

Jamsai

อริร้าย หวานรัก

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

雀
仙
橋

1

จ้อจ้อ 吱吱 เขียน
แม่น้อย แป

Jamsai

อริร้าย
หวนรัก

雀
仙
橋

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ฟรี ๓๓๕.๐๐ บาท
เมื่อซื้อ ๒ เล่ม

อริร้าย
หวนรัก

雀
仙
橋

๗

www.jamsai.com

Jamsai

อริร้าย
หวนรัก

雀
仙
橋

๗

Jamsai

ทดลองอ่าน

www.jamsai.com

Jamsai

คือทุกสิ่งที่ใช้ใจจนใจว่างคู่กัน

โคลนผสมก้อนหินกระแทกร่างกายนาง อาเหลียงหวีดร้องอย่างตื่นตระหนก นางกุมศีระะ
วีนหนีแต่กลับถูกทับอยู่ในศาลา ไม้หมอนที่ทับซ้อนกันมั่วจนเหลือพื้นที่เล็กๆ ไว้ให้นาง ร่างกายพอนล่าง
เจ็บปวดอย่างรุนแรงกระทั่งไม่มีความรู้สึกอะไรอีก

เซียวหวนตะโกนเรียกชื่อนาง เขาใช้มือปิดก้อนหินและไม้หมอนที่ทับร่างนางอยู่ออก
หินบนภูเขาไหลลงมาอีกครั้ง

ผู้ติดตามของเซียวหวนเปลี่ยนจากตะโกนเสียงดังร้องเรียกเขาเป็นลากตัวเขาออกไป เขา
สลัดตัวออกจากการถูกระชากของคนผู้นั้น แล้วโผล่ออกมาอยู่เหนือร่างนาง

ความรู้สึกหายใจไม่ออกยามที่ถูกกดทับอยู่ใต้ดิน...ยังมี...อ้อมกอดอบอุ่นของเซียวหวน
แขนแข็งแกร่งที่วางอยู่เหนือศีระะนาง...คำปลอบประโลมเพิ่มพูนที่ไม่รู้ว่าพูดว่าอะไร...ในพื้นที่เล็กๆ
ที่เขาสร้างขึ้นมา นั้น นางถูกเขาปกป้องคุ้มครองจนมีอาจขยับตัวได้ ตรงหน้ามีแต่ความดำมืด ต่อให้
นางพยายามเบิกตากว้างอย่างไรก็มิอาจเห็นสีหน้าเขาได้ชัดเจน...

เหตุใดเขาต้องช่วยนางด้วย

เขาจากไปแล้วมิใช่หรือ

เขาจะช่วยนางได้อย่างไร

นางต้องกำลังฝันไปแน่!

มากกว่ารัก อริร้ายหวนรัก 1

จ้อจ้อ เขียน เม่นน้อย แปะ

Published originally under the title of 《雀仙桥》(Que Xian Qiao) Volume 01
Copyright © 吱吱 (Zhi Zhi)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment
Information Technology Co., Ltd.

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd.

Illustrations by 容境 (Rong Jing)

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2593-2

ภาพประกอบ 容境 (Rong Jing)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 329 บาท

ฟื้นฟู

กระดาษนอมนายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เพราะเสียงเรียกร้องของท่านผู้อ่าน มากกว่ารักจึงรีบนำผลงานเรื่องใหม่ ของ 'จือจือ' ซึ่งเคยฝากความประทับใจเอาไว้ในเรื่อง 'พร่าวพรางบุปผาตระการ' มาแล้ว โดย 'อริร้ายหวนรัก' ในมือของท่านนี้มีจำนวน 4 เล่มจบ และมีเนื้อหาที่เข้มข้นมากขึ้น ขณะเดียวกันความสัมพันธ์ของพระ-นางก็ซาบซึ้งตราตรึงใจเช่นกัน

โดยเรื่องจะเล่าอยู่ในช่วงราชวงศ์จิ้นของจีนที่เต็มไปด้วยการรบราและการแย่งชิงอำนาจในราชสำนัก ซึ่ง 'ชยาโหวอวี' นางเอกของเรื่องเป็นถึงองค์หญิงใหญ่ แต่ต้องลดตัวแต่งเข้าสู่ลูลเซียของ 'เซียวหวน' ทว่าสามีภรรยาคู่นี้กลับเย็นชาใส่กัน ต่างคนต่างอยู่ จบจนวาระสุดท้ายในชีวิต ยามเกิดเหตุร้ายสามีผู้เย็นชากลับปกป้องนาง แต่โชคชะตากลับให้โอกาสครั้งที่สองแก่ชยาโหวอวี ให้นางย้อนกลับมา ช่วงที่เพิ่งแต่งงานได้ไม่นาน

หากท่านผู้อ่านคิดว่าตัวละครจะต้องมีมากแน่ ๆ ก็กลัวจะจำได้ไม่หมด มากกว่ารักได้ทำฝั่งสกุลของเซียวหวนและชยาโหวอวีใส่ไว้ในท้ายเล่มของทุกเล่มแล้วค่ะ

มาร่วมติดตามกันค่ะว่าชยาโหวอวีที่รู้เรื่องราวล่วงหน้าถึงสิบปีจะแก้ไขเหตุการณ์ ให้เป็นไปตามที่ใจต้องการได้หรือไม่ แล้วจะได้ล่วงรู้ความรู้สึกนึกคิดจริง ๆ ของ ผู้เป็นสามีหรือเปล่า โชคชะตาจะเชื่อมโยงความรักของทั้งคู่สำเร็จหรือไม่ นั่น หากท่านผู้อ่านพร้อมตามหาคำตอบกันแล้ว เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * ซย่าโหวอวี่ มีตำแหน่งเป็นช่างกงจู้ เป็นสตรีที่ฉลาด วางตัวดี เคยช่วยน้องชายบริหารราชกิจ
- * เชี่ยวหวน สามีของซย่าโหวอวี่ เป็นผู้บัญชาการทหาร มักใหญ่ใฝ่สูง ท่าทางดูสุขุมเย็นชา
- * หลุยวน แม่ทัพใหญ่ ผู้กุมอำนาจในราชสำนัก เคยผลักดันซย่าโหวโหย่วเต้า หวังอำนาจที่มากกว่าเดิม
- * ตู้ฮู่ยี่ เป็นนางข้าหลวง คอยรับใช้ซย่าโหวอวี่ทุกเรื่อง จัดการงานต่างๆ ในเรือน
- * ซย่าโหวโหย่วเต้า น้องชายแท้ๆ ของซย่าโหวอวี่ เป็นฮ่องเต้ตั้งแต่ยังน้อยๆ เป็นคนซี้กั้ว
- * เจิ้งเฟิน นายชายของซย่าโหวอวี่ เป็นผู้ว่าการมณฑลจิตใจ ขอบพบปะสมาคม
- * เชี่ยวสยา หรือเซี่ยตันหยาง เป็นเจ้าเมืองตันหยาง มีนิสัยรักอิสระ ชอบทำตามใจตนเอง
- * ขุยซื่อ ภรรยาของเจิ้งเฟิน เป็นน้ำสะโพกของซย่าโหวอวี่ ดูแลซย่าโหวอวี่มาตั้งแต่เล็ก ๆ

สำนักพิมพ์ใจ๋มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

บทนำ

หลังวันลีซย่า* พายุฝนกระหน่ำลงมาไม่หยุดเป็นเวลาสองเดือน ไร่ชานเมืองเหมือนถูกปกคลุมด้วยม่านน้ำ บนพื้นเต็มไปด้วยน้ำเจิ่งนอง ลึกบ้างตื้นบ้าง ใบบัวถูกชะล้างจนดูเขียวชอุ่มกว่าปกติ บนหลังคา กระเบื้องแก้วเผยสีเหลืองเขียวสดใสของสีเดิมออกมา เพิ่มสีส้มให้ท้องฟ้า สีเทาหม่นอีกหลายส่วน

ชย่าไหวอวีสวมชุดขาวหู** แขนแคบลายข้าวหลามตัดปักกนกกระเรียน คู่สีแดงกุหลาบ ยืนถือธนูนิ้วส่ายอยู่ในโถงฝึกยุทธ์อันกว้างขวาง สายรัดเอวปักดินทองลายกลุ่มบุปผาขับเน้นเรือนร่างนางอย่างเหมาะเจาะ ทำให้นางดูสูงโปร่งสง่างาม

ฝั่ง... ลูกรูปประดับขนนกพุ่งออกจากสายอย่างรวดเร็วปานสายฟ้า

* ชาวจีนระบุช่วงวันของภูมิอากาศในหนึ่งปีไว้ 24 ลักษณะ เรียกว่ายี่สิบสี่ฤดูกาล โดย 'ลีซย่า' หมายถึง เริ่มต้นฤดูร้อน ตรงกับวันที่ 6 หรือ 7 พฤษภาคม

** ชุดขาวหู หมายถึงเครื่องแต่งกายของชนเผ่าต่างๆ ทางเหนือและตะวันตกของจีน เป็นชุดที่เข้ารูป ตะมัดตะแมงเน้นความคล่องตัว โดยมากจะเป็นเสื้อตัวสั้น กางเกงขายาว และรองเท้านึ่งหุ้มข้อ

ปักลงตรงใจกลางจุดสีแดงอย่างพอดีพอดี ขนนกที่ปลายลูกธนูยังคง
สั้นระริก

อาห่าว หญิงรับใช้ที่คอยถือกระบอกลใส่ลูกธนูเคลือบลายทอง
อยู่ด้านข้าง ดวงตาทอประกายระยับดูจดวงดาวขณะมองผู้เป็นนายด้วยความ
เลื่อมใส น้ำเสียงที่พูดหวานเสียยิ่งกว่ายามปกติสามส่วน "จ่างกงจู่*
ท่านจะพักสักหน่อย ดื่มน้ำชาสักนิดดีหรือไม่ ท่านยิ่งธนูติดต่อกันมา
สิบห้าดอกแล้วนะเพคะ!"

ชยาโหวอวี[†]ผงกศีรษะ ก่อนส่งคันธนูในมือให้เด็กรับใช้ที่คอย
ปรนนิบัติอยู่ด้านข้าง อาเหลียง หญิงรับใช้อีกคนรีบสั่งให้บ่าวหญิงสูงวัย
ในห้องยกผ้ากับซาร้อนเข้ามา

ชยาโหวอวี[†]เช็ดมือและจิบน้ำชา พอเงยหน้าขึ้นก็เห็นสื่อเน่อเดิน
เข้ามา

เขาคือหัวหน้ากองกำลังของนาง ปีนีเพิ่งอายุครบยี่สิบปี ร่างกาย
สูงโปร่ง รูปร่างหล่อเหลาคมคาย กิริยาสุภาพเรียบร้อย เพราะสายเลือด
ชนเผ่าเจี่ยจึงทำให้ผิวพรรณเขาขาวเหมือนนํ้านมสัตว์ชั้นดี ยามอยู่ในโถง
ฝึกยุทธ์ที่มีแสงสลัวผิวเขาก็ยังเปล่งประกายจนทำให้คนต้องเหลียวหลัง
ไม่ว่าผู้ใดเห็นเขาล้วนต้องเข้าใจผิดคิดว่าเขาเป็นลูกหลานตระกูลใหญ่
จากที่ใด ย่อมคิดไม่ถึงว่าเขาจะเป็นชาวเจี่ยที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าบิดาของตน
เป็นใคร

"จ่างกงจู่!" สื่อเน่อคารวะชยาโหวอวีอย่างนอบน้อม "เจี้ยนผิงฮูหยิน**

* กงจู่ หมายถึงองค์หญิง เป็นตำแหน่งพระราชธิดาของฮ่องเต้ ส่วนจ่างกงจู่ใช้เรียกพี่สาวหรือน้องสาวของ
ฮ่องเต้ สถานะสูงกว่าสนมชยาฯ แต่เป็นรองของเขา

** ฮูหยินเป็นบรรดาศักดิ์อย่างหนึ่งที่ราชสำนักมอบให้มารดาหรือภรรยาเอกของขุนนาง

ไปแล้วพะยะค่ะ!"

เจี้ยนผิงสูทหยินเป็นพี่สะใภ้ที่เป็นมา้ยของเผิงซือ* ไทเฮาองค์ปัจจุบัน เคยอาศัยอยู่ในวังเสียนหยางเป็นเพื่อนเผิงไทเฮาเป็นเวลานาน บางครั้ง ยังช่วยเผิงไทเฮาต้อนรับสตรีสูงศักดิ์ที่เป็นเชื้อพระวงศ์และคอยดูแล ตำหนักใน จนได้รับความไว้วางใจจากเผิงไทเฮาและโอรสสวรรค์เป็นอย่างมาก ด้วยเหตุนี้จึงได้รับการแต่งตั้งเป็นสูทหยิน

เช้าตรู่วันนี้ นางมาขอพบชยาไหวอวี่กะทันหัน

ชยาไหวอวี่เป็นธิดาสายตรงคนโตของอู่จงฮองเต้ เหวินเซวียน สองเฮาซึ่งเป็นมารดาบังเกิดเกล้าถือกำเนิดจากสกุลเจิ้งที่มีชื่อเสียงในชิงเหอ ชยาไหวอวี่เกิดมาก็ได้รับแต่งตั้งเป็น 'จิ้นหลิงกงจู' ทันที มีฐานะสูงส่ง ชาติตระกูลโดดเด่น ส่วนเผิงซือเป็นเพียงชายารองของอู่จงฮองเต้ เดิมที ที่บ้านชายารองทำฟาง เนื่องจากเชี่ยวชาญเรื่องฮองเต้ น้องชายร่วมอุทรของ ชยาไหวอวี่ป่วยตาย ไม่มีทายาท ตามธรรมเนียมเมื่อพี่ชายตายน้องชาย ย่อมสืบบัลลังก์ต่อ โอรสของเผิงซือจึงได้รับเลือกเป็นโอรสสวรรค์ นางจึง มียศเป็นไทเฮา

เผิงซือหนีภัยคอคับแคบ ทั้งยังชี้ขลาดตาขาว รักในลาภยศสรรเสริญ กระทั่งสายตาก็ตื่นเขิน แต่ไรมาก็เป็นที่รังเกียจของชยาไหวอวี่มาโดยตลอด แล้วชยาไหวอวี่จะเห็นเจี้ยนผิงสูทหยินที่คอยประจบสอพลออยู่ข้างกาย เผิงซืออยู่ในสายตาได้อย่างไร

คำว่า 'ไม่พบ' คำเดียวของนางทำให้เจี้ยนผิงสูทหยินถูกปฏิเสธอยู่ ข้างนอก

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่าซือ (หมายความว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิม ของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจนก็มี

แต่เจียนผิงฮุยอินไม่เพียงไม่กลับไป ทั้งยังคุกเข่าตบฝ่ามืออ้อนวอน
อยู่นอกประตู ซย่าโหวอวีราคาณที่เจียนผิงฮุยอินไม่รู้กาลเทศะจึงปล่อยให้
นางคุกเข่าอยู่กลางสายฝนเช่นนั้นไปสองชั่วยาม* แล้วค่อยสั่งให้สื่อเน่อ
ออกหน้าไล่อีกฝ่ายกลับไป

"ลำบากเจ้าแล้ว!" ซย่าโหวอวียิ้มพลางพยักหน้ากับสื่อเน่อ พุดด้วย
น้ำเสียงอ่อนโยน "รีบไปพักผ่อนเถอะ ฝนตกหนักขนาดนั้น ไหลเจ้า
เปียกหมดแล้ว"

สื่อเน่อทำท่าเหมือนจะพุดอะไรแล้วเงยไป ซย่าโหวอวีรู้ว่าเขา
หาใช่คนไม่รู้หนักเบา นางจึงไล่ซย่าโหวอวีให้ขังกายออกไปและเอ่ยถามเขา
"เกิดอะไรขึ้นหรือ"

สื่อเน่อใคร่ครวญครุ่นหนึ่งก่อนตอบว่า "ได้ยินเจียนผิงฮุยอินบอกว่า
ต้าซือหม่า** ไม่พอใจโอรสสวรรค์อย่างมาก ลือกันอย่างลับๆ ว่าเขาจะ
ปลดฮ่องเต้ นางรับคำสั่งจากโอรสสวรรค์และเผิงไทเฮามาขอพบจางกงจู่
อยากขอร้องจางกงจู่ให้เห็นแก่โอรสสวรรค์ที่มีหน่อเนื้อเดียวกัน นับเป็น
ญาติใกล้ชิด ไม่ว่าจะอย่างไรก็อยากขอให้ท่านเปลี่ยนความคิดของต้าซือหม่า
ที่จะปลดฮ่องเต้พะยะค่ะ"

ต้าซือหม่าเซียวนวนเป็นพู่หม่า*** ของซย่าโหวอวีและเป็นหนึ่งใน
ซานกง**** ยามเข้าเฝ้าฮ่องเต้มีต้องขานชื่อ ยามก้าวเข้าห้องพระโอรสมีต้อง

* ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง

** ต้าซือหม่า เป็นชื่อตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายทหารของบ้านเมือง มีอำนาจปกครองดูแลกำลังทหาร

*** พู่หม่า หรือพู่หม่าดู่วยเป็นชื่อตำแหน่งขุนนางฝ่ายทหารของจีน เนื่องจากพู่หม่ามักเป็นพระสวามีของ
กงจู่หรือพระสวามีของกงจู่มักได้รับตำแหน่งพู่หม่า ภายหลังพู่หม่าจึงกลายเป็นคำเรียกพระสวามีของกงจู่
โดยเฉพาะ

**** ซานกง เป็นชื่อตำแหน่งขุนนางที่มียศสูงสุดในราชสำนักสามคน ขุนนางทั้งสามที่ประกอบเป็นซานกง
แตกต่างกันไปในแต่ละยุคสมัย

เร่งรีบ สามารถพกกระเป๋าสวมรองเท้าเข้ามาได้* มีอำนาจยิ่งใหญ่ใน
ราชสำนัก ส่งผลให้อำนาจของโอรสสวรรค์องค์ปัจจุบันตกต่ำ ทำอะไร
จำต้องดูสีหน้าเขาก่อน

ชยาโหวอวิหัวเราะเสียงเย็น ได้หล้านี้จะมีเรื่องดีอย่างนั้นเสียที่ไหน!

ในอดีตด้วยกลัวว่านางจะแทรกแซงการปกครอง พวกเขาต่างคิด
หาสารพัดวิธีขัดขวางไม่ให้นางกลับเมืองเจียนคัง บัดนี้เมื่อเจอปัญหา
ที่แก้ไขไม่ได้ กลับมาทำท่าอ่อนนวลขอความเมตตาเสียอย่างนั้น คิดจะ
ให้นางไปเจรจากับเซียวหววน ในเมืองเจียนคังนี้มีผู้ใดบ้างที่รู้ว่าพวกเขา
สามีภรรยาขาดความปรองดอง แยกกันอยู่มานานแล้ว

ก่อนหน้านี้นี้ยังมีชาวลิ้อออกมามิใช่หรือว่าเซียวหววนปราบหนานจ้าว
และพากงจูที่ได้ชื่อว่าเป็นสาวงามอันดับหนึ่งของหนานจ้าวกลับเจียนคัง
มาด้วย แล้วให้สาวงามนางนั้นพักอยู่ในเรือนพักตากอากาศของมารดา
สกุลเซียว ตั้งใจจะหย่าภรรยาและแต่งงานใหม่ จะว่าไปชวานี้ก็เป็น
เผิงไทเฮาเองด้วยซ้ำที่ตั้งใจส่งคนมาบอกนาง ด้วยคิดจะเยาะหยันนาง

ชยาโหวอวิพูดกับสื่อเนอ "ไม่ต้องไปสนใจนาง! ต่อให้โอรสสวรรค์
ถูกปลด แล้วเกี่ยวอันใดกับข้า" ญาติสนิทที่สุดของนางล้วนไม่อยู่บนโลกนี้
แล้ว ยังต้องสนใจว่าผู้ใดได้เป็นฮ่องเต้อีกทำไมกัน ดังนั้นนางจึงเอ่ยว่า
"ไม่ว่าข้าจะเป็นภรรยาเอกของทายาทสายตรงสกุลเซียวหรือไม่ เซียวหววน
ก็ไม่มีทางสร้างความลำบากใจให้ภรรยาร่วมผูกผม** ของตนเองหรอก
ถึงอย่างไรเขาก็ยังต้องการชื่อเสียงและหน้าตาอยู่"

* สามอย่างนี้เป็นอภิสิทธิ์ที่ฮ่องเต้พระราชทานให้ขุนนางใหญ่เป็นกรณีพิเศษ

** ธรรมเนียมเงินเวลาแต่งงาน บ่าวสาวจะตัดผมปอยหนึ่งของตนมาผูกเข้าไว้ด้วยกัน เป็นความหมายว่าจะ
ครองคู่กันตลอดไป ภรรยาร่วมผูกผมจึงหมายถึงภรรยาเอกคนแรก

สื่อเน่ออิมัจจนดวงตาโค้งลง นัยน์ตาสีน้ำเงินเข้มดูคล้ายผืนฟ้ายาม
ค่ำคืนกลางฤดูร้อน ประดุจมีดวงดาราเต็มท้องฟ้าอยู่ในดวงตาเขา "จ่างกงจู่
วางใจเถอะพะยะคะ!" เขาให้คำสัญญา "ต่อให้ท่านหย่ากับต้าซือหม่า
กองกำลังห้าพันของพวกเรา ก็ให้ของประดับเพื่อความสวยงามเท่านั้น"

ชยาโหวอวียิ้มน้อยๆ อดลูบหน้าผากแล้วทอดถอนใจไม่ได้ ทาส
ชาวเจี่ยตัวเล็กๆ ที่เก็บกลับมาในอดีต พริบตาเดียวก็เติบโตเป็นบุรุษ
รูปงามที่มีความรับผิดชอบแล้ว น่าเสียดายที่นางตัดสินใจแล้วว่า จะ
ใช้ชีวิตที่เหลืออย่างสันโดษ อยู่ให้ห่างจากการเมือง ไม่คิดยุ่งเกี่ยวกับ
โลกภายนอก สื่อเน่ออิชายุทธ์ล้ำเลิศ หากให้เขาติดตามนางไป ความสามารถ
ของเขาคงมีแต่จะถูกกลบฝัง

ชยาโหวอวีอดพูดไม่ได้ "ให้ข้าส่งเจ้าเข้ากองทัพดีกว่ากระมัง"

สื่อเน่อมองนางอย่างตะลึงงัน ดวงตาค่อยๆ เผยความตื่นกลัว

"ไม่! ข้าไม่ไป!" เขาเหมือนเด็กที่ดูกระวนกระวาย ยืนมือออกไป
หมายจะจับชายเสื้อของชยาโหวอวี แต่พอมือยื่นไปได้ครึ่งหนึ่งแล้วก็
จำต้องหดกลับไปคล้ายเพิ่งนึกอะไรขึ้นได้ เปลือกตาหลุบลง "ไม่รู้ว่า
กลัวจะเห็นสีหน้าของชยาโหวอวีหรือว่าไม่อยากให้ชยาโหวอวีเห็นแวดดา
เขากันแน่"

"ท่านอย่าส่งข้าไปเลยนะ ข้าอยากอยู่ข้างกายท่าน ต้าซือหม่า...
ข้าไม่สนว่าต้องไปอยู่ใต้บังคับบัญชาใคร แต่การเดินทางทหารล้วนต้อง
ผ่านเขาทั้งสิ้น ข้าไม่อยากอ่อนข้อให้เขา... ข้าถือเป็นคนของจ่างกงจู่"

ชยาโหวอวีถอนหายใจ นางลูบศีรษะเขาเหมือนสมัยที่เขาเป็นเด็ก
แต่กลับพบว่าตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ที่เขาสูงกว่านางครึ่งช่วงศีรษะแล้ว ทว่า

ตัวสูงขนาดนี้แล้วนิสัยก็ยังคงเป็นเด็ก บรูซจะต้องสร้างผลงานอันยิ่งใหญ่ จะทำตามใจตนเองเพราะความขัดแย้งระหว่างนางกับเซียวหวนได้อย่างไร

นางกำลังจะโน้มหน้าเขาก็คงสามคำ อาห่าวก็วิ่งตื๊งๆ เข้ามา เสียดก่อน เอ่ยด้วยใบหน้าที่ไร้สีเลือด "จาง...จางกงจู่ ต้าชื่อหมา...ต้าชื่อหมา มาเพคะ!"

ชย่าโหวอรีบกับสื่อเนื้อหนึ่ไปมองอาห่าวพร้อมกันอย่างตกตะลึง อาห่าวอดกลืนน้ำลายด้วยความประหม่าไม่ได้

ตั้งแต่ชย่าโหวอวิชาข้ออ้างย้ายออกมาอยู่ที่ไร้ซานเมือง แม้ทุกครั้งที่ม้งานเช่นไหว้บรรพบุรุษ งานแต่งงานหรืองานศพ เซียวหวนจะส่งเซียวลิ่งน้องชายมารับนางกลับบ้านไปเป็นผู้ดูแลงาน ยามอยู่ต่อหน้าคนอื่นเขาก็มีท่าทางเคารพและให้เกียรตินางอย่างมาก ทว่าลับหลังผู้คน พวกเขากลับไม่ได้สนทนากันแม้แต่คำเดียวมาสองสามปีแล้ว

ชย่าโหวอวิ่มุ่นคิ้ว คิดถึงเจียนผิงฮูหยินที่เพิ่งกลับไปเมื่อครู่นี้แล้วก็รู้สึกไม่สบายใจเท่าไรนัก นางรู้สึกว่ามีเรื่องบางอย่างที่ตนเองละเลยไป เพียงแต่นางยังคิดไม่ออกในช่วงเวลาสั้นๆ จึงได้แต่สั่งอาห่าวให้เชิญเซียวหวนไปนั่งในโถงข้างและยกน้ำชา

น้ำเสียงสุขุมมั่นคงของนางทำให้อาห่าวกับสื่อเนื้อสองบลง ทั้งสองรับคำพร้อมกัน ก่อนห้อมล้อมชย่าโหวอวีไปเปลี่ยนเสื้อผ้าและแต่งตัวใหม่

คิดไม่ถึงว่าออกจากโถงฝึกยุทธ์แล้วพวกเขาจะเผชิญหน้ากับเซียวหวนทันที

เขาสวมเสื้อแขนกว้างสีเขียวไผ่ปกปลายจางๆ ศีรษะโพกผ้าสีขาว มือถือร่มกระดาษเคลือบน้ำมันต้นถง คิ้วงามสง่า ท่วงทีผึ่งผาย เดินตรง

เข้ามาหาพวกเขาอย่างอ่อนคลาญคล้ายเดินเล่นอยู่ในลานบ้านตนเอง ดูไม่รีบไม่ร้อน แต่ผู้ติดตามตัวสูงใหญ่เจ็ดแปดคนข้างหลังกลับต้องวิ่งเหยาะๆ จึงจะตามเขาได้ทัน เห็นได้ชัดว่าเขาเดินเร็วเพียงใด

"จ่างกงจู่!" เขาหยุดยืนอยู่ใต้ชายคา หูรุ่มและทักทายชยาโหวอวี อย่างนอบน้อม ดวงตาดำขลับหยุดอยู่ที่ชุดขาวหูของนางหลายอึดใจ สุดท้ายจึงเลื่อนไปยั้งสี่อเน่อ

ชยาโหวอวีอดบ่นในใจไม่ได้ นางรู้อยู่แล้วเขี้ยว เขี้ยวหวนเห็นนางที่ไร ไม่มีสักครั้งที่จะไม่จับผิดหรือไม่แสดงท่าที่รังเกียจนาง ยังดีที่พวกเขาแยกกันอยู่ หาไม่แล้วเรื่องหยุมหยิมพวกนี้ต้องทำให้นางเสียสติเป็นแน่

สี่อเน่อกลับเปลี่ยนท่าที่จากไม่พอใจก่อนหน้านี้เป็นระบายยิ้มน้อยๆ เขาก้าวฉับๆ เข้าไปคารวะเขี้ยวหวนอย่างมีมารยาทและไม่เสียกิริยา

เจ้าเด็กคนนี่! ชยาโหวอวีเหลือบมองสี่อเน่อแวบหนึ่ง

สายตาของเขี้ยวหวนทอประกายเล็กน้อย ดูลุ่มลึกยิ่งขึ้นขณะพูดกับชยาโหวอวี "ตอนนี้อาเฮ้อจะสูงเท่าข้าอยู่แล้ว ทำพิธีสวมหมวก* ได้แล้วกระมัง เอาแต่อยู่ในบ้านเช่นนี้ไม่ดีเลย อีกไม่กี่วันข้าต้องไปกฐน ให้เขาตามข้าไปด้วยเถอะ!"

สี่อเน่อโมโหยิ่งนัก 'อาเฮ้อ' เป็นชื่อที่เขาใช้สมัยเป็นทาสชาวเจี๋ย หลังจากชยาโหวอวีประทานชื่อ 'สี่อเน่อ' ให้เขาแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดเรียกเขาว่า 'อาเฮ้อ' อีก เห็นชัดว่าเขี้ยวหวนมีเจตนาไม่ดี ต้องการดูหมิ่นเขา

ชยาโหวอวีกลับขมวดคิ้วอุทานเบาๆ ด้วยความตกใจ "ท่านจะยกทัพขึ้นเหนือหรือ"

* พิธีสวมหมวก เป็นพิธีที่จัดให้ชายจีนที่อายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์ในสมัยโบราณ แสดงถึงการบรรลุนิติภาวะเป็นผู้ใหญ่

สี่หน่อได้ยินเช่นนั้นก็มีมอญเขียวหวอนอย่างตื่นตระหนกเช่นกัน

สี่หน้าของเขียวหวอนพลันแปลกไปเล็กน้อย เขาเงิบไปครู่หนึ่งก่อน
เอ่ยว่า "กำหนดวันแล้ว อาจไปครึ่งปีถึงหนึ่งปี ข้าตั้งใจมาบอกเจ้า"
รายละเอียดเขาไม่ได้บอก ซยาโหวอวีก็ไม่ได้ถาม

แต่เรื่องที่เมื่อครู่คิดไม่ออก บัดนี้นางกลับกระจ่างแจ้วแล้ว ซยาโหวอวี
ได้รับความโปรดปรานจากคู่จูงฮองเต้ตั้งแต่เล็ก คู่จูงฮองเต้คุ้มนางไว้บนตัก
ขณะอ่านหนังสือกราบทูล ให้ถือตราแผ่นดินประทับไปทั่วตั้งแต่อายุ
สองสามขวบ โตขึ้นยังเคยรักษาการแผ่นดินแทนเขียวจูงฮองเต้ผู้เป็น
น้องชายก่อนที่จะอีกฝ่ายจะเสียชีวิต หากนางรับปากเฟิงไทเฮาช่วยออกหน้า
พูดแทนโอรสสวรรค์จริง ด้วยอำนาจของเขียวหวอนในวันนี้ แม้ไม่ถึงขั้น
สิ้นคลอนรากฐานของเขา แต่ก็ทำให้สถานการณ์ยุ่งยากขึ้นมากแน่
จนอาจส่งผลให้การยกทัพขึ้นเหนือของเขาต้องเลื่อนออกไป

การรวมแผ่นดินเหนือได้เข้าด้วยกันถือเป็นความปรารถนาอันสูงสุดใน
ในชีวิตของเขียวหวอน ผู้ใดคิดขวางทางเขาล้วนต้องถูกเขาตีตกระเด็น
ออกไปโดยไม่ลังเล

เฟิงไทเฮากับโอรสสวรรค์ต้องคัดค้านการยกทัพขึ้นเหนือของเขียวหวอน
เป็นแน่ เขียวหวอนถึงได้เกิดความคิดที่จะปลดฮองเต้ตอนที่สงคราม
ทางเหนือยังไม่รู้ผลแพ้ชนะ

ทว่าบางทีระหว่างการทำความสำเร็จของตนเองให้เป็นจริง
เขาอาจเกิดความมักใหญ่ใฝ่สูงจนคิดจะตั้งตนเป็นกษัตริย์เสียเองก็เป็นได้
ที่ว่า 'มาบอกนาง' เกรงว่าคงเป็นการขอบคุณนางทางอ้อมที่ไม่แทรกแซง
เรื่องนี้มากกว่า!

ในเมื่อทุกคนล้วนเป็นคนฉลาด แล้วเหตุใดต้องเล่นละครกันด้วยเล่า
ชยาโหวอวีเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดชาวหูแซนเล็กปักลายดอกอวีจิน
สีแดง แล้วเชิญเซียวหวนไปดื่มน้ำชาที่ศาลาอิ๋ซู่ย

ศาลาอิ๋ซู่ยอยู่ตรงเชิงเขาของภูเขาด้านหลัง ตั้งอยู่บนหน้าผาที่
ยื่นออกไป สามารถมองเห็นอาณาบริเวณได้ทั้งหมด ฤดูร้อนมีลมเย็น
ฤดูหนาวมีหิมะขาวบริสุทธิ์ เป็นหนึ่งในสถานที่เพียงไม่กี่แห่งในไต้หวันเมือง
ที่มีทิวทัศน์งดงามที่สุด แต่กลับต้องไต่บันไดหินเล็กๆ สองข้างทางขึ้นไป
ตรงบันไดมีต้นไม้ช่วยบดบังแสงแดด ยามแสงแดดเจิดจ้ายอมเป็น
สถานที่ที่ดีแห่งหนึ่ง ทว่าในช่วงที่ฝนตกเช่นนี้กลับเปียกชื้นเดินลำบาก
แม้แต่เข้ารับใช้ของนางยังไม่ขึ้นไป

ชยาโหวอวีต้องการเชื้อเชิญเซียวหวนไปดื่มน้ำชาเสียที่ใดเล่า
เห็นได้ชัดว่าต้องการไล่แขก!

แต่เซียวหวนกลับรับคำด้วยความยินดีคล้ายไม่ตระหนัก ชยาโหวอวี
จึงได้แต่ไปศาลาอิ๋ซู่ยเป็นเพื่อนเขา

ปาเขาในช่วงที่ฝนตกหนักเต็มไปด้วยไอน้ำขมุกขมัว อากาศสดชื่น
เซียวหวนกับชยาโหวอวีไม่มีอะไรจะพูดคุยกัน หลังจากดื่มน้ำชาไป
ถ้วยหนึ่งเขาก็ก้าวลา

ชยาโหวอวีเฝ้าแขนนั่งอยู่หลังโต๊ะหิน มองแผ่นหลังของเซียวหวน
ที่ค่อยๆ ห่างออกไป

เขาจะปลดฮ่องเต้ แต่นางกลับเป็นจางกงจู่ พวกเขาสามีภรรยา
เดินมาถึงขั้นนี้จะพูดอะไรก็ไม่มีความหมายอีกแล้ว! แคร่ขอให้เขากลับจาก
สงครามทางเหนือ...ไม่ว่าเรื่องโอรสสวรรค์หรือกงจู่จากหนานจ้าว ระวัง

พวกเขาจะต้องมีบทสรุป

"จ่ากงจู่!" อาเหลียงที่ยืนอยู่ข้างหลังนางหวีดร้องเสียงแหลมด้วยความตื่นตระหนก

ซย่าโหวอวีหันกลับไป เห็นก้อนหินและดินโคลนจำนวนมากไหลลงมาจากยอดเขาโถมซัดเข้ามาในศาลาอู่ชู่เหมือนน้ำป่า...

7

รัชศกเจี้ยนอันปีที่สาม ฤดูใบไม้ผลิ อากาศวิปริตอย่างมาก
ยังไม่พ้นวันที่หนึ่งเดือนหนึ่ง ลมที่พัดปะทะใบหน้าก็ไม่มีควม
หนาวเย็นแล้ว พอพ้นเทศกาลช้งหยวน* ไป ใบอ่อนและดอกตูมของต้นไม้
ก็ไม่รู้ไหลล่มาจากที่ใดในชั่วข้ามคืน ประชันขันแข่งกันด้วยสีส้มละลานตา
กิ่งหลิวห้อยระย้า น้ำในทะเลสาบเขียวกระจ่าง สกฤณาโอบยบิน ผีเสื้อ
เรียงระบำ ทั่วทุกหนแห่งล้วนเต็มไปด้วยความอุดมสมบูรณ์มีชีวิตชีวา

แม้วังเสียนหยางจะยังไม่ถึงเวลาเปลี่ยนชุดเป็นชุดฤดูใบไม้ผลิ
แต่สตรีในวังกลับอดใจไม่ไหวเปลี่ยนเสื้อผ้าเครื่องประดับเป็นสีส้ม
ที่รับกับทิวทัศน์แล้ว แม้แต่อย่างก้าวที่เดินยังสดใสแวววาวขึ้นหลายส่วน
ตามอากาศที่อบอุ่นขึ้นอีกครั้ง

* เทศกาลช้งหยวน เป็นอีกชื่อเรียกหนึ่งของเทศกาลหยวนเซียว ตรงกับวันที่สิบห้าเดือนอ้ายตามจันทรคติจีน
ซึ่งเป็นคืนแรกของปีที่พระจันทรเต็มดวง คนในครอบครัวจึงมาชมจันทรกันพร้อมหน้า รับประทานขนมบัวลอย
ซึ่งแสดงถึงความกลมเกลียว ภายหลังจัดเป็นงานฉลองยิ่งใหญ่ต่อเนื่องจากเทศกาลตรุษจีน มีประเพณีประดับ
โคมไฟ จึงเรียกอีกชื่อว่าเทศกาลโคมไฟ โดยมากชื่อเทศกาลช้งหยวนมักใช้ในบริบทของพิธีทางการ

ทว่าอากาศแจ่มใสเช่นนี้กลับคงอยู่เพียงไม่กี่วัน เมืองเจี้ยนคังก็ต้องเผชิญกับอากาศเย็นและฝนที่โปรยปรายลงมาอีกครั้ง ถึงขั้นมีหิมะตกหนัก

หิมะที่เหมือนปุยหิวหนุ่มละมุนตกลงมาติดต่อกันหลายวัน รอจนแสงแดดสาดส่องอีกครั้ง เพียงสองสามวันก็ละลายหายไปเกลี้ยง อากาศค่อยๆ หวนคืนสู่ความอบอุ่น แม้จะเป็นเช่นนั้น เวลาอยู่นอกห้องก็ยังคงต้องสวมเสื้อขนสัตว์จึงจะไม่หนาวจนปลายนิ้วเย็นเฉียบ

เนื่องจากอากาศเย็นไม่ต้องอยู่เวร นางจึงห่อร่างด้วยผ้าห่มนุ่มฟูนอนหลับอืดๆ ทว่ากลับถูกคนลากตัวออกมาจากผ้าห่มกะทันหัน

พอร่างกายสัมผัสกับความเย็น นางก็สิ้นสะท้านและได้สติขึ้นมาทันใด ถึงได้พบว่าหัวเตียงของตนมีนางกำนัลยืนล้อมอยู่เจ็ดแปดคน ไม่ไกลออกไป ผู้ขู่ยจากตำหนักเฟิงหยางกับชายชื่อน้ำสะใภ้ของจิ้นหลิงจ่างกงจู่กำลังจ้องมองนางด้วยสีหน้าถมึงทึง

นางอกสั่นขวัญผวา ด้วยไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น จึงลุกขึ้นคุกเข่าอยู่บนเตียง

ผู้ขู่ยพูด "ข้าขอถามเจ้า เจ้าตอบมาตามตรง จ่างกงจู่ไปอยู่ที่ใด"

อากาศเย็นงูงงไปหมด นางเป็นเพียงนางกำนัลที่ไร้ตำแหน่งเล็กๆ ในตำหนักเฟิงหยาง หากไม่มีหน้าที่ที่ไม่มีทางได้ปรากฏตัวต่อหน้าจ่างกงจู่แล้วจะรู้ได้อย่างไรว่าจ่างกงจู่ไปที่ใด

เห็นชัดว่าผู้ที่ถามนางก็รู้อะไรบางอย่างมาเช่นกัน นางกำนัลด้านข้างจึงเอ่ยเตือนนางเสียงค่อย "เมื่อครุ่นางข้าหลวงตัวยังคุยกับจ่างกงจู่อยู่เลย พอซุ่ยฮูหยินเข้าวัง นางข้าหลวงตัวยิ่งไปปรับฮูหยินเข้ามา กลับมาอีกที่จ่างกงจู่ก็หายตัวไป เจ้าคิดดูให้ที จ่างกงจู่ไปที่ใดหรือไม่"

อาเหลียงเข้าใจแจ่มแจ้ง หลายวันก่อนจิ้นหลิงจ่างกงงูกลับวัง มาอย่างกะทันหัน ทั้งยังพักอยู่ในตำหนักเฟิงหยาง คนในวังล้วนบอกว่า จิ้นหลิงจ่างกงงูทะเลาะกับพู่หม่าตูเว่ยเซียวหวน โอรสสวรรค์จะลงโทษ สกกุลเซียว ทว่าเมื่อคืนตอนนางไปช่วยถอดเครื่องประดับและเช็ดเครื่อง ประทีนโคมให้จิ้นหลิงจ่างกงงู กลับรู้สึกว่ามีสีหน้าท่าทีของจิ้นหลิงจ่างกงงู ดูสงบมาก ทั้งยังชมนางว่ามีฝีมือคล่องแคล่ว อยากจะตามกลับไปปรนนิบัติ ที่จวนจ่างกงงูด้วยหรือไม่

นางข้าหลวงผู้ต้องคิดว่าจ่างกงงูพูดอะไรอย่างอื่นกับนางเป็นแน่ คงเพราะตามหาจนทั่วแล้วก็ยังไม่พบจ่างกงงู ถึงได้พยายามด้วยหนทาง สุดท้าย แม้แต่นางก็ถูกซักถามไปด้วย นางจึงรีบก้มหน้าลง เล่าเหตุการณ์ น้อยใหญ่ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนให้ผู้อยู่กับชุยซือฟิงทั้งหมด

ทั้งสองมองหน้ากัน ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นถึงทำให้ชุยฮาโหวอวี่ที่ดู สุขุมเยือกเย็นมาแต่ไหนแต่ไรหายตัวไปตามลำพังคนเดียวเช่นนี้

ชุยซือชอบคิดดูแล้วจึงส่งสายตาให้ผู้อยู่ ทั้งสองคนเดินออกไปด้วยกัน นางกำนัลที่ตามผู้อยู่มาก็เดินออกไปด้วย

ห้องเล็กแคบพล้นกว้างและสว่างขึ้นทันที อาเหลียงพหุลมหายใจยาว นางขบคิดว่า...จิ้นหลิงจ่างกงงูหายไปอยู่ที่ใดนะ

ชุยซือชอกับผู้อยู่ไม่ได้เดินจากไปไกล เพียงกระซิบกระซาบกันอยู่ข้าง ต้นทับทิมที่ขึ้นอยู่ข้างเรือน

"นี่มันอะไรกัน" ชุยซือมีสีหน้าเป็นกังวล "นางเป็นคนเรียกข้าเข้าวัง มาเอง แต่พอข้าเข้าวังมาแล้ว นางกลับหายตัวไปเสียอย่างนั้น นางหาใช่ คนไม่รู้หนักเบาเช่นนี้แน่ ต่อให้มีฐานะต้องไปที่ใดกะทันหันก็ต้องบอก

พวกเขาไว้ก่อน การหายตัวไปโดยไม่บอกไม่กล่าวเช่นนี้...ต่อไปเป็นตอนเด็กๆ นางก็ไม่เคยทำมาก่อน นางหายไปที่ได้กันแน่นอน" พุดพลางดวงตาก็ฉายความว่ารุ่น "คงไม่ได้เกิดอะไรขึ้นกับนางกรรมัง แล้วนี่จะทำเช่นไรดี ต้องทูลต่อโอรสสวรรค์หรือไม่"

ผู้ผู้ยกระวนกระวายมากเช่นกัน พันปีใหม่ไปโอรสสวรรค์ก็อายุสิบสี่ปีแล้ว ควรแต่งตั้งพระชายาได้เสียที และที่จิ้นหลิงจ่างกงจู่กลับวังมาก็เพื่อคัดเลือกพระชายาให้โอรสสวรรค์

นางไม่เพียงเชิญชุยชื้อมาปรึกษาเท่านั้น ยังเชิญพันชื้อซึ่งเป็นสวามีของแม่ทัพใหญ่หลุยวณผู้มีส่วนช่วยปกครองบ้านเมืองและหลิวชื้อชวยชื้อหลิงอ๋องเข้าวังด้วย

ชุยชื้อยังพอเจรจาง่าย อย่างไรก็ตามก็เป็นน้ำสะอาดใจของจิ้นหลิงจ่างกงจู่กับโอรสสวรรค์อยู่แล้ว ก่อนที่เหวินเซวียนสองเฮาจะจากโลกนี้ไปก็ได้ฝากฝังจิ้นหลิงจ่างกงจู่ในวัยแปดขวบกับโอรสสวรรค์ในวัยหกขวบไว้กับชุยชื้อ ชุยชื้อเห็นจิ้นหลิงจ่างกงจู่กับโอรสสวรรค์เป็นเหมือนลูกแท้ๆ ทั้งสองเองก็สนิทสนมกับชุยชื้อมาก พวกเขาสามารถพูดหรือทำอะไรต่อหน้าชุยชื้อได้โดยไม่ต้องเป็นกังวล ไม่ต้องพูดถึงการเรียกผู้อื่นมาแล้วไม่ยอติเลย ต่อให้นางโมโหระเปิดโทสะใส่ชุยชื้อ อย่างมากชุยชื้อก็แค่สั่งสอนทั้งสองอย่างลับๆ เท่านั้น ไม่ได้ตั้งใจถือโทษโกรธเคืองทั้งสองอย่างแท้จริง

ทว่าพันชื้อกับหลิวชื้อกลับไม่เหมือนกัน หลังเหวินเซวียนสองเฮาป่วยตาย จู่จ๋องฮ่องเต้ก็รักใคร่โปรดปรานชุยชื้อเสียชื้อ เคยคิดจะเปลี่ยนตัวรัชทายาทเป็นองค์ชายรองที่ถือกำเนิดจากหลิวชื้อเสียด้วยซ้ำ แต่แม่ทัพใหญ่

หลุยวนคัดค้านอย่างหนัก ประกอบกับเงินหลังจางกงจู่คอยปรนนิบัติอย่าง
น่านีกรว่าง่าย คู่จ้งฮ่องเต้จึงลี้มเล็กความคิดนี้ไม่ว่าจะเป็นเงินหลังจางกงจู่
หรือโอรสสวรรค์ก็ล้วนสำนึกในบุญคุณของหลุยวนอย่างมาก แต่เมื่อ
คู่จ้งฮ่องเต้สวรรคต หลุยวนในฐานะขุนนางใหญ่ซึ่งเป็นผู้ช่วยปกครอง
บ้านเมืองได้รับความไว้วางใจจากเงินหลังจางกงจู่และโอรสสวรรค์แล้ว
เขาก็กลายเป็นคนเห็นแก่ตัวมากขึ้น ไม่เพียงไม่ยอมรับความเห็นต่าง
ในราชสำนัก ยังบีบบังโอรสสวรรค์แต่งตั้งเขาเป็นเจ้าเมืองคู่ ควบตำแหน่ง
ผู้บัญชาการกองทัพส่วนกลางและส่วนนอกทั้งหมด เป็นลู่อั้งซู่ชื่อ* และ
กุมอำนาจในราชสำนัก

เงินหลังจางกงจู่เห็นสถานการณ์ไม่ดี สองปีก่อนจึงอ้างเรื่อง
การแต่งงานของตนเอง เรียกตัวคู่หลังฮ่องซยาโหวจื่อฮ่องชายร่วมอุทร
ของคู่จ้งฮ่องเต้ที่ออกจากเมืองหลวงไปอยู่ที่ดินบรรดาศักดิ์กลับราชสำนัก
คิดจะใช้เขาควบคุมอำนาจของหลุยวน เพียงแต่คู่หลังฮ่องฮิสระจนเคยตัว
ทั้งยังมีอารมณ์ฉุนเฉียว แม้เงินหลังจางกงจู่กับโอรสสวรรค์จะแต่งตั้งเขา
เป็นต้าชื่อลู่อั้งซู่** แล้ว เขาก็ยังไม่อาจถ่วงดุลอำนาจกับหลุยวนได้

โอรสสวรรค์แต่งภรรยาถือเป็นเรื่องใหญ่ หลุยวนต้องก้าวกาย
เรื่องนี้แน่ แทนที่จะให้หลุยวนเอาการแต่งงานของโอรสสวรรค์มาเป็
นการค้าแลกเปลี่ยน มิสู้เจรจาเงื่อนไขกับหลุยวน แต่งภรรยาที่สามารถ
ช่วยเหลือโอรสสวรรค์ได้

นี่เป็นเหตุผลที่ชยาโหวอวีเชียวฮูหยินทั้งสามเข้าวังกะทันหัน

* ลู่อั้งซู่ชื่อ คือตำแหน่งเสริมที่มอบอำนาจในสำนักราชเลขาให้แก่ขุนนางสำคัญ เนื่องจากเป็นตำแหน่งเสริม
ที่มีอำนาจมาก ขุนนางใหญ่ในราชสำนักล้วนอยากได้ควบตำแหน่งนี้

** ต้าชื่อลู่อั้งซู่เป็นชื่อตำแหน่งขุนนางเงิน อำนาจหน้าที่คล้ายเสนาบดีมหาดไทย ดูแลเรื่องภาษีอากร ที่ดิน และ
ประชาชน สมัยอันตะวันออกเป็นหนึ่งในซานกง

ทว่าบัดนี้พ้นชื่อกับหลิวชื่อกำลังจะเข้าวังแล้ว จิ้นหลิงจ่างกงจุกกลับ
หายตัวไปที่ได้ก็ไม่รู้!

ประเดี๋ยวจะทำอย่างไรดี จิ้นหลิงจ่างกงจุกอยู่ที่ใดกันแน่ ตูฮู่ยกุม
หน้าผาก

ซย่าไหวอวี่ก็ไม่ว่าตนเองอยู่ที่ใด

ชาวหมู่กอบฏ เมืองลั่วหยางแตก ปู่ทวดของนางนำขุนนางใหญ่
ในราชสำนักรีบร้อนเดินทางลงใต้ ย้ายเมืองหลวงไปที่เจี้ยนคัง อาศัย
อยู่ในวังเก่าของคู่อ่องเป็นการชั่วคราว ภายหลังไฟสงครามลูกกลม
คลั่งแผ่นดินว่างเปล่า มิอาจบูรณะวังเก่าได้ จบจนถึงสมัยของบิดานาง
คู่อ่องตั้งจึงได้เริ่มซ่อมแซมวังและตำหนัก ใช้เวลาสิบปีจึงเสร็จสิ้น
เนื่องจากวังเสี้ยนหยางมีอาณาบริเวณไม่กว้างนัก อีกทั้งบางส่วนยัง
คล้ายกับตำหนักเดิมของคู่อ่อง แม้นางจะใช้ชีวิตอยู่ในวังมาสิบห้าปี
ทว่าภาพของหญ้าป่า อาคารปรักหักพังและพื้นที่รกร้างตรงหน้านี้ นาง
ก็ยังไม่เคยเห็นมาก่อนจริงๆ

กระนั้นไม่ว่าผู้ใดเมื่อได้สติขึ้นมาและรู้สึกเหมือนจู้ๆ ย้อนเวลา
กลับไปสิบปีก็ต้องว่าวุ่นเป็นกังวล จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ร้อนใจจน
อยากจะพิสูจน์เรื่องที่เกิดขึ้นกับตนเองทั้งนั้น การที่นางไม่รู้ว่าเหตุใด
ตนเองจึงมาอยู่ตรงนี้ได้ นั่นถือเป็นเรื่องปกติ!

ซย่าไหวอวี่กดไหล่ นั่งลงบนบันไดหินของตำหนักที่มีตะไคร่สีเขียว
เกาะเต็มอย่างช้าๆ

นั่นเป็นความฝันกระมัง

โคลนผสมก้อนหินกระแทกร่างกายนาง อาเหลียงหวีดร้องอย่าง
ตื่นตระหนก นางกุมศีระะวีนีแต่กลับถูกทับอยู่ในศาลา ไม่หมอนที่
ทับซ้อนกันมั่วจนเหลือพื้นที่เล็กๆ ไว้ให้นาง ร่างกายที่อ่อนล้าเจ็บปวด
อย่างรุนแรงกระทั่งไม่มีความรู้สึกอะไรอีก

เซียวหวนตะโกนเรียกชื่อนาง เขาใช้มือปิดก้อนหินและไม่หมอน
ที่ทับร่างนางอยู่ออก

หินบนภูเขาไหลลงมาอีกครั้ง

ผู้ติดตามของเซียวหวนเปลี่ยนจากตะโกนเสียงดังร้องเรียกเขาเป็น
ลากตัวเขาออกไป เขาสลัดตัวออกจากการจูดกระซางของคนผู้นั้น แล้ว
โผล่ออกมาอยู่เหนือร่างนาง

ความรู้สึกหายใจไม่ออกยามที่ถูกกดทับอยู่ใต้ดิน...ยังมี...อ้อมกอด
อบอุ่นของเซียวหวน แขนแข็งแกร่งที่วางอยู่เหนือศีระะนาง...คำปลอบ
ประโลมพืชม่าที่ไม่รู้ว่าพูดว่าอะไร...ในพื้นที่เล็กๆ ที่เขาสร้างขึ้นมา
นางถูกเขาปกป้องคุ้มครองจนมีอาจขยับตัวได้ ตรงหน้ามีแต่ความดำมืด
ต่อให้นางพยายามเบิกตากว้างอย่างไรก็มีอาจเห็นสีหน้าเขาได้ชัดเจน...

เหตุใดเขาต้องช่วยนางด้วย

เขาจากไปแล้วมิใช่หรือ

เขาจะช่วยนางได้อย่างไร

นางต้องกำลังฝันไปแน่!

ชยาโหวอวีนั่งอยู่บนบันไดหินเปียกชื้นอันเยียบเย็น ดวงอาทิตย์
ค่อยๆ ลอยขึ้นไปกลางศีระะ ฝี่เสื่อสีอ่อนเกาะอยู่บนไม้พุ่มขนาดเล็ก
ก่อนจะบินจากไป

หัวสมองของนางสับสนไปหมด ภาพต่างๆ ถาโถมเข้ามาไม่หยุด คล้ายเป็นภาพมายาที่คว้าจับไม่ได้ ไม่รู้ว่าตนเองกำลังคิดอะไรอยู่กันแน่

"จ่างกงจู่!" เสียงอุทานเบาๆ อย่างตื่นตระหนกดังขึ้นที่ข้างหู

ชยาโหวอวี่เงยหน้ามองไปก็เห็นนางกำนัลหลายคนยืนอยู่ตรงหน้านาง ด้วยท่าทางระมัดระวัง ยังมีนางกำนัลคนหนึ่งพูดเสียงค่อยกับนางกำนัลอีกคน "เร็วเข้า รีบไปบอกชุยฮูหยินกับนางข้าหลวงตัวว่าพบตัวจ่างกงจู่แล้ว ไม่ต้องทูลฮ้องแต่แล้ว!"

ชยาโหวอวี่มีสีหน้านิ่งเฉย

หลังการเผชิญหน้านั้นก็มีเสียงฝีเท้าสับสนดังขึ้น ชุยซื่อกับตู้ฮู่ยี่รีบรุดมา

"จิ้นหลิง ไฉนเจ้าจึงวิ่งมาที่นี่" ชุยซื่อเห็นนางแล้วก็ตาแดง บ่นด้วยน้ำเสียงตำหนิ ทว่าสีหน้าหวาดหวั่นดูผ่อนคลายลง

ชยาโหวอวี่ไม่ได้ไปไหนไกล นางอยู่ในวังเก่าของตู้ฮู่ยี่ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากด้านหลังตำหนักเฟิงหยางออกมานัก เนื่องจากที่นี่รกร้างไม่ถูกใช้งานมานานแล้ว เวลาคนในวังเดินผ่านจึงมักจะอ้อมไป ย่อมไม่มีผู้ใดคิดว่านางจะมาที่นี่ตามลำพัง

ชุยซื่อเห็นสีหน้าชยาโหวอวี่แข็งทื่อ ท่าทางนิ่งงัน เหมือนได้รับความกระทบกระเทือนจิตใจอย่างไรอย่างนั้น หางตาและหว่างคิ้วไม่เหลือแววเจตีย์ฉลาดและไหวพริบเฉกเช่นยามปกติแม้แต่ครึ่งส่วน นางขบคิดในใจว่าชยาโหวอวี่ใช้พบเจอเรื่องอะไรมาหรือไม่ แม้ในใจจะเป็นห่วง แต่กลับไม่กล้าเอ่ยถามตรงๆ เพียงก้าวขึ้นไปแล้วจูงมือชยาโหวอวี่พาเดินออกไปข้างนอก ส่งสายตากับตู้ฮู่ยี่และเอ่ยว่า "เอาล่ะๆ"

เจอคนก็ดีแล้ว ฟันสูหยินกับชยาอยู่หลังห้องน่าจะใกล้มาถึงแล้ว ข้าจะ
ช่วยเจ้าแต่งตัวใหม่ ประเดี๋ยวทุกคนจะได้นั่งดื่มน้ำชาด้วยกัน!"

ฟันสูหยิน? ฟันสูหยินไหน

ชยาโหวอวีซิมวดคิ้ว

หัวสมองของนางผูกตึงเชื่องานศพของฟันสูหยินของหลุยวน
ขึ้นมาทันทีในความทรงจำของนาง ฟันสูหยินตายในรัชศกเซ็งผิงปีที่แปด
เดือนสามวันที่สิบหก

เวลานั้นแม้หลุยวนจะเป็นแม่ทัพใหญ่ แต่ก็ถูกเชี่ยวชาญกดข่ม
จนหายใจไม่ออกแล้ว แทบไม่มีอำนาจใดในราชสำนัก ประจวบเหมาะ
กับที่ฟันสูหยินล้มป่วย ไม่นานหลุยวนก็ป่วยตาม บุตรชายคนโตของหลุยวน
แอบมาขอร้องเชี่ยวชาญให้ละเว้นหลุยวนและให้เขาเกษียณอายุกลับไป
บ้านเกิด แต่เชี่ยวชาญยังคงไม่ปล่อยหลุยวน ยื้อหลุยวนไว้จนกระทั่งตาย

นับแต่นั้นมา เชี่ยวหวูสองสกุลก็ผูกความแค้นครั้งใหญ่ แต่ข้อดี
ก็คือในราชสำนักไม่มีผู้ใดกล้าส่งสัยการตัดสินใจของเชี่ยวชาญอีก เขา
สามารถทำให้หนึ่งคำพูดของตนเองหนักแน่นประดุจเก้าอี้กระถางศักดิ์สิทธิ์
หนึ่งวาจาประหนึ่งราชโองการได้อย่างแท้จริง

ความทรงจำของนางหยุดลงในรัชศกเซ็งผิงปีที่สิบเดือนเจ็ดวันที่
สิบ...

ชยาโหวอวีสิ้นสะท้าน หากนางย้อนกลับมาในอดีตจริง เช่นนั้น...
เช่นนั้นน้องชายของนางซึ่งก็คือโอรสสวรรค์องค์ปัจจุบันชยาโหวอโหว่เต๋า
จะตายในรัชศกเจี้ยนอันปีที่สามเดือนสามวันที่เก้า

นางคว้าแขนเสื้อของชยู่ซื่อไว้ทันที พร้อมถามอย่างร้อนใจ "วันนี้

เป็นวันใดปีใด"

ผิปกติ! ผู้สู้อยู่เหลือบมองซุยสูหยิน

ชย๋่าไหวอวี่เฉลี่ยวฉลาดเกินผู้ใดมาตั้งแต่เด็ก มีความคิดเป็นของตนเอง ตั้งแต่เหวินเซี่ยนสองเฮาป่วยตายไป นางยิ่งระมัดระวังคำพูดและการกระทำ ขบคิดทุกอย่างก้าว ปกป้องโอรสสวรรค์จนขึ้นครองราชย์ได้อย่างราบรื่น อายุน้อยๆ ก็ฝึกตนเองจนกลายเป็นคนสุขุมมั่นคงไม่แสดงอารมณ์ทางสีหน้า ต่อให้นางเลอะเลือนชั่วขณะไม่รู้ว่าเป็นวันใดปีใดก็ไม่อยากจะโพลงถามออกมาตรงๆ ต่อหน้าพวกนาง!

ซุยสูหยินสายหน้าให้ชย๋่าไหวอวี่จนแทบมองไม่เห็น ต้องเกิดอะไรขึ้นแน่ แต่ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับชย๋่าไหวอวี่ ก็เห็นได้ชัดว่าตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่ดีในการซักไซ้ นางพูดเสียงอ่อนโยน "วันนี้เป็นวันที่หนึ่งเดือนสามรัชศกเจี้ยนอันปีที่สาม"

ชย๋่าไหวอวี่โบหน้าชิดขาว นางจำได้แล้ว!

วันนี้นางเชิญพันสูหยินของหลุยวนและหลิวชื่อชายาของอู่หลิงอ่องผู้เป็นอาเข้าวังมาต้มน้ำชา ตั้งใจจะหาหรือเรื่องการแต่งงานของน้องชาย

ชย๋่าไหวอวี่ถูกใจสกุลซุยในชิงเหอ ซึ่งก็คือสกุลมารดาของน้ำสะใภ้ นาง ส่วนพันชื่ออาจะถูกหลุยวนกำชับมา ให้ยื่นกรานว่าหลานสาวของหลุยวนเป็นสตรีที่เพียบพร้อม เป็นคู่ครองที่ดีของโอรสสวรรค์ หลิวชื่อชอพูดไม่เก่ง ต่อให้นางนัดแนะกับอีกฝ่ายไว้ก่อน หลิวชื่อก็ยั้งอีกๆ อักๆ พูดอะไรไม่ออก นางจึงได้แต่ออกหน้าเอง แนะนำบุตรสาวสกุลซุยเปิดเผยความคิดที่แท้จริงออกไปก่อนเวลา

พันชื่อกลับไม่ยอมรับฟัง บั่นหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มบอกว่า

โอรสสวรรค์ไม่ใช่เรื่องในครอบครัว การแต่งงานของโอรสสวรรค์จำเป็นต้อง
ได้รับความเห็นชอบจากขุนนางใหญ่ทั้งหลายที่ช่วยปกครองบ้านเมือง

สุดท้ายจึงแยกย้ายกันไปด้วยความไม่พอใจ

ประชุมขุนนางวันต่อมา หลุยวนพูดถึงการเลือกพระชายา เหล่าขุนนาง
ต่างเห็นพ้องด้วย หลุยวนจึงกำหนดวันเลือกพระชายาเป็นวันเทศกาล
ซั้งซ้อ* ทั้งยังจัดงานเลี้ยงข้างเขาจงซาน

ผลคือน้องชายนางถูกลมเย็นเข้า กลับวังแล้วใช้สูงไม่ลด ตอนหัวค่ำ
ของหกวันให้หลังก็สุดลมหายใจเฮือกสุดท้ายลงไป

น้ำตาของชยาโหวอวิ่ไหลรินทันที หากนี่เป็นความฝันก็ขออย่าให้
นางตื่นขึ้นมาเลย ให้นางยังมีเวลา มีโอกาสที่จะช่วยเหลือน้องชายที่
น่าสงสารและป่วยตายจากไปตั้งแต่ยังไม่ได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ด้วยเถอะ

หากนางย้อนกลับมาในอดีต เช่นนั้นก็ขอให้เทพเจ้าทั้งหลาย
ปกป้องนาง ให้นางเริ่มต้นใหม่ได้อีกครั้งหนึ่ง นางจะสร้างถ้ำหินบูชา
เทพเซียนทั้งหลาย บริจาคเงินสร้างวัด ครั้งนี้นางจะต้องปกป้องชีวิต
น้องชายตนเองไว้ให้ได้ ปกป้องบัลลังก์ของน้องชาย ปกป้องพวกคนที่เคย
ช่วยเหลือและคุ้มครองนาง

ส่วนเชียวนวน...

ชยาโหวอวิ่รู้สึกสับสน เป็นครั้งแรกที่นางไม่รู้ควรทำเช่นไรดี เช่นนั้น
ก็พักเรื่องเอาไว้ก่อนชั่วคราวแล้วกัน นางลอบคิดในใจ รอให้นางจัดการ
กับปัญหาตรงหน้าเรียบร้อยก่อนค่อยว่ากัน!

เมื่อตัดสินใจได้แล้ว ชยาโหวอวิ่ก็รู้สึกว่าร่างกายและจิตใจผ่อนคลาย

* เทศกาลซั้งซ้อ ตรงกับวันที่สามเดือนสามตามจันทรคติจีน ชาวจีนในสมัยโบราณจะจัดพิธีเซ่นไหว้และ
ชำระล้างมุ้งแม้น้ำลำธารเพื่อขับไล่สิ่งชั่วร้ายและโรคภัยไข้เจ็บ

ขึ้นมาก เหมือนจิตวิญญาณกลับคืนมา นางพูดกับชุยชื้ออย่างกระปรีะกระเปร่า "น้ำสะใภ้ไปรอข้าอยู่ที่ตำหนักข้างเถิด! หากพันสูหยินกับพระชายามาแล้ว จะได้ช่วยข้าต้อนรับดูแล ทางนี้ข้ามีนางกำนัลปรนนิบัติก็พอแล้ว"

ชุยชื้อคิดดูแล้วก็รับคำอย่างรวดเร็ว "เช่นนั้นก็ดี! พระชายายังคงง่าย แต่พันชื้อกลับรับมือด้วยไม่ถนัดนัก หากไม่เห็นพวกเราอยู่เลยสักคน คงจะบ่นเย็ดยาวไม่จบไม่สิ้นอีก!"

พันชื้อใช้รับมือง่ายเสียทีได้กัน เห็นชัดว่าเป็นเพราะอำนาจราชวงศ์ ตกต่ำ เพราะหลยวน พันชื้อจึงไม่เห็นโอรสสวรรค์กับนางอยู่ในสายตา... ซย่าไหวอวี่เก็บความรู้สึกหดหู่อย่างรวดเร็ว นางยิ้มพูดคุยกับชุยชื้อและ คู่ฮู้ยอย่างอ่อนโยนขณะเดินกลับตำหนักเฟิงหยาง

ความร้อนรนของน้ำที่อยู่ในระดับเหมาะสมช่วยบรรเทาความประหม่า ที่หลงเหลืออยู่ของซย่าไหวอวี่ นางวิกน้ำใสบใบหน้าตนเองแล้วรู้สึก อารมณ์ดีขึ้น ก่อนจะนั่งฟังถึงไม้เจียบๆ พลางครุ่นคิดว่าประเดี๋ยวจะทำ เช่นไรดี หลยวนจึงจะไม่เป็นฝ่ายได้เปรียบ

นางกำนัลรายงานผ่านฉากบังลมบักกลายเป็นชื้อกับหลิวชื้อเข้าวัง มาแล้ว ยามนี้นั่งรออยู่ในตำหนักข้าง มีชุยชื้อคอยตีหมาเป็นเพื่อน

ซย่าไหวอวี่ลุกขึ้นแล้วให้นางกำนัลเช็ดตัวให้แห้ง หวีผม แต่งหน้า เปลี่ยนเสื้อผ้าและเครื่องประดับ ก่อนจะไปที่ตำหนักข้าง

พันชื้อเป็นสตรีรูปร่างออรชรและสูงโปร่ง ผิวขาวราวน้ำค้างแข็ง ดูนุ่มเนียนปานหิมะ ดวงตารูปเมล็ดขิง* กลมโต จมูกสูงโด่ง ริมฝีปากแดง

* ขิง คือลูกแอปเปิ้ลคือด เป็นพืชตระกูลเดียวกับต้นหมย (บัวย) ชาวจีนมักเปรียบเทียบความงามของดวงดาวหญิงสาว ว่ากลมโตเหมือนเมล็ดขิง

ชุ่มชื้น เมื่อเทียบเครื่องหน้ากับสตรีทั่วไปแล้วกลับดูเด่นชัดกว่า เหมือน
กุหลาบปาดอกหนึ่ง งดงามกระซางวิญญาน มีความสวยไม่ธรรมดา

ด้วยเหตุนี้นางจึงเคยถูกลือว่ามีสายเลือดของชาวเซียนเปย ไม่ใช่
บุตรีสายตรงสกุลพื้น แน่นนอนว่าชาวลือเหล่านี้ล้วนถูกหลอหววนกดเอาไว้
ทั้งสองรักใคร่ปรองดองกันมาตลอด โดยให้กำเนิดบุตรชายห้าคนและ
บุตรสาวสองคน

ชย้าโหวอวีพิณิจพิจารณาพื้นซื่ออย่างละเอียด ยิ่งมองยิ่งรู้สึกว่
นางไม่ได้มีสายเลือดบริสุทธิ์ของชาวฮั่น

พื้นซื่อดูสุวมั่นคงอย่างมาก เข้ามาคารวะชย้าโหวอวีด้วยความ
เยือกเย็น นางดูสูงส่ง่าผ่นคนลายเฉกเช่นสตรีสกุลสูงศักดิ์ที่ผ่านการต่อสู้
ฟันฝ่าในเรือนหลังมามาก

เหมือนเช่นอาเฮ้อ สมองของชย้าโหวอวีผุดความคิดนี้ขึ้นมา

นางอึ้งไปเล็กน้อย ใคร่ครวญให้ตีเวลานี้อาเฮ้อน่าจะยังเป็นเด็กน้อย
อายุสิบขวบ ไม่รู้ว่าเขาไปตกระกำลำบากอยู่ที่ใด นางจะตามหาเขา
ล่วงหน้าดีหรือไม่

ความคิดนี้แวบขึ้นมาในหัวของชย้าโหวอวีเพียงครู่เดียวก็ถูกนาง
ปฏิเสธ

อาเฮ้อปกปิดเรื่องในอดีตของตนเองอย่างมิดชิด นางคิดว่าเป็นเพราะ
เด็กเคยถูกทำร้ายมาก่อน จึงไม่อยากพูดถึงและไม่ได้ถามมาก บัดนี้
มาย้อนคิดดู นางไม่รู้เลยว่าอาเฮ้อเป็นคนที่ไหน เวลานี้อยู่ที่ใด แล้วจะไป
ตามหาเขาได้อย่างไร เห็นที่นางคงได้แต่ใช้วิธีเดิมในการเก็บคนกลับมา
อีกครั้งแล้ว!

ซย่าโหวอวี๋ยิ้มขึ้น นางได้แต่ข่มความคิดในใจ เอ่ยทักทายกับพี่น้อง
"ฮูหยินเซ็กฉุน่ง! ไม่ทราบวาระยะนี้ฮูหยินแข็งแรงดีหรือไม่ แม่ทัพใหญ่
สุขภาพเป็นเช่นไรบ้าง"

พี่น้องยิ้มตอบว่า "ดี" หวังคว้าฉายความเย็นชาและจงหองอยู่
หลายส่วน

ซย่าโหวอวี๋ไม่ถือสา แทนที่จะบอกว่าพี่น้องนิสัยไม่ดี มีผู้บอกว่า
เป็นเพราะหลุยวนมีตำแหน่งสูงซึ่งเปี่ยมด้วยอำนาจ นางจึงถูกเอาอกเอาใจ
จนเสียนิสัย

ซย่าโหวอวี๋ยิ้มทักหลิวซื่อแล้ว ทุกคนก็นั่งลงตามลำดับศักดิ์

หลิวซื่อเป็นสตรีที่มีรูปโฉมธรรมดา แต่ชาติตระกูลกลับโดดเด่น
อย่างมาก บรรพบุรุษที่เป็นขุนนางใหญ่ยศสองพันต้น* ขึ้นไปยึดพื้นที่
หลายหน้าในฝั่งตระกูล บางที่อาจเป็นเพราะอย่างนี้ อยู่หลังห้องจึงเคารพ
และให้เกียรตินางอย่างมาก แต่กลับไม่ได้ให้ความสนิทสนม ปีที่สอง
หลังจากหลิวซื่อให้กำเนิดบุตรชายคนโตเขาก็เริ่มรับอนุ บัดนี้อนุและ
สาวใช้ห้องข้างในบ้านมีมากมายนับไม่ถ้วน บุตรชายและบุตรสาวที่
เกิดจากอนุมีมากถึงเจ็ดแปดคน

นางตอบรับซย่าโหวอวี๋อย่างนอบน้อม ทั้งเป็นฝ่ายถามถึงจุดประสงค์
ที่ซย่าโหวอวี๋เชิญนางเข้าวังมา

เดิมทีนี่เป็นสิ่งที่ซย่าโหวอวี๋กับหลิวซื่อนัดแนะกันไว้ล่วงหน้า ทว่า
ยามนี้ซย่าโหวอวี๋กลับเปลี่ยนใจ นางไม่ได้หยิ่งเชิงเจตนาของหลุยวน

* สมัยอันขุนนางจีนยังไม่ได้มีการแบ่งยศเป็นชั้นเหมือนจีนโบราณในยุคหลังๆ จึงเรียกขุนนางโดยอ้างอิง
จากเบี้ยหวัดที่ได้รับในแต่ละปีซึ่งมักจะเป็นข้าวหรือธัญพืชที่มีมูลค่าเทียบเท่ากัน ต้นเป็นหน่วยซึ่งของจีน
1 ต้นเท่ากับ 10 โถว หรือ 100 ลิตร แต่ภายหลังตัวเลขเหล่านี้ใช้เป็นเกณฑ์แบ่งยศเท่านั้น มิได้ใช้อ้างอิง
ในการจ่ายเบี้ยหวัดให้ขุนนางอย่างแท้จริง

อย่างอ้อมค้อมเหมือนในความทรงจำ แต่พูดถึงการแต่งงานของโอรส
สวรรค์โดยตรง "แม่ทัพใหญ่มีความดีความชอบในการปกป้องโอรสสวรรค์
อุ้มหลังอุ้มเป็นน้องชายของฮ่องเต้พระองค์ก่อน นับเป็นอาของโอรสสวรรค์
ชุกชุมหยินยิ่งไม่ต้องพูดถึง เป็นน้ำสะใภ้ของพวกเรา ข้าขบคิดดูแล้ว เรื่องนี้
จำเป็นต้องเชิญทุกท่านเข้าวังมา ด้วยเรื่องโอรสสวรรค์แต่พระเจ้ายา
เกี่ยวพันถึงบ้านเมือง มิอาจสะเพร่าเดินเล่น ข้าจึงตัดสินใจจัดงานเลี้ยง
ที่วังเสียนหยางในวันเทศกาลชั่งชื้อ เทียนสตรีที่อายุเข้าเกณฑ์จากตระกูลต่างๆ
มาร่วมงาน ถึงยามนั้นต้องขอให้ฮูหยินทั้งสามท่านช่วยดูด้วยว่าแม่นาง
จากตระกูลใดเหมาะสมที่สุด"

จะว่าไปเรื่องพวกนี้นางก็เรียนรู้มาจากหลุยวนทั้งสิ้น นางจะใช้หอก
ของศัตรูแทงไล่ของศัตรู* เชื่อว่าอีกไม่นานหลุยวนจะต้องเข้าใจอย่าง
ถ่องแท้แน่

พื้นที่อึ้งไป นี่ใช่การหรือเสียทีใด เห็นชัดว่าเป็นการแจ้งให้ทราบ...
ไม่ว่าผู้อื่นจะเห็นด้วยหรือไม่ ถึงอย่างไรนางชยาโหวอวิก็ตัดสินใจไปแล้ว
พวกเจ้าไม่มากก็คือไม่ให้หน้าข้า

ที่ผ่านมาจากงงจูไม่เคยเป็นเช่นนี้ อย่างมากนางก็ดูสีหน้าคน
ท่าอะไรมักอ้อมค้อมคลุมเครือ ตั้งแต่เมื่อไรกันที่นางแข็งกร้าวและ
ตรงไปตรงมาเช่นนี้ พื้นที่ขมวดคิ้ว เฟ่งพินิจชยาโหวอวิอย่างละเอียด

ชยาโหวอวิสวมชุดกระโปรงลายหงส์กับนกเปิดน้ำสีชาด เรือนผม
ดำขลับเกล้ามวยสูง ปีนรูปหงส์สีทองเปล่งประกายระยับ ปากหงส์
คาบอัญมณีสีแดงเลือดห้อยย้อยอยู่ข้างไบหน้าที่ขาวกระจ่างดุจหิมะ

* ใช้หอกของศัตรูแทงไล่ของศัตรู เป็นสำนวน หมายถึงการใช้ความคิด วิธีการ หรือคำพูดของฝ่ายตรงข้ามมา
โต้แย้ง

ของนาง คิวยาวจรตจนผม ตาหงส์วาระยับสูงสว่างกว่าอัญมณี
หลายส่วน ความอ่อนเยาว์ที่ยามปกติแม้จะปกปิดไว้ก็ปิดไม่มิด ยามนี้
กลับหายไปไม่เหลือ สีหน้าน่ากลัว ท่วงทีน่าเกรงขาม นั่งอยู่ตรงนั้น
อย่างผ่อนคลาย แต่กลับเหมือนกระบี่ที่ซ่อนอยู่ในฝัก หากตกลงกันไม่ได้
กระบี่ก็จะถูกชักออกมาเผยความคมกริบ

พินซื่อตกใจจนสะดุ้ง นางเคยเห็นความเชื่อมั่นและความหยิ่งทะนง
ในตนเองเช่นนี้จากผู้ที่มียอำนาจแข็งแกร่งเท่านั้น ซยาโหวอวีเป็นเพียง
แม่นางน้อยคนหนึ่งที่อยู่แต่ๆ ไม่รู้ไปเอาความมั่นใจมาจากที่ใด

เมื่อไม่กี่วันก่อน คำพูดและการกระทำของซยาโหวอวียังเจือความ
ซลาดเขินอยู่หลายส่วน ไฉนพริบตาเดียวจึงเปลี่ยนไปมากเพียงนี้

หัวสมองของพินซื่อผุดไบหน้าของเซียวหวนที่ดูเหมือนอ่อนโยน
แต่แววตากลับสะท้อนความเย็นชา

ไม่ใช่เขา!

ตอนนี้เซียวหวนยังเอาตัวไม่รอดเลยด้วยซ้ำ ไฉนเลยจะมีเวลา
มายุ่งกับเรื่องของซยาโหวอวี หรือระหว่างนี้เกิดเรื่องอะไรที่พวกเขาไม่รู้
หรือว่ามีคนให้ความมั่นใจอะไรกับนาง

พินซื่อเอ่ยด้วยความตกใจว่า "เทศกาลซังซื่อหรือ จะถูกละหุก
เกินไปหน่อยหรือไม่ แม่นางหลายคนที่ย้ายเข้าเกณฑ์และคู่ควรกับ
โอรสสวรรค์ล้วนไม่อยู่ในเมืองเจี้ยนคัง" นางพูดพลางโค้งมุมปากเล็กน้อย
เอียงศีรษะคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม จ้องตาซยาโหวอวีไม่วางตา "หรือว่า
จ้างงุม്മีตัวเล็กรอกอยู่แล้ว แค่อยากให้โอรสสวรรค์ทอดพระเนตรเท่านั้น?"

ซยาโหวอวีหัวเราะเสียงเย็นในใจ นางมีตัวเล็กรอกอยู่แล้วจริงๆ หลุยวน

ก็มีตัวเลือกในใจอยู่แล้วมิใช่หรือ ในความทรงจำ หลุยวอนตั้งใจให้หลานสาว
ของตนเป็นสองเฮานี้

ตามหลักสกุลหลุยวอนเป็นสกุลใหญ่ที่สูงศักดิ์ ในด้านชาติตระกูล
นับเป็นคู่ครองที่เหมาะสม ทว่าหลานสาวที่หลุยวอนเลือกให้น้องชายนาง
กลับทั้งดำทั้งอ้วน ทั้งนิสัยยังร้ายกาจ เคยมีข่าวลือว่าโบยเข้ารับใช้หญิง
จนตาย แล้วนางจะให้สตรีเช่นนี้มาเป็นน้องสะใภ้ได้อย่างไร

น่าเสียดายที่ก่อนหน้านี้นางถูกความร้ายแรงอายุของหลุยวอนกินไป
คิดว่าหากนางหารือกับหลุยวอนอย่างนอบน้อม จากนั้นตอบแทนไม่ตรีเขา
ด้วยการถอยก้าวหนึ่ง ให้ผลประโยชน์เขาอย่างเต็มที่ หลุยวอนจะล้มเลิก
ความคิดที่จะก้าวก่ายการแต่งงานของน้องชายนาง

คิดไม่ถึงว่าพอหลุยวอนรับผลประโยชน์ไปแล้ว ทรงเลิกลับยังตะปบ
ไว้แน่น พาหลานสาวของตนมาเสนอต่อหน้าน้องชายในวันเทศกาลซึ่งชื่อ
บอกเหล่าขุนนางเป็นนัยว่าเป็นพระชายาที่เขาคัดสรรมาให้โอรสสวรรค์
ทำให้น้องชายนางทั้งร้อนใจทั้งโมโห เกือบจะสะบัดแขนเสื้อจากไป...
นางนึกตำหนิตนเองในเรื่องนี้มาตลอด รู้สึกรู้ว่าสิ่งที่น้องชายป่วยตาย
เกี่ยวข้องกับการคัดเลือกพระชายาครั้งนี้มาก

ครั้งนี้นางจะคัดเลือกพระชายาให้น้องชายเช่นกัน และจะกำหนดวัน
เป็นวันเทศกาลซึ่งชื่อ แต่นางจะไม่ปล่อยให้หลุยวอนควบคุมสถานการณ์
ได้เหมือนแต่ก่อนอีกแล้ว เขาคิดจะคัดเลือกเมื่อไรก็เมื่อนั้นหรือ เขาคิดจะ
เลือกใครก็เลือกคนนั้นหรือ ครั้งนี้ถึงตานางทำให้เขาทำอะไรไม่ถูก
บ้างแล้ว ถึงตานางทำให้เขาต้องเสียใจภายหลังบ้างแล้ว!

ความทุกข์และความเจ็บปวดที่หลุยวอนมอบให้นาง นางจะคืน

กลับไปให้เขาจนกว่าจะครบทั้งหมด

ชยาโหวอวิ้ยมันน้อยๆ พุดกับพี่น้อง "ข้าว่ามีผู้สูญหายกลับไปถาม
ความประสงค์ของแม่ทัพใหญ่ก่อนแล้วค่อยตัดสินใจก็ยังไม่สาย" ความหมาย
ที่แฝงอยู่มีการเสียดสีพี่น้องเล็กน้อยที่จัดการเรื่องในครอบครัวไม่ได้
ไม่มีอำนาจตัดสินใจ

อาจเพราะนานมากแล้วที่ไม่มีผู้ใดกล้าเสียดสีเหน็บแนมเช่นนี้
พี่น้องฟังแล้วก็โบน้าแดงกำทันทน์

ชยาโหวอวิททำเหมือนมองไม่เห็น นางไม่เหลือบแลพี่น้องอีก เพียง
หันไปด้านข้างแล้ววิ้ย ก่อนพุดกับหลิวชื้อและชุยชื้ออย่างเกรงใจ
"ถึงยามนั้นยังต้องรบกวนสูญหายทั้งสองช่วยสังเกตให้โอรสสวรรค์ด้วย"

หลิวชื้อกับชุยชื้อย่อกายลงโดยพร้อมเพรียงกัน และรับคำอย่าง
นอบน้อม

พี่น้องโมโหทีเดียว นางเฒ่าปากปฎิเสธที่จะพุดคุยกับชยาโหวอวิ

หากเป็นเมื่อก่อน เห็นแก่หน้าหลุยวน ชยาโหวอวิจะต้องคิด
หาหนทางประนีประนอมกับพี่น้องแน่ แต่ประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านมา
บอกนางว่าฐานะของนางกับหลุยวนกำหนดแล้วว่าพวกเขาไม่อาจเดิน
ทางเดียวกันได้ ไม่ว่านางจะระมัดระวังเพียงใด หลุยวนก็ไม่รับไมตรี
จากนาง แล้วโยนางต้องลดเกียรติตนเอง เอาไปหน้าอุ้งร่อนของตนเอง
ไปแนบโบน้าเฒ่าเจียบของหลุยวนด้วยแล้ว

มีเรื่องก็มีเรื่องสิ! นางเหนื่อยมาตั้งแต่สิบปีก่อนแล้ว ตอนนี้นางแค
อยากใช้ชีวิตอย่างผ่อนคลายน้อยๆ ใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายสักหน่อย
เท่านั้น

ชยาโหวอวีสั่งให้นางกำนัลยกผลไม้เข้ามา ฟันช็อกกลับลุกขึ้นขอตัว
ชยาโหวอวีสั่งเสียงเรียบให้ตู้ชู่ย้ายไปส่งแขก

หลิวช้อกระอักกระอ่วน เตือนชยาโหวอวีเสียงค่อย "แต่"ไรมา
แม่ทัพใหญ่ก็ให้เกียรติฟันช้อ ข้ารู้ว่าเจ้ารำคาญนาง แต่ไม่จำเป็นต้อง
แสดงออกชัดเจนเพียงนี้"

ชยาโหวอวีขอบคุณในความหวังดีของนาง แต่กลับไม่เสียใจภายหลัง
แม้แต่น้อย

หลิวช้อถอนหายใจ นางกินผลไม้เล็กน้อย ดื่มชาไปอีกสองถ้วย
ก็เอ่ยขอตัว ชยาโหวอวีไปส่งนางที่หน้าประตูด้วยตนเอง

ชยูช้อกลับอยู่เป็นคนสุดท้าย นางถามชยาโหวอวีอย่างเป็นกังวล
"จิ้นหลิง เจ้าวางแผนอย่างไรกันแน่"

ชยาโหวอวีลูบลูกประคำไม้กฤษณาบนข้อมือเงี้ยวๆ นี่เป็นของที่
มารดานางเหวินชเวียนสองเฮ่าทิ้งไว้ให้ ว่ากันว่าเป็นของที่ท่านยายมอบให้
ก่อนมารดาเข้าวัง เมื่อถูกลูบได้เป็นเวลานานก็ทำให้ลูกประคำเรียบลื่น
เปล่งประกาย เหมือนถูกเคลือบด้วยไขบางๆ หนึ่งชั้น

ชยาโหวอวีอยากเกี่ยวข้องกับสกุลชยู นี่เป็นเรื่องที่ปรึกษาหารือ
กับน้ำชาย น้ำสะไภ้ ตลอดจนประมุขสกุลชยูมาแล้ว ไม่ว่าจะ เป็นน้ำชาย
น้ำสะไภ้หรือคนสกุลชยู ล้วนคิดว่านี่เป็นการแต่งงานที่ดีมาก ดิดที่หลุยวน
เท่านั้น เมื่อเรื่องราวยังไม่ถูกกำหนดเป็นที่แน่นอน พวกเขาจึงคิดว่าไม่ควร
ป่าวประกาศออกมา

ในความทรงจำ ตอนหลุยวนพาหลานสาวมาตรงหน้าห้องชาย
ภายใต้การปลอมบประโลมของชยาโหวอวี แม้น้องชายจะไม่ได้หุนหัน

ออกจากรานในทันที ถึงอย่างนั้นโทสะที่แสดงออกมาก็ชัดเจนมาก แต่หลุยวนกลับทำเป็นไม่รับรู้ จะบีบให้น้องชายนางรับปากให้ได้ น้องชายอดทนจนเหลืออด จึงตัดสินใจปฏิเสธหลุยวนอย่างอ้อมค้อม หลุยวนถูกหักหน้า ไม่รอให้งานเลี้ยงเลิกก็หาข้ออ้างกลับไปก่อน

จนกระทั่งน้องชายป่วย สลบไปสลบไม่ได้สติ พอหมอบอกว่าน้องชายยากจะฟื้นขึ้นมาได้ 'ไม่รู้หลุยวนไปฟังมาจากที่ใดว่าคนที่นั่งกับน้องชายถูกใจแต่เดิมคือคุณหนูเจ็ดสกุลซุ่ย ด้วยความโมโหและอับอาย หลุยวนจึงพานิกรธสกุลซุ่ยไปด้วย หลังจากน้องชายตายไป เขาก็บังคับสกุลซุ่ยให้ส่งคุณหนูเจ็ดเข้าอารามเต่าบำเพ็ญตน

ไม่ถึงสองปี คุณหนูเจ็ดสกุลซุ่ยก็ป่วยตาย ทว่าหลานสาวของหลุยวนที่ถูกผลักดันตรงหน้าน้องชายก่อนหน้านี้ก็กลับออกเรือนไปอย่างยิ่งใหญ่ สมเกียรติในเวลาอันรวดเร็ว

ครั้งนี้ไม่ว่าอย่างไรนางก็จะไม่ยอมให้เรื่องราวต้องซ้ำรอยอีก!

ชยาโหวอวีมองเมฆยามเย็นตรงขอบฟ้า พุดเสียงเบา "ครั้งนี้ข้าไม่ได้คิดจะเลือกพระชายาให้น้องชาย!"

"หา!" ซุ่ยซื่อมองชยาโหวอวีอย่างประหลาดใจ ทำท่าจะพูดแล้วเสียบไป เดิมทีพวกเขาตกลงกันไว้แล้ว บัดนี้ไม่ได้ยินข่าวคราวแม้แต่หน่วยนิด บอกจะเปลี่ยนก็เปลี่ยนแปลงเช่นนั้นหรือ แล้วนางจะไปชี้แจงกับพี่ชายและพี่สะใภ้ที่บ้านเดิมอย่างไร

ชยาโหวอวีเอ่ยต่อเนิบช้า "หลุยวนจะละทิ้งโอกาสในการแสดงอำนาจในครั้งนี้ได้อย่างไร ไม่ว่าจะเลือกแม่นางบ้านใดมาเป็นสองเหาขอเพียงหลุยวนไม่พอใจ เขาย่อมต้องขัดขวาง แทนที่จะให้แม่นางบ้านอื่น

ต้องตกอยู่ในสถานการณ์อันตราย มิสู้รออีกสักพัก รอให้พวกเรา มีความมั่นใจมากกว่านี้ค่อยว่ากัน"

เทศกาลซึ่งชื่อครั้งนี้ นางไม่รู้ว่าหุลยวนจะก่อเรื่องอะไรขึ้นอีกหรือไม่ แต่นางจะไม่ยอมให้การแต่งงานของน้องชายต้องกลายเป็นสนามต่อผู้ ระหว่างนางกับหุลยวนเป็นอันขาด การคัดเลือกพระชายาสามารถ เลื่อนออกไปอีกสองสามเดือน รอให้นางกับหุลยวนตัดสินใจกันได้ก่อน แล้วค่อยว่ากัน

แต่ก่อนหน้านั้นนางต้องแน่ใจเรื่องหนึ่งก่อน

สรุปนางอยู่ในความฝันหรือย้อนกลับมาในอดีตเมื่อสิบปีก่อนกันแน่ ซยาโฮวอวี่กุมมือซุยซื่อ อธิบายกับอีกฝ่ายอย่างละเอียดครุ่นใหญ่ จึงขจัดความสงสัยของซุยซื่อไปได้ ทำให้ซุยซื่อเชื่อว่านี่ไม่ใช่คำพูดบายเบียง เพราะคิดจะแต่งตั้งคนอื่นขึ้นเป็นฮ่องเฮา

ส่งซุยซื่อออกจากวังแล้ว ซยาโฮวอวี่ก็รีบรุดไปยังตำหนักทิงเจ็ง

ซยาโฮวโหว่ยเต้าโอรสสวรรค์ในวัยสิบสี่สวมชุดคลุมแขนกว้างสีดำ ปักลายนกและคนคู่ร้ายรำกำลังนั่งอ่านตำราอยู่ที่โต๊ะ เห็นซยาโฮวอวี่ เข้ามา เขาก็ลุกขึ้นยืนอย่างดีใจ ยิ้มเอ่ยเรียกเสียงดัง "พี่สาว!"

ซยาโฮวอวี่มองน้องชายที่มีคิ้วตาหมดจด ผิวพรรณชืดขาว ร่างกาย ผอมแห้งอ่อนแอราวกับดอกฝูงอิง* ที่แค่ลมพัดก็ปลิวไปมาได้ นาง ได้แต่เหม่อลอยไปชั่วขณะ

น้องชายของนางยังมีชีวิตอยู่ เขายืนอยู่ตรงหน้านาง ดวงตา กระจางใส รอยยิ้มเจิดจ้า

* ฝูงอิง คือต้นแดนดิไลออน (Dandelion) ดอกสีเหลือง เมื่อผสมเกสรแล้วก็ปลิวไปเป็นปุยสีขาว ปลิวไปในอากาศ

น้ำตาของซย่าโหวอวีเอ้อล้นขอบตา

ซย่าโหวอโฮ่ยเต้ากลับพูดอย่างประหลาด "พี่สาว ท่านเป็นอะไรไป นางข้าหลวงผู้พูดอะไรต่อหน้าพี่สาวอีกแล้วหรือ"

แม้ผู้สี่ยจะเป็นนางข้าหลวงของตำหนักเฟิงหยาง แต่ตำหนักเฟิงหยาง เป็นตำหนักบรรทมของเหวินเซวียนสองเฮา หลังจากเหวินเซวียนสองเฮา ป่วยตายไป ซย่าโหวอวีกีก็พักอยู่ที่นี้ต่อ ผู้สี่ยไม่เพียงเคยปรนนิบัติ เหวินเซวียนสองเฮา ยังเคยปรนนิบัติซย่าโหวอวี เป็นคนที่เฝ้าดูพวกเขา พี่น้องเติบโตขึ้นมา

ในวังแห่งนี้มีเพียงผู้สี่ยที่เป็นห่วงพวกเขาพี่น้องอย่างแท้จริง และมีเพียงนางที่กล้าฟ้องเรื่องเขาต่อหน้าซย่าโหวอวี หลังจากนางออกเรือน ผู้สี่ยยังรับคำสั่งนางมาตำหนักทิงเจ็งอยู่บ่อยครั้ง เพื่อดูว่าซย่าโหวอโฮ่ยเต้า ทำอะไรบ้าง

ซย่าโหวอวีอดหัวเราะออกมาไม่ได้ นางดูบุตรสะนี้องชาย เส้นผม ของเขานุ่มสลวยดำขลับเปล่งประกาย ความรู้สึกที่ฝ่ามือสัมผัสผิวนั้น จริงแท้ยิ่ง

นี่จะเป็นความฝันได้อย่างไร นางต้องย้อนกลับมาในอดีตแน่!

ซย่าโหวอโฮ่ยเต้ากลับเบนศีรษะออก หลบมือของพี่สาว เขาบ่น อย่างไม่พอใจ "ข้าโตแล้วนะ พี่สาวจะปฏิบัติต่อข้าเช่นนี้ไม่ได้แล้ว ถ้า ขุนนางใหญ่พวกนั้นมาเห็นเข้า ในใจพวกเขาต้องคิดว่าข้าเหยาอะเหยอะ ไม่นึกแน่ ยากจะทำการใหญ่"

"ได้! ได้!" ซย่าโหวอวีปล่อยมืออย่างเชื่องช้า ขณะที่สายตาก็ ถูกประกายน้ำบดบัง จนภาพเปลี่ยนเป็นพร่าเลือน น้องชายของนางยัง

อ่อนเยาว์ถึงเพียงนี้ ทั้งเชื่อฟังและรู้ความ เขาจะตายได้อย่างไร!

ชยาโหวอวิจับจ้องน้องชายตาไม่กะพริบ ในใจเจ็บปวดยากจะทานทน

ชยาโหวโหยวตัวยังคิดว่าตนเองทำอะไรผิด เขาจับชาร้อนที่เข้ารับใช้ยกมาให้ นำไปวางตรงหน้าพี่สาวด้วยตนเอง พลังบั้นยืมที่ดูไม่สบายใจเท่าไรนักและนั่งลงข้างกายนาง

ชยาโหวอวิโอบไหล่ น้องชายอย่างอดใจไม่อยู่ และถามถึงชีวิตประจำวันของเขาอย่างอ่อนโยน

"มีนางข้าหลวงผู้จับตาดูข้าอยู่ พี่สาวยังมีอะไรไม่วางใจอีก" ชยาโหวโหยวตัวยิ้มเอ่ย "ไฉนวันนี้พี่สาวจึงถามถึงเรื่องพวกนี้เล่า"

ไม่นานแปลกที่ชยาโหวโหยวเต้าจะประหลาดใจ สำหรับเขานั้นเพิ่งไม่ได้เจอนางแค่มิ่กี้ชั่วยาม แต่สำหรับนาง...กลับไม่ได้เจอน้องชายมาสิบปีแล้ว

ชยาโหวอวิพยายามควบคุมอารมณ์ "ได้ยินว่าหลูโหวจะขอหงหงแต่งให้บุตรชายคนโตของเขา มีเรื่องเช่นนี้จริงหรือไม่"

"พี่สาวรู้ได้อย่างไร!" ชยาโหวโหยวเต้าตระหนกตกใจ

ชยาโหวอวิไม่พูดอะไร

ชยาโหวโหยวเต้าร้อนรนทันที "พี่สาว ท่านอย่าโกรธเลยนะ! ข้าให้คนส่งหนังสือไปให้แม่ทัพใหญ่แล้ว แม่ทัพใหญ่จะต้องตำหนิผู้ว่าการหลูแน่..." เขาพูดพลางเผยสีหน้ารังเกียจ "พี่สาวท่านไม่ต้องเป็นกังวล ไม่ว่าอย่างไรข้าก็ไม่มีทางรับปากแน่ พวกเขาสกุลหลูคิดว่าให้หลานี้เป็นของพวกเขาหรือไร แค่หลุยวนคนเดียวก็หน้าไม่อายมากพอแล้ว หลูโหวผู้นั้น

ยิ่งไร้ยางอาจยกว่า... ข้าอดทนกับหลุยวนเพราะเห็นแก่ที่เขาคเคยช่วยเหลือข้า แต่หลุยหวนนับเป็นตัวอะไร"

หลุยหวนเป็นน้องชายแท้ๆ ของหลุยวน มีตำแหน่งเป็นผู้ว่าการมณฑลหยางโจว

หงหนงเป็นน้องสาวแท้ๆ ของนางที่มีชีวิตได้สามวันก็ตายจากไป หลังจากชยาโหวโหย่วเต้าขึ้นครองราชย์ก็ได้แต่งตั้งนางเป็น 'หงหนงเต้ากงจู่'

บุตรชายสายตรงคนโตของหลุยหวนตายไปตอนแปดขวบ สุหยินของเขาเชื่อคำพูดของพระรูดงค์ บอกว่าบุตรชายของเขาถูกผีร้ายตามรั้งควาน จวบจนตอนนี้ก็ยังไม่ได้ไปเกิด หากสามารถแต่งงานหลังตายกับสตรีที่มีดวงชะตาวันเดือนปีเกิดสูงศักดิ์ ชาติหน้าย่อมได้เกิดในตระกูลใหญ่โตโดดเด่น

ไม่รู้ว่หลุยหวนผู้นั้นไปสืบหาดวงชะตาวันเดือนปีเกิดของหงหนงเต้ากงจู่มาจากที่ใด เอ่ยว่าจะขอแต่งงานหงหนงเต้ากงจู่เป็นภรรยาของบุตรชายคนโตของตนในงานเลี้ยงวันเทศกาลซั้งซื่อ

บางที่อาจเหมือนตอนนี้ น้องชายกั้วนางโกธรจึงไม่ได้บอกอะไรกับนางทั้งนั้น ในงานวันเทศกาลซั้งซื่อหลุยวนก็ยกเรื่องนี้มาพูดก่อนพอ น้องชายปฎิเสธ เขาค่อยพาหลานสาวมาพบน้องชาย... น้องชายข่มกั้วโทสะไม่อยู่ ขุนนางพวกนั้นจึงรู้ดีว่าน้องชายไม่ไว้หน้าสกุลหลุย

ชยาโหววี่อี้มิให้ชยาโหวโหย่วเต้า พุดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล "พี่สาวไม่ได้โกรธ แต่ตื่นตันใจที่น้องชายเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว รู้จักดูแลพี่สาวเช่นนี้ พี่สาวรู้สึกดีใจมาก!"

"จริงหรือ" ชยาโหวโหย่วเต้าทั้งตกใจทั้งยินดี เขยิบมานั่งข้างกาย

ชยาโหวอวี้อีกครั้ง "พี่สาว ต่อไปท่านไม่ต้องเป็นห่วงข้าอีกแล้ว แต่ใช้ชีวิตร่วมกับพี่เขยให้ดีก็พอ มีหลานชายหลานสาวให้ข้าสักสองสามคน ถึงเวลานั้นข้าจะแต่งตั้งพวกเขาเป็นจวินอ่อง* กับกงจู่ หากใครกล้าพูดอะไร ข้าก็จะเนรเทศออกไปเสีย"

"ได้เลย!" ชยาโหวอวีรับคำ น้ำตาไหลรินอย่างห้ามไม่อยู่อีกต่อไป สิ่งที่ชยาโหวอโหยวเต้าหวาดกลัวที่สุดคือเห็นพี่สาวชยาโหวอวีหลังน้ำตาอย่างโศกเศร้า

เขาคลอดออกมาก่อนกำหนด อ่อนแอเหมือนลูกแมวตัวหนึ่ง หากไม่มีมารดาคอยดูแลอย่างเอาใจใส่ ป่านนี้เขาคงตายไปนานแล้ว เพียงแต่เหวินเซวียนสองเฮาตั้งกรรม์หงหงตอนเขาอายุสามขวบ ตอนคลอดหงหงแล้วตกเลือด แม้เหวินเซวียนสองเฮาจะรอดชีวิตมาได้ แต่หงหงกลับเสียชีวิต เหวินเซวียนสองเฮาสะเทือนใจ นับแต่นั้นมาก็ล้มป่วยอยู่บนเตียงหลายปี นางไม่มีเรี่ยวแรงมาดูแลเอาใจใส่ชยาโหวอโหยวเต้าอีกเลย จนกระทั่งจากโลกนี้ไป

ชยาโหวอโหยวเต้ามาอยู่กับชยาโหวอวีตั้งแต่อายุสามขวบ ชยาโหวอวีช่วยเขาประจบเอาใจบิดา ช่วยเขาปกครองข้ารับใช้ ช่วยเขากำราบเหล่าขุนนาง หากไม่มีพี่สาวคนนี้ ต่อให้เขาเป็นรัชทายาทก็ไม่มีปัญญาขึ้นครองราชย์ได้ ถึงขั้นอาจชักนำภัยมาสู่ชีวิตเพราะเคยถูกแต่งตั้งเป็นรัชทายาทเสียด้วยซ้ำ

ในใจเขา ชยาโหวอวีเป็นคนที่ดีกับเขาที่สุดไนได้หล้า แม้แต่เหวินเซวียนสองเฮายังดียกกว่าพี่สาวคนนี้ของเขาเล็กน้อย แล้วเขาจะ

* จวินอ่อง เป็นตำแหน่งเชื้อพระวงศ์ชายลำดับที่สองรองจากซินอ่อง โดยมากฮ่องเต้จะแต่งตั้งแก่บุตรชายของซินอ่อง สมาชิกราชวงศ์ ขุนนางต่างแซ่ที่มีความชอบ หรือเจ้าครองแคว้นบริวาร

ทนเห็นพี่สาวเสียใจได้อย่างไร

"เกิดอะไรขึ้นกันแน่" เขาลุกขึ้นยืนด้วยร้อนใจจนอดรอนทนไม่ไหว "พี่เขยไม่ติดกับท่านหรือ หรือท่านเป็นกังวลเรื่องหลุยวนไม่เป็นไรนะ ขอเพียงข้าไม่รับปาก หลุยวนทำอะไรข้าไม่ได้หรอก หงหนงเป็นน้องสาวของข้า ข้าไม่ยอมให้นางต้องทนรับความอับยศอดสูเช่นนี้แน่ พี่สาว ท่านรอข้าอีกไม่กี่ปี ข้า...ข้าจะไม่เป็นเช่นนี้ไปตลอดแน่ ไม่ปล่อยให้ท่านต้องถูกใครรังแก" ตอนชยาโหวโหย่วเต้าพูดเช่นนี้ เขาก็โมโหจนหน้าแดง

เขารู้ เป็นเพราะความอ่อนแอไร้ความสามารถของเขาจึงทำให้พี่สาวต้องแต่งงานกับเซียวหวนที่เย็นชาผู้นั้น พี่สาวที่เป็นสตรีสูงศักดิ์และหญิงทงนางจำต้องก้มหัวยอมอยู่ต่อหน้าหลุยวน...

ชยาโหวโหย่วเต้าละอายใจเหลือเกิน เขาจับชายเสื้อของชยาโหวอวี่อย่างขลาดกลัว ก่อนก้มหน้าเอ่ยว่า "พี่สาว ท่านอย่าร้องไห้เลย!"

ชยาโหวอวี่อยากดืงน้องชายมากอดเหลือเกิน แต่กลัวจะทำให้เขาตกใจ นางจึงจับมือน้องชาย ส่งสัญญาณให้เขานั่งลงข้างตน ตบมือเขาเบาๆ และเอ่ยว่า "พี่สาวดีใจจนร้องไห้ต่างหาก"

ชยาโหวโหย่วเต้ายังคงคลงแคลงใจ

ชยาโหวอวี่ได้แต่ตอบว่า "วันนี้ข้าเรียกตัวพินฮูหยิน พระชายาหลังและนำสะใภ้มาคุยเรื่องการแต่งงานของเจ้า..." นางเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในตำหนักเฟิงหยางก่อนหน้านี้ให้ชยาโหวโหย่วเต้าฟังทั้งหมด

ชยาโหวโหย่วเต้าดีใจจนกระโดดขึ้นมา ก่อนจะเดินลงไปมาในตำหนักข้างอย่างตื่นเต้นสองรอบ แล้วนั่งคุกเข่าลงข้างกายชยาโหวอวี่อีกครั้ง "พี่สาว เมื่อเป็นเช่นนี้แม้พี่ใหญ่ก็ไม่สามารถบังคับพวกเราได้แล้วกระมัง

ยังคงเป็นพี่สาวที่ฉลาด รู้ว่าต้องรับมือแม่ทัพใหญ่อย่างไร มีแม่ทัพใหญ่ถึงไม่ชอบพี่สาว มักบอกว่าพี่สาวไม่มีลักษณะของสตรีสักอย่าง แต่ใครกำหนดกันแล้วว่าสตรีสมควรเป็นเช่นไร..."

เขาบ่นเสียยี่ดียว ซย่าโหวอวิฟังแล้วทรมานใจเหลือเกิน

ซย่าโหวโหยวเต้าเป็นบุตรชายสายตรงคนโต อยู่จ้งฮองเต้ตั้งความหวังกับเขาไว้สูงมาก ทว่าร่างกายเขากลับไม่แข็งแรง การเล่าเรียนและวิชายุทธ์ก็ธรรมดาตามาก หลังจากเหวินเซวียนฮองเฮาล้มป่วย ซย่าโหวโหยวเต้าก็ไม่ค่อยได้ใกล้ชิดกับอยู่จ้งฮองเต้เหมือนแต่ก่อน มารดาขององค์ชายรองจึงถือโอกาสนี้พูดจากร้าย ทำให้อยู่จ้งฮองเต้เริ่มไม่พอใจในตัวบุตรชายคนนี้ พบหน้ากันที่ไม่พูดก็ดำหนิ ประกอบกับไม่มีเหวินเซวียนฮองเฮาคอยไกลเกลี่ย ทำให้ทุกครั้งเวลาซย่าโหวโหยวเต้าเห็นอยู่จ้งฮองเต้จึงลั่นทำท่าเหมือนหนูเห็นแมว หากไม่หลบลิ้นหน้าก็หวาดกลัวจนตัวสั่น ทุกครั้งที่อยู่จ้งฮองเต้เห็นเขา คิดถึงตนเองที่เก่งกาจทั้งด้านการปกครองและการทหาร แต่กลับมีบุตรชายสายตรงคนโตเช่นนี้ ในใจให้หงุดหงิดยิ่งนัก อยากให้ตนเองไม่เคยมีบุตรชายคนนี้เสียเลย ที่ผ่านมาจึงมักเข้มงวดกวดขันกับซย่าโหวโหยวเต้าเป็นอย่างยิ่ง

ไปๆ มาๆ ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อลูกจึงตึงเครียดอย่างมาก ซย่าโหวโหยวเต้ากลายเป็นคนี่ขลาดหวาดกลัวมากขึ้นทุกที หากไม่ใช่เพราะมีซย่าโหวอวิคอยพูดจาสนับสนุนน้องชายผู้นี้ต่อหน้าอยู่จ้งฮองเต้ อยู่จ้งฮองเต้คงตัดหางปล่อยวัดบุตรชายผู้นี้ไปแล้ว และปล่อยให้เขาใช้ชีวิตไปตามยถากรรม

ในเมื่อซย่าโหวโหยวเต้าเติบโตมาเช่นนี้ จะให้เป็นโอรสสวรรค์ที่ไม่มี

นิสัยล้างเลขาตความเด็ดขาดและใจเสาะซึ่กั้วได้อย่างไร หากบอกว่า เป็นความผิดของใคร นั้นยอมเป็นความผิดของเสด็จพ่อ จะปิดความผิด มาที่น้องชายนางทั้งหมดได้อย่างไร นางเชื่อว่าหากอุ้งฮ่องเต้คอยซึ่แนะ โอรสสวรรค์ซึ่ๆ โอรสสวรรค์ยอมไม่กลายเป็นเช่นนี้

ชยาโหวววิ่หยุดความคิดฟุ้งซ่านในใจ แล้วหยอกเย้าน้องชาย "เห็นที่หากการแต่งงานกับคนจากสกุลชุยประสบความสำเร็จ น้องชาย คงจะดีใจมาก?"

ชยาโหวววิ่หวัด้าหน้าแดงเรื่อ เขาแย้งเสียงดัง "ซ้ามีอะไรให้ดีใจ ท่านน้ำสะใภ้ต่างหากที่ดีใจ!" แม้คำพูดจะสื่อความหมายไปอีกทาง แต่น้ำเสียงกลับเจือความหวานและยินดียอยู่หลายส่วน

ชยาโหวววิ่ตะลึงงัน นางคิดว่าเรื่องการเกียวตองกับสกุลชุยเป็นเพียง แผนการรับมือกับสถานการณ์เท่านั้น คิดไม่ถึงว่าน้องชายจะตั้งความหวัง กับการแต่งงานครั้งนี้ไว้มากเพียงนี้

ชยาโหวววิ่คิดถึงการจากไปก่อนวัยอันควรของน้องชายเมื่อชาติก่อน และคิดถึงชะตากรรมของคุณหนูเจ็ดสกุลชุยแล้ว นางก็รู้สึกเศร้าใจ เหลือเกิน อดลูปศึระษะน้องชายไม่ได้ พิมพ์ว่า "พวกเจ้าล้วนยังมีชีวิตอยู่ ดีจริงๆ"

"พี่สาวบอกว่าอะไร 'ดีจริงๆ' หรือ" เสียงของพี่สาวเบาเกินไป เขา ได้ยินไม่ชัด แต่กลับจับความโศกเศร้าและสลดหดหู่จากน้ำเสียงของ พี่สาวได้

ชยาโหวววิ่รีบยิ้มพูด "ซ้าบอกว่า...น้องชายซ้าจะแต่งภรรยาแล้ว ดีจริงๆ!"

ชยาโหวโหวเต้าเขินอาย ใบหน้าแดงยิ่งกว่าเดิม

ชยาโหววี่หัวเราะ นางพูดคุยเป็นเพื่อนน้องชายอีกหลายคำ กำชับเขาด้วยคำพูดทำนองว่า 'อย่าอ่านตำรามากเกินไป ระวังสายตายาว' 'ต้องนอนแต่หัวค่ำและตื่นแต่เช้า' ก่อนจะออกจากตำหนักทิงเจิ้ง

ที่ว่าพอนางก้าวออกจากตำหนักทิงเจิ้ง สองขากลับอ่อนยวบจนต้องประคองนกกระเรียนทองแดงข้างทางไว้

"จ่างกงจู่! ท่านเป็นอะไรไปเพคะ" นางกำนัลที่ติดตามรับใช้เห็นนางมีใบหน้าซีดขาว เหงื่อเย็นไหลไม่หยุด ก็อดอุทานเสียงค่อยไม่ได้ "ข้าจะไปเชิญหมอประเดี๋ยวนี้!"

"ไม่ต้อง!" ชยาโหววี่ส่ายหน้ายิ้มน้อยๆ ใบหน้าเต็มไปด้วยน้ำตานางย้อนกลับมาในอดีตจริงๆ!

กลับมาในอดีตจริงๆ!

นางจำได้ชัดเจน ครั้งก่อนนางกับพวกพี่ชื้อแยกย้ายจากกันไปด้วยความไม่พอใจ นางกลัวว่าอารมณ์ของตนเองจะส่งผลกระทบต่อน้องชาย หลังส่งพี่ชื้อจากไปแล้วจึงพักผ่อน จวบจนถึงเทศกาลชั่งชื้อ หลู่โหวโผล่มา นางถึงได้รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ถึงยามนั้นนางพูดอะไรก็ล้วนสายเกินไปแล้ว ระหว่างเดินทางจากเขาจงซานกลับวัง นางยังตำหนิน้องชายไปคำรบหนึ่ง

"อาเหลือย!" นางร้องเรียกตามความเคยชิน "เจ้ามาให้ข้าหยิกหน้อย ข้าจะดูว่าเจ้าเจ็บหรือไม่" นางไม่อยากเชื่อในความโชคร้ายของตนเอง

นางกำนัลด้านข้างตอบเสียงค่อย "วันนี้อาเหลือยไม่เข้าเวร จ่างกงจู่จะให้เรียกตัวนางมาหรือไม่เพคะ"

ชയാโหวอวีหลุดหัวเราะออกมา ความรู้สึกของการมีชีวิตใหม่และได้ย้อนกลับมาอีกครั้งยิ่งเหมือนจริงกว่าเดิม หากนางจำไม่ผิด ตอนนี้อาเหลียงอายุสิบแปดปี ยังเป็นนางกำนัลหิวผมตำแหน่งเล็กๆ ในตำหนักเฟิ่งหยาง หลังจากน้องชายนางเสียชีวิต นางก็ไม่อยากให้คนที่เคยปรนนิบัติเสด็จแม่กับน้องชายอยู่ในวังต่อไป เพราะอาจถูกฝังไทเฮาทรมาณ จึงให้พวกเขาติดตามนางไปจวนสกุลเซี่ยว ภายหลังนางกับเซี่ยวหวนทะเลาะกัน อาเหลียงตามนางไปอยู่ที่ไร่ชานเมืองซึ่งเป็นสินเจ้าสาวของนาง

นางพูดกับนางกำนัลผู้นั้น "เจ้าไปบอกนางข้าหลวงตู้ที่ นับแต่นี้ไปให้อาเหลียงคอยปรนนิบัติข้างกายข้า"

ชาติก่อนอาเหลียงเฉลียวฉลาดมีความสามารถ จงรักภักดีต่อนาง ชาตินี้นางยังคงตัดสินใจใช้งานอาเหลียงต่อ

ยังมีอาห่าวอีกคน ปีนี้ น่าจะแค่ห้าขวบ เป็นลูกสาวชานาครอบครัวหนึ่ง ในไร่ชานเมืองที่เป็นสินเจ้าสาวของนาง ถึงเวลาต้องอย่าลืมบอกอาเหลียงให้ส่งคนไปรับอาห่าวเข้าจวน...นอกจากนี้ยังมีพ่อบ้านอีกสองสามคนที่ติดตามนางไปโดยไม่ลังเลตอนนางออกจากสกุลเซี่ยว ล้วนเป็นคนที่สามารถใช้งานได้...

ลมกลางคืนโชยปะทะใบหน้า กลิ่นหอมจากใบหญ้าลอยมาเตือนนาง ชยาโหวอวีสุดลมหายใจเข้าลึก นางอาศัยอยู่ในไร่ชานเมืองมาสิบปี อากาศที่สดเข้าไปทุกวันล้วนเป็นเช่นนี้ แต่กลับไม่มีเวลาใดที่รู้สึกปลอดภัยสดชื่นทั้งกายและใจเชกเช่นยามนี้ นางก้าววาวๆ ไปข้างหน้า ดินแข็งแน่นไต่ฝ่าเท้ากับเงาจันทร์ข้างกาย ล้วนทำให้นางเบิกบานใจอย่างมาก

ชยาโหวววีเห็นผู้สู่ยรุตุมารับ นางจึงเอ่ยถามผู้สู่ย "ได้ยินว่าดอก
แปดเขียน* ในวัดหย่งหนิงบานแล้วหรือ"

ผู้สู่ยจึงไป เมืองเจี้ยนคังเฟิงจะฟื้นฟูความเจริญรุ่งเรืองได้เมื่อสิบปี
ที่แล้ว คนที่นับถือศาสนาพุทธค่อยๆ เพิ่มขึ้น เดือนสี่วันที่แปดของทุกปี
จะมีการจัดงานวัด วัดเจ็ดแปดแห่งในเมืองล้วนต้องการโดดเด่นเป็นที่หนึ่ง
จึงเค้นสมองขบคิดหาวิธีเชิญผู้สูงศักดิ์มาร่วมงานวัดที่วัดของตนให้ได้

ดอกแปดเขียนพวกนั้นเดิมที่จะผลิบานในช่วงเทศกาลตวนอู**
ดอกไม้มีขนาดใหญ่เท่ากระถาง ประกอบขึ้นจากดอกไม้ห้ากลีบจำนวน
แปดดอก เกสรคล้ายผีเสื้อ เวลาสายลมพัดผ่านดูเหมือนผีเสื้อล่อไข่มุก
ทั้งยังเหมือนแปดเขียนเงิระบำ จึงได้ชื่อดังกล่าวมา นับเป็นดอกไม้ที่
หายากทีเดียว

ไม่รู้วัดหย่งหนิงไปหาต้นแปดเขียนมาจากที่ใดสองต้น ทั้งยังใช้
วิธีการพิเศษเร่งให้ต้นไม้ออกดอกก่อนเวลาในฤดูใบไม้ผลิ จากนั้นส่งคน
มาหานางที่บ้าน หมายถึงเชิญโอรสสวรรค์กับจิ้นหลิงจางกงจูไปชม
ดอกไม้

ผู้สู่ยรู้สึกไม่เหมาะสม จึงไม่ได้บอกเรื่องนี้กับจางกงจู ไม่รู้ว่า
เป็นผู้ใดไปปากมากต่อหน้าจางกงจิ้นแน่

ผู้สู่ยยิ้มพูด "มีเรื่องเช่นนี้จริงเพคะ แต่หลายปีมานี้วัดหย่งหนิง
มักชิงดีชิงเด่นกับวัดฉือเอิน ข้าคิดว่าจางกงจูกับโอรสสวรรค์อย่าเข้าไปยุ่ง
จะดีกว่า หากไม่แล้วจะกลายเป็นเครื่องมือของมิชฌูเหล่านี้"

* ดอกแปดเขียน คือดอกไฮเดรนเยีย

** เทศกาลตวนอู หรือเทศกาลไม้ขมจ้ำงและแหเรือมังกร ตรงกับวันที่ห้าเดือนห้าตามปฏิทินจันทรคติ
ของจีน

วัดฉือเอินเป็นวัดที่หลุยวงสร้างให้มารดาบังเกิดเกล้าที่เสียชีวิตไป วัดเพิ่งสร้างขึ้นมาได้สามปีห้าปี แต่มีผู้มาสักการบูชาจำนวนมาก สามารถเทียบชั้นกับวัดใหญ่ที่สร้างมาร้อยปีได้เลย

ในความทรงจำของชยาโหววี่ เวลานี้ตั๋ซู่ยังไม่ได้บอกนางเรื่องดอกแปดเขียนในวัดหย่งหนิงบาน แต่ภายหลังเมื่อน้องชายป่วย สลบไสลไม่ได้สติ ตั๋ซู่ต้องการปลอบโยนนาง จึงบอกนางว่าวัดหย่งหนิงมีความเป็นสิริมงคล ทั้งดอกแปดเขียนยังผลิบานในช่วงเวลานี้ได้ ทำให้นางเกือบไปขอพรให้น้องชายที่วัดหย่งหนิงแล้ว

คิดถึงตรงนี้ ชยาโหววี่ก็ลอบถอนหายใจอย่างอดไม่ได้ นางจับมือตั๋ซู่ไว้ มือของตั๋ซู่ผอมแห้งเรียวยาวว่าอบอุ่น นางมีชีวิตใหม่อีกครั้งจริงๆ ชยาโหววี่แน่ใจเรื่องนี้อีกครั้ง ชบไหล่ตั๋ซู่เพิ่มพ้ำว่า "ให้ข้าพักสักหน่อย!"

กลิ่นไม้จันทน์อ่อนจางวนเวียนอยู่ที่ปลายจมูก นี่เป็นกลิ่นจากร่างกายของตั๋ซู่

ตั๋ซู่ราวกับเป็นมารดาบังเกิดเกล้าของนาง ซอบไหว้พระ เข้าเียนจะต้องจุดธูปหนึ่งดอกต่อหน้าพระพุทธรองค์เสมอ เมื่ออยู่ใกล้จะได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ของไม้จันทน์จากร่างกายตั๋ซู่ แต่พวกนางกลับไม่รู้ตัวสักนิด

ชยาโหววี่รู้สึกแสบตา เวลานี้นางกล้าแน่ใจแล้วว่านางย้อนเวลากลับมาสิบปีก่อนจริงๆ ชีวิตในชาติก่อนของนางดูเหมือนจะล้มเหลวเมื่อใกล้สำเร็จทุกครั้งไป แต่พอนางประสบเคราะห์ภัยถึงชีวิต นางกลับได้มีชีวิตใหม่

หากนี่เป็นความเมตตาของพระพุทธรองค์ เช่นนั้นชีวิตนี้ขอให้นาง

สมปรารถนา ขอให้นางก้าวเดินต่อไปอย่างราบรื่นเถอะ! หากไม่แล้วนาง
จะมีชีวิตใหม่ไปเพื่ออะไร

ชยาโหวอวีนอนอยู่บนเตียงนิ่งๆ จ้องมองม่านเตียงปักลายดอกอวี่จิน
ท่ามกลางแสงสีเหลืองสลัว แล้วค่อยๆ เข้าสู่นิทรา

ในฝันเชียวหวนมองนางนิ่ง ดวงตาเป็นประกายลึกล้ำนิ่งสงบ
ดูจบอน้ำ เห็นแล้วชวนให้รู้สึกเยียบเย็น หัวใจหนาวเหน็บ นางถามเขาว่า
กินอาหารค่ำหรือยัง เขาไม่ตอบ ยังคงจ้องมองนาง นางว่าวุ่นไม่สบายใจ
อยากพูดอะไรเล็กน้อย เนื้อศีรษะพลันมีก้อนหินบ้างใหญ่บ้างเล็กห่อหุ้ม
ด้วยดินโคลนร่วงตกลงมาราวสายฝน นางกุมศีรษะ หวิดร้องเสียงแหลม
อย่างตื่นตระหนกและหลบเลี่ยง เชียวหวนปราดเข้ามาในก้าวเดียว
บังศีรษะนางไว้ และกอดนางแนบอก

รอบด้านเงียบสนิท นอกจากลมหายใจของพวกเขาแล้วก็ไม่ได้ยินเสียง
อื่นใดทั้งนั้น

นางถามเขาว่า 'ท่านช่วยข้าทำไม'

เขาไม่ตอบ ยังคงเอาแต่จ้องมองนาง นัยน์ตาดำสนิททอประกาย
ในความมืด ดูคล้ายสัตว์ป่าไร้อารยะ ดูร้ายเหี้ยมเกรียม นางถอยไปข้างหลัง
ด้วยความหวาดกลัว แต่เขากลับประชิดเข้ามาที่ละก้าว

จากนั้นก็้าปากกว้างอย่างดุตัน...

'ไม่! ไม่! ไม่!' ชยาโหวอวี่หวีดร้องเสียงแหลม นางสะดุ้งตื่นจาก
ฝันร้ายในสภาพที่เหงื่อชุ่มโชกศีรษะ

คู่ผู้นั่งอยู่ตรงหัวเตียงในสภาพเสื้อผ้ามั้เรียบร้อย รีบเขย่าวาง

พอเห็นนางลี้มตาก็พรุฒมหายใจยาว ตามอย่างเป็นกังวล "ฝันร้ายหรือเพคะ"

เนตรหงส์ของชย่ำโหวอวีเบิกกว้าง ทอประกายหวาดหวั่นภายใต้แสงไฟ คล้ายคลื่นน้ำที่เหวกระเพื่อม สามารถระชากรวิญญานผู้พบเห็นได้

ผู้สู่ยสะดุ้งในใจ ความรักใคร่สงสารเพิ่มขึ้นกว่าเดิม นางรีบเอ่ยว่า "นางข้าหลวงที่เข้าเวรได้ยินเสียงท่านละเมอ ปลุถูกท่านอย่างไรก็ไม่ตื่น จึงได้ตามเข้ามา"

ชย่ำโหวอวีพยักหน้า เสียงแหบแห้งเล็กน้อย "ข้าอยากดื่มน้ำ!"

นางกำนัลด้านข้างรีบไปรินน้ำอุ่นและยกเข้ามา ผู้สู่ยประคองไหล่ชย่ำโหวอวีเอาไว้ และป้อนนางดื่มน้ำ

พอน้ำอุ่นไหลผ่านลำคอของชย่ำโหวอวีไป จิตใจก็ประดุกพุงนาแห่งผากที่ได้รับความชุ่มชื้น นางเหมือนได้กลับมามีชีวิตใหม่อีกครั้ง

ผู้สู่ยพูด "เสื้อผ้าเปียกหมดแล้ว ต้องเปลี่ยนชุดใหม่พะคะ"

ชย่ำโหวอวีจึงตัดสินใจอาบน้ำเสียเลย กว่า จะจัดการตนเองเสร็จเรียบร้อย ท้องฟ้าก็เริ่มปรากฏสีขาแล้ว

ถึงวันก่อนวันเทศกาลซังซื่อแล้ว!

นางเดินไปตามทางของหลุยวนเมื่อชาติที่แล้ว หลุยวนคงไม่คัดค้านกระมัง ทว่าต่อให้หลุยวนคัดค้านก็ไม่เป็นไร เช่นนั้นก็ยังไม่ต้องเลือกของเขาแล้วกัน! ถึงอย่างไรครั้งนี้คนที่ร้อนใจก็ไม่ใช่นางแน่

ชย่ำโหวอวียกมูมปาก ก่อนจะเอนกายลงอีกครั้งและนอนต่อ

ตื่นมาอีกครั้งก็สายมากแล้ว อาเหลียงนั่งทำงานเย็บปักถักร้อยหน้าเตียง นางอย่างเรียบร้อย นางถามอาเหลียง "เวลาใดแล้ว"

อาเหลียงรีบวางเข็มกับด้ายในมือ ยกน้ำชาที่อุ่นอยู่ด้านข้างเข้ามา ประณินบิณฑิชาโฮวอวี่ตีมือสองค้ำก่อนตอบว่า "ใกล้ยามอุ* แล้วเพคะ!"

น้องชายใกล้เลิกประชุมขุนนางแล้ว ซยาโฮวอวี่พูดต่อ "นางข้าหลวงตู้ลี่"

อาเหลียงไม่รู้ นางกำนัลอีกคนจึงยิ้มตอบแทน "แม่ทัพใหญ่เห็นด้วยที่จะให้จัดงานเลี้ยงในวังในวันเทศกาลซังซื่อ นางข้าหลวงตู้ลี่จึงส่งคนไปตระเตรียมเพคะ"

ซยาโฮวอวี่ผิงกวีศีรษะ นางลุกขึ้นสวมเสื้อผ้าและประทีนโคม ห้องฟ้านอกตำหนักแจ่มกระจ่างเหมือนผ่านการชะล้าง กิ่งก้านแตกหน่อ ทิวทัศน์เป็นฤดูวสันต์ไปแล้ว

อาเหลียงคุกเข่าข้างกายซยาโฮวอวี่ ช่วยนางผูกหยกหยุดก้าว** และถุหอมพลงยิ้มพูด "อากาศกลับมาอบอุ่นแล้วจริงๆ ดอกอิ่งซุน*** ในเรือนหลังบานสะพรั่งแล้วเพคะ"

ซยาโฮวอวี่ยิ้มพูด "ประเดี๋ยวข้าจะไปกินอาหารกลางวันกับน้องชายไว้ตอนบ่ายค่อยไปดูแล้วกัน!"

อาเหลียงรับคำอย่างนอบน้อม "เพคะ"

ราวกับพวกนางยังอยู่ในไร่ชานเมือง แต่เพราะนางจะไปหาน้องชาย

* ยามอุ คือช่วงเวลา 11.00 น. ถึง 13.00 น.

** หยกหยุดก้าว เป็นการนำหยกรูปทรงต่างๆ มาร้อยรวมกันเป็นพวง ห้อยประดับไว้ที่เอว จุดประสงค์เพื่อกดกระโปรงเวลาเดินไม่ให้ขยับแยกออกดูไม่งาม และเพื่อไม่ให้สตรีก้าวเดินเร็วเกินไป เพราะหยกจะส่งเสียงกระทบกันดังไม่น่าฟัง ตามคำสอนสตรีสมัยโบราณที่ว่า 'ยิ้มไม่เหิมพิน เดินไม่เห็นท่า'

*** ดอกอิ่งซุน (Winter Jasmine) หรือดอกกริวสันต์ เป็นไม้พุ่มที่มีถิ่นกำเนิดในประเทศจีน ออกดอกช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิ ดอกมีขนาดเล็กสีเหลืองสดใส

สถานการณ์จึงแตกต่างกันออกไป เหมือนสองช่วงเวลาทับซ้อนอยู่ด้วยกัน แม้จะมีส่วนที่ไม่เหมือนกัน แต่กลับยังมีเค้าลางความคล้ายคลึงให้เห็น

ชย่าโหวอวิ่มองต้นไม้ใหญ่ในลานที่มีใบหนาแน่นเขียวชอุ่มแล้ว ยิ้มพูด "วันนี้อากาศไม่เลวจริงๆ อากาศในวันเทศกาลซ่งซื่อก็น่าจะดี เช่นกัน"

2

วันเทศกาลซึ่งชื่ออากาศดีจริงๆ

ตื่นมาตอนเช้า ท้องฟ้าไกลออกไปปรากฏสีเขียวท้องปลาอย่าง
อ่อนโยนแล้ว ย่อมแสงสีม่วงจางๆ อากาศสดชื่นแจ่มใส ต้นหลิวระย้า
แตกหน่ออ่อนมากมาย

ชയാโหวโหยวไต้ฉั่งเกี่ยวมา เขาสวมเสื้อแขนกว้างลายเรียบสีฟ้าขาว
ใช้ผ้าโพกศีรษะสีเดียวกัน มือถือคทาหยก คลุมกายด้วยเสื้อหนังกาง
อีกชั้น ดวงตาเปล่งประกาย ใบหน้าแดงเรื่อ เหมือนเด็กที่กำลังจะออกไป
ท่องเที่ยวคนหนึ่ง หัวงักฉวยความตื่นเต้นและรำเรงเบิกบานอยู่หลายส่วน

"พี่สาว!" เขาวิ่งตรงเข้ามาในตึกหน้าบรรทมของชയാโหวอวี่ "ท่านยัง
แต่งตัวไม่เสร็จอีกหรือ"

ชയാโหวอวี่นั่งคุกเข่าอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง เรือนผมดำขลับเงางาม
ทั้งตัวอยู่ด้านหลัง อาเหลียงกับนางกำนัลสองสามคนล้อมรอบนาง

กำลังเกล้ามวยให้นางอย่างคล่องแคล่ว

ชยาโหวโหวยั่วแต่นั่งลงข้างกายชยาโหวอวี เลือกดอกไม้ลูกปัดอันหนึ่ง จากกล่องเครื่องประดับที่วางอยู่บนโต๊ะและพูดกับชยาโหวอวี "พี่สาว ประเดี๋ยวท่านประดับดอกไม้ลูกปัดอันนี้นะ ดอกไม้ลูกปัดอันนี้งดงาม"

เขาเป็นผู้ปกครองแผ่นดิน กำลังจะต้องเผชิญหน้ากับขุนนาง มากอำนาจอย่างหลุยวน กลับไม่สนใจว่าวันนี้หลุยวนจะทำอะไรบ้าง ไม่ได้คิดว่าจะมีมือกับหลุยวนเช่นไร แต่กลับเสนอแนะนางว่าควรสวม เครื่องประดับชิ้นใด

ชยาโหวอวีมองดวงตาใสกระจ่างของชยาโหวโหวยั่วแต่ที่วาระยับ ด้วยความยินดี นางหวนคิดถึงชาติก่อน น้องชายก็วิ่งมานั่งข้างๆ นาง และพูดเช่นนี้เหมือนกัน แต่หลังจากถูกนางตำหนิไปคำรบหนึ่งก็ก้มหน้า คอตกราวถูกสาดด้วยน้ำเย็น จนกระทั่งถึงเขาจงซานแล้ว สายตาที่เขามองนางยังเจือความขลาดกลัวอยู่หลายส่วน ครั้นคิดถึงโชคชะตาของเขา เมื่อชาติที่แล้ว ต่อให้มีคำตำหนิมากมายเพียงใดนางก็มีอาจเอื้อนเอ่ย ออกมาได้

"ข้าเชื่อเจ้าแล้วกัน!" นางยิ้มให้ชยาโหวโหวยั่วเต้า พยายามทำเสียง ตนเองให้ดูนุ่มนวล น้ำเสียงอ่อนโยน

ชยาโหวโหวยั่วเต้าดีใจยิ่ง เขายิ้มตาหยีเหมือนเด็กน้อยที่ไร้ห่วง ไร้กังวลคนหนึ่ง

ชยาโหวอวีหัวใจสั่นสะท้าน ตั้งแต่เหวินเซวียนของเฮาจากไป นาง ก็ไม่เคยเห็นน้องชายดีใจขนาดนี้มาก่อน เมื่อครุ่นนางแค่คล้อยตามคำพูด เขาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เห็นได้ชัดว่าปกติแล้วเขาใช้ชีวิตอย่างกดดัน

เพียงใด ซย่าโหวอวีเจ็บแปลบในใจ

ซย่าโหวอวียิ้มถามซย่าโหวอหวงเต้า "เจ้ากินอาหารเข้ามาหรือยัง แม้จะย่างเข้าฤดูใบไม้ผลิแล้ว แต่ตอนเช้าอากาศยังหนาวเย็นเล็กน้อย เจ้ามาที่นี่แต่เช้าตรู่ทำไมกัน"

ซย่าโหวอหวงเต้ายิ้มว่า สีหน้าไร้เดียงสาว่าเดิม "ข้าอยากกินอาหาร กับพี่สาว อีกอย่าง ข้าสวมเสื้อหนังสัตว์แล้ว ไม่หนาวหรอก"

ซย่าโหวอวีสั่งให้ซำรับใช้เตรียมสำหรับอาหารเช้าและหันไปพูดกับ ซย่าโหวอหวงเต้า "เจ้าออกมาโดยมีเสื้อหนังสัตว์แค่ตัวเดียวหรือ"

"ใช่!" ซย่าโหวอหวงเต้ามองนางอย่างงุนงง

ซย่าโหวอวีสั่งเถียนเฉวียนชั้นที่ของซย่าโหวอหวงเต้าไปเอาเสื้อนุ้บใน แบบบางมาให้โอรสสวรรค์ ตอนกลางวันอากาศจะค่อนข้างร้อน ถึงยามนั้น ค่อยให้โอรสสวรรค์เปลี่ยนจากเสื้อหนังสัตว์มาสวมเสื้อนุ้บในแบบบาง"

เถียนเฉวียนยอมยิ้มรับคำ เขาก็เป็นเช่นเดียวกับตู้ฮู่ย แต่ก่อนเขา ปรนนิบัติเหวินเซวียนฮองเฮา พอเหวินเซวียนฮองเฮาป่วยตาย เขาก็ เริ่มมารับใช้ซย่าโหวอวีพี่น้อง เมื่อซย่าโหวอหวงเต้าสืบทอดบัลลังก์ เขาจึงปรนนิบัติรับใช้อยู่ที่ตำหนักทิงเจ็ง กลายเป็นชั้นที่ประจำตัวของ ซย่าโหวอหวงเต้า

ซย่าโหวอหวงเต้าฟังแล้วว่าเจียงยิ่งกว่าเดิม สองปีมานี้บ่อยครั้งที่พี่สาว จะยิ้มแย้มกับเขาเช่นนี้ ทุกครั้งเวลาพบกันล้วนบอกให้เขาระวังวาจา และการกระทำ แม้เขาจะรู้ว่าพี่สาวสั่งสอนได้ถูกต้อง แต่อย่างน้อยย่อมรู้สึก ไม้มีความสุขอยู่บ้าง ยามนี้จู่ๆ พี่สาวก็เปลี่ยนท่าที่เป็นอบอุนอ่อนโยน เหมือนสมัยที่เขายังไม่ขึ้นครองราชย์ จิตใจของเขาที่ตึงเครียดเล็กน้อย

จึงผ่อนคลายได้ทั้งหมด และอ่อนพีสาวเหมือนกับสมัยที่ยังเป็นเด็ก "พีสาว
ข้าไม่อยากกินเจี๊ก ข้าจะกินขนมแบ่งบ้าง!"

ชย๋่าโหวโหย่วเต้าร่างกายอ่อนแอ ต้องระวังเรื่องอาหารการกิน
อาหารปิ้งย่างอย่างขนมแบ่งอย่างมีอาจกินมากได้ เพราะเหตุนี้เขาจึง
ชอบกินมากเป็นพิเศษ ตื่นขึ้นมาตอนเช้าก็อยากกินของพวกนี้แล้ว

การใช้ชีวิตอย่างสันโดษตลอดสิบปีทำให้ชย๋่าโหววี่หวงแหน
ความสุขมากยิ่งขึ้น ทั้งยังนึกอาลัยในรอยยิ้มเจิดจ้าของน้องชาย ขบคิด
ดูแล้ว นางจึงประนีประนอมและเป็นฝ่ายถอย "ให้กินชิ้นเล็กแค่ชิ้นเดียว
เท่านั้น"

ชย๋่าโหวโหย่วเต้าโห่ร้องด้วยความยินดี เหมือนได้รับของแปลก
ประหลาดล้ำค่าอย่างไรอย่างนั้น ชย๋่าโหววี่หิวระะตาม รู้สึบดีกับการ
เปลี่ยนแปลงของตนเอง

สองพี่น้องกินอาหารเช้าอย่างเบิกบาน ก่อนจะนั่งเกี่ยวตามกันไปยัง
อุทยานหาวาหลินสถานที่จัดงานเลี้ยง

เนื่องจากเกิดไอบีในฤดูใบไม้ผลิ ต้นไม้ที่เดิมที่ควรออกดอกจึง
ไม่ออกดอก ตงซิง หวงหยาง และฉือจู่ยังมีใบเขียวชอุ่ม แต่ต้นท้อ ต้นหลี้
และต้นยี่โถกลับไม่มีดอกตูมแม้แต่ครึ่งดอก ใบร่วงโรยจนหมด ดูน่าเวทนา
เล็กน้อย มีเพียงดอกอึ่งซุนที่ประดับอยู่ตามก้อนหินและภูเขาเปล่งประกายสี
ทองระยับเป็นแถบ เห็นแล้วชวนให้สดชื่น รู้สึกว่าฤดูใบไม้ผลิมาถึงแล้ว
จริงๆ

ชย๋่าโหวโหย่วเต้าหันไปพูดกับพีสาว "พຽงนี้พวกเราปลูกดอกอึ่งซุน
ในลานเพิ่มดีกว่า"

น้องชายที่โง่เขลา ดอกอึ้งซุนต้องตอนกิ่งในเดือนเก้าเดือนสิบของปีก่อน ฤดูใบไม้ผลิปีถัดมาจึงจะผลิดอกสดใสดงาม ซยาโหววี่บั่นในใจแต่อยู่ต่อหน้าซยาโหววี่หวัดเต้าเช่นนี้กลับไม่พูดอะไร ทั้งยังพยักหน้าเล็กน้อย "ทำตามที่น้องชายบอก พรุ้งนี้พวกเราปลูกดอกอึ้งซุนเพิ่มกัน"

ซยาโหววี่หวัดเต้าหัวเราะเบิกบาน เขาหันกลับไปมองสระไต้เยี่ย

แน่นอนว่าสระไต้เยี่ยของวังเสี้ยนหยางเทียบกับสระไต้เยี่ยของอุทยานหลวงในลั่วหยางไม่ได้ แต่สระไต้เยี่ยของวังเสี้ยนหยางเหนือกว่าในด้านความใสกระจ่าง ทิวทัศน์สงบเงียบ ยามนี้หญ้าแห้งริมทะเลสาบยังไม่หมดไป หญ้าใหม่กลับพยายามหาช่องอกเงยขึ้นมา เหล่าชั้นที่ปูพรหมขนสัตว์สวยงามบนผืนหญ้า ยกโต๊ะกับภาชนะงดงามออกมาตั้งสตรีในอาภรณ์งดงามหรูหราสองสามคนจับกลุ่มพูดคุยกัน ช่างหลังหากมีไซ่แมนางน้อยในชุดสีสันสดใสก็เป็นเข้ารับใช้หญิงที่หลบคิ้วก้มหน้าอย่างนอบน้อม เหล่าขุนนางจับกลุ่มกันอยู่อีกด้านหนึ่ง ระวังสนทนา ยังมีเสียงหัวเราะก้องกังวานลอยมาเป็นพักๆ

ซยาโหววี่หวัดเต้าพูดกับซยาโหววี่อย่างเบิกบาน "พี่สาว ดูเหมือนทุกคนจะมาถึงแล้ว"

ซยาโหววี่ชะเง้อคอมองแวบหนึ่ง ยิ้มพูด "คนส่วนใหญ่มาถึงแล้วจริงๆ"

แต่ครอบครัวหลุยวนกลับไม่มีใครมาสักคน

หลุยวี่หวัดอีกคน เดิมทีเขารักษาการณั้มนทลหยางโจว ทั้งที่ไม่ได้รับราชโองการและไม่ได้รับเชิญมางานเลี้ยง แต่ชาติก่อนกลับเดินอาดๆ ตามหลังหลุยวนมาร่วมงานเลี้ยงที่จัดขึ้นที่เขาจางซาน เรื่องนี้ทำให้นาง

ตั้งตัวไม่ติด กระทั่งทำให้สกุลหลุยสบโอกาส

มองจากไกลๆ ทุกคนเห็นเกี่ยวของชยาโหวโหววเต้าและชยาโหวอวี มาถึงจึงเงิบเสียง อู่หลังอ่อง หลิวซื่อ และคนอื่นๆ เข้ามาคารวะทั้งสอง

ชยาโหวโหววเต้าพูด "ไม่ต้องมากพิธี" เสียงเหมือนนกน้อยที่ถูก ปล่อยออกจากกรง ทั้งยังหยอกเข้าอู่หลังอ่องอย่างหาได้ยากยิ่ง "อาภรณ์ ชุดนี้ของเสด็จอาจดงามมาก"

อู่หลังอ่องหัวเราะฮาๆ เขากับอู่จงฮ่องได้เป็นพี่น้องร่วมอุทร แต่ทั้งสอง กลับไม่เหมือนกันแม้แต่น้อย อู่จงฮ่องแต่หล่อเหลาคมคาย อู่หลังอ่อง สูงตระหง่านองอาจ อู่จงฮ่องแต่เชี่ยวชาญด้านตำราอักษร อักษรเว่ยลี่* ที่เขียนเทียบชั้นกับเขียนอักษรเถาหรานจือได้ อู่หลังอ่องกลับไม่ชอบ อ่านตำราแต่เชี่ยวชาญการขี่ม้า นี่เป็นเหตุผลที่ว่าเหตุใดชยาโหวอวี เรียกตัวอู่หลังอ่องกลับเจียนคังแล้ว หลุยวนจึงระวังป้องกันเขามาก เขา เดินทางชยาโหวโหววเต้าไปนั่งลงตรงตำแหน่งประธาน

ชยาโหวอวีถูกสตรีสูงศักดิ์เหล่านั้นห้อมล้อม ถึงอย่างไรนางก็จาก เมืองเจียนคังไปสิบปีแล้ว เรื่องบางอย่างนางยังพยายามลืมเลือนเสียด้วยซ้ำ ถึงอย่างนั้นพอมองผ่านกลุ่มคนไป นางก็ยังเห็นคุณหนูเจ็ดสกุลซุยผู้มี นัยน์ตากระจ่างใส ฟันขาวสะอาดในทันที ชยาโหวอวีอดยิ้มให้คุณหนูเจ็ด ไม่ได้

คุณหนูเจ็ดในวัยสิบสามปีกลับก้มหน้าอย่างเขินอาย

ชยาโหวอวีลอบถอนหายใจ ซาตินี้คุณหนูเจ็ดต้องรู้เรื่องการแต่งงาน ระหว่างตนเองกับน้องชายแล้วแน่ๆ หวังว่าซาตินี้จะไม่มีอุปสรรคใดๆ

* อักษรเว่ยลี่ เป็นแบบอักษรที่อยู่กึ่งกลางระหว่างอักษรสี่ของราชวงศ์ซันกับอักษรที่สลักบนแผ่นศิลาของ ราชวงศ์เหนือใต้ จุดเด่นคือสูงมุม เป็นระเบียบ และทรงพลังกว่าอักษรสี่

ทั้งสองสามารถแต่งงานกันอย่างราบรื่นปลอดภัย

รจนชยาไหวไหวเต้าทักทายขุนนางเสร็จ สตรีทั้งหลายก็นั่งลงตามตำแหน่ง

โต๊ะที่เหลือไว้ให้หลุยวนกับพื้นชื้อว่างเปล่า ดูสะดุดตาอย่างยิ่ง สีหน้าของชยาไหวไหวเต้ากับคู่หูหลังอ่องย่าแยงเล็กน้อย มีเพียงชยาไหววี่ที่เห็นแล้วไม่รู้สึกอะไร เพราะนางไม่ได้ต้องการเอาชนะคะคานเพื่อหน้าตา แต่ให้ความสำคัญกับผลประโยชน์ที่แท้จริงมากกว่า ประกอบกับนางมีประสบการณ์จากชาติก่อนมาแล้ว

นางส่งสัญญาณให้เถียนเฉียนชั้นที่ของชยาไหวไหวเต้าไปปลดอบประโลมชยาไหวไหวเต้า ส่วนตนเองก็ยกถ้วยแก้วที่บรรจุนมหมัก* ขึ้นมาพลงเอ่ยเสียงเรียบ "วันนี้เป็นวันเทศกาลซั้งชื้อ เดิมทีควรอาบน้ำ บัดเป่าเคราะห์ภัย ตีมัสสุราชจัดอับมงคล เพียงแต่โอรสสวรรค์อยากท่องเที่ยวไปกับเหล่าขุนนาง ติดที่อากาศแปรปรวน เกรงว่าจะก่อให้เกิดปัญหาโดยใช้เหตุ จึงจัดงานเลี้ยงขึ้นที่สระไท่เยี่ยทุกท่านไม่ต้องมากพิธี สนุกสนานให้เต็มที่" พูดจบนางก็ยกมือขึ้น

หลิวชื้อ ชูชื้อที่สนิทสนมกับชยาไหววี่ที่น้องลุกขึ้นอย่างนอบน้อมรับคำพร้อมกับตีมนมหมักจนหมดถ้วย คนบางส่วนของที่ใกล้ชิดกับสกุลหลูกลับทำเป็นไม่ได้ยิน นั่งนิ่งอยู่ตรงนั้นโดยไม่ขยับ ทั้งยังมีขุนนางบางคนเอ่ยว่า "แม่ทัพใหญ่ยังไม่มา ทำเช่นนั้นออกจะไม่เคารพกันหรือไม่ ควรรอแม่ทัพใหญ่ก่อน"

* นมหมัก (Buttermilk) เป็นของเหลวที่ได้จากการทำเนย มีรสเปรี้ยว สมัยโบราณนิยมนำมาเป็นเครื่องดื่ม แต่ปัจจุบันใช้เป็นส่วนประกอบในการทำเบเกอรี่

ชยาโหวโหย่วเต้ากับคู่หลังอ่องไปหน้าฉายแววโทสะ

ชยาโหววีกลับชิงพูดตดหน้าพวกเขา "เรื่องนี้เดิมที่เป็นเรื่องที่หารื้อกันในการประชุมขุนนางเมื่อวานแล้ว เช้าวันนี้แม่ทัพใหญ่ไม่ได้ส่งคนมาบอกว่ามาร่วมงานด้วยไม่ได้ คิดว่าคงมีเรื่องอะไรทำให้ล่าช้าเป็นแน่ ถูควสันต์กลางวันสั้น หากพวกเราจ้งรอตต่อไป เกรงว่าคงได้แต่ชมเมฆยามเย็นเสียแล้ว! พวกเราไม่รอแล้วดีกว่า"

ทางฝ่ายสตรีย้งดี แต่เหล่าขุนนางที่นั่งถัดจากคู่หลังอ่องไป ฟังแล้วกลับมุ่นคิ้วไม่พูดจา บางคนกระซิบกระซาบกัน ริมสระไต้เยี่ยที่เดิมทีสงบเสียบจ้งเกิดเสียงดังจ้อแจทันที

ชยาโหววีก่โกรธเกรี้ยวย้ง แต่นางกลับชมอารมณ์เอาไว้ แล้วเลื่อนสายตาไปยังข้าหลวงส่วนพระองค์ พูดกึ่งล้อเล่นกึ่งตักเตือน "หรือว่าท่านข้าหลวงของพวกเราไม่ได้พูดให้ชัดเจน แม่ทัพใหญ่จ้งไม่รู้เวลาของงานเลี้ยงในวันนี้"

หลุยวนแต่่งตั้งตนเองเป็นลู่ซ้งซู่ซื่อ ปกครองดูแลงานในสำนักราชเลขา ชยาโหวโหย่วเต้าถูกอำนาจของหลุยวนบีบบังคับ แต่ด้วยไม่ยอมยกยอมรับ เขาจ้งปิดหูขโมยกระดิ่ง* ไม่ออกราชโองการแต่่งตั้งและไม่ยอมรับด้วยวาจา แต่ความจริงหลังจากแต่่งตั้งตนเองแล้ว หลุยวนก็เริ่มกุมอำนาจด้านการปกครองและการทหารไว้ในมือ การแต่่งตั้งและการถอดถอนขุนนางมีอาจกระทำได้หากเขาไม่เห็นชอบ ข้าหลวงส่วนพระองค์เป็นขุนนางที่รับใช้โอรสสวรรค์อย่างใกล้ชิด มีหน้าที่รับผิดชอบ

* ปิดหูขโมยกระดิ่ง เป็นสำนวน หมายถึงคิดว่าตัวเองไม่ได้ยิน คนอื่นก็ไม่ได้ยินด้วย เปรียบเปรยถึงการหลอกตัวเองมีเรื่องเล่าว่าชายคนหนึ่งเข้าไปขโมยกระดิ่งในบ้านหลังหนึ่ง เขากลัวว่าเจ้าของบ้านจะได้ยินเสียงกระดิ่ง จึงปิดหูตัวเองไว้ เพราะคิดว่าทำแบบนี้แล้วจะไม่มีใครได้ยินเสียงกระดิ่งเหมือนกับเขา แต่สุดท้ายเจ้าของบ้านก็จับตัวเขาได้

ถ่ายทอดรับสั่ง แม้ตำแหน่งจะไม่สูงแต่กลับมีความสำคัญอย่างมาก
แน่นอนว่าย่อมเป็นคนของหลุยวอน นางพูดเช่นนั้นก็แค่ชี้กว้างเป็นม้า*
เท่านั้น...หากหลุยวอนไม่พอใจ นางจะผลักความรับผิดชอบไปที่ข้าหลวง
ส่วนพระองค์ผู้นี้

ข้าหลวงส่วนพระองค์ผู้นี้รู้ เหล่าขุนนางก็รู้ แต่กลับไม่มีผู้ใดโต้แย้งได้
หากแย้งว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับข้าหลวงส่วนพระองค์ ก็เท่ากับบอกว่า
หลุยวอนจงใจมาสาย หากแย้งว่าหลุยวอนติดธุระทำให้ล่าช้า ย่อมแสดงว่า
หลุยวอนไม่เคารพโอรสสวรรค์

ขุนนางใหญ่หลายคนขบคิดเข้าใจแล้ว ในช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิที่
อากาศหนาวเย็น ปลายจุมูกกลับมีเหิงเอิ้นซิมออกมา พวกเขาตระหนัก
อย่างลึกซึ้งแล้วว่าอะไรคือ 'ประตูเมืองไฟไหม้ ปลาในคูพลอยเดือดร้อน**
แต่กลับอดคิดไม่ได้ว่าจิ้นหลิงจ่างกงจู่ร้ายกาจถึงเพียงนี้ตั้งแต่เมื่อไร

ข้าหลวงส่วนพระองค์ผู้นั้นย่อมเข้าใจความรู้สึกนี้ดีเป็นพิเศษ
ชยาไหวอวีอายุยังน้อย รอยยิ้มอ่อนโยนก็จริง แต่ดวงตาคู่นั้นกลับเต็มไปด้วย
ประกายเยียบเย็นราวกับดาบกระบี่ที่ถูกชักออกจากฝัก หากคำตอบ
ของเขาไม่อาจทำให้นางพอใจ นางคงทำให้เขาเลือดพุ่งไปสามจือ***
ได้ในชั่วพริบตา

เขาเคยรับใช้ข้างกายชยาไหวไหวเต้าไม่ใช่แค่ครั้งเดียว ชยาไหวอวี
สงบเสงี่ยมเรียบร้อย แม้จะแข็งแกร่งกว่าสตรีในห้องหับทั่วไป แต่ก็

* ชี้กว้างเป็นม้า เป็นสำนวน หมายถึงกลับคำเป็นชาว

** ประตูเมืองไฟไหม้ ปลาในคูพลอยเดือดร้อน เป็นคำอุปมา หมายถึงผู้บริสุทธิ์ต้องได้รับผลกระทบเดือดร้อน
ไปด้วย ไฟไหม้ประตูเมือง คนยอมตักน้ำในคูเมืองมาดับไฟ ดับได้แล้วน้ำในคูก็แห้งขอด ปลาที่อยู่ในคูน้ำ
ก็ตอดตาย

*** จือ (ชื่อยะ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน สมัยโบราณเทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร
ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

ไม่เหมือนวันนี้ที่ดูร้ายยิ่งกว่าบุรุษ เป็นเพราะแต่ก่อนเขามองคนผิด
หรือว่าจ้างกงจู้ตั้งใจจะแตกหักกับแม่ทัพใหญ่กันแน่

นี่แสดงว่ากำลังจะเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ขึ้นแล้วกระมัง

เหตุใดเขาถึงได้เคราะห์ร้ายถึงเพียงนี้ มาขึ้นอยู่กับสถานการณ์
อันตรายในเวลานี้ เกรงว่าถึงเวลาแล้วตายอย่างไรยังไม่รู้เลยด้วยซ้ำ!
ข้าหลวงส่วนพระองค์หนาวเยือกที่แผ่นดินหลัง

"ข้า...ข้าเหนื่อย" สมองของข้าหลวงส่วนพระองค์ทำงานอย่างรวดเร็ว
พยายามคิดหาหนทางรับมือ ข้างหูก็ได้ยินเสียงฝีเท้าสับสนปนมากับ
เสียงแหลมสูงเจือแววยินดีของชั้นที่

"โอรสสวรรค์ จ้างกงจู้ แม่ทัพใหญ่มาถึงแล้วทั้งครอบครัวพะยะค่ะ"

ทุกคนโล่งอก บรรยายภาคภายในงานผ่อนคลายเป็น

ซย่าโหวอวิเห็นหลุยวน หลุยหวสองพี่น้องเดินเคียงไหล่กันเข้ามา
ห่างไปไม่กี่ก้าวก็เป็นพื้นซื่อเดินนำบุตรชายสองคนของนางกับหลุยวน
เหมือนเมื่อชาติที่แล้ว!

ซย่าโหวโหยวเต้าเบิกตาโต ซย่าโหวอวิซึ่งตาปรามน้องชาย ก่อนจะ
นั่งรอสองพี่น้องสกุลหลุยเข้ามาคารวะอย่างเคร่งขรึม

หลุยวนรูปร่างสูงโปร่ง ใบหน้าคมคาย หนวดเคราได้คางตัดเต็ม
อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย เขาสวมชุดคลุมแขนกว้างลายเมฆมงคล
สีฟ้าอันแวววาว แม้อายุจะเกินสี่สิบแล้ว แต่เรื้อนร่างยังคงเหยียดตรง เขาก้าว
เข้ามาอย่างมั่นใจด้วยท่วงท่าผึ่งผาย มองจากไกลๆ ดูเหมือนคนอายุ
ราวสามสิบปีเท่านั้น เป็นหนึ่งในบุรุษรูปงามที่มีชื่อเสียงแห่งยุค

หลุยหวอ่อนกว่าหลุยวนสามปี เขาสวมชุดคลุมแขนกว้างลาย

หัวสัตว์สีแดงเลือดนก พวกเขาสองพี่น้องหน้าตาดคล้ายคลึงกันทีเดียว แต่หลู่ไหวกลับดูแลร่างกายได้ไม่ตีเท่าหลุยวน รูปร่างอ้วนท้วม ไม่เพียงหน้าท้องยื่นเหมือนคนท้องหกเดือน เวลาเดินตามหลังหลุยวนยังดูท่าทางหยาบกระด้างอย่างมีอจแก่ไขได้ หากไม่เพราะเขาติดตราของผู้ว่าการมณฑลชั้นสี่ เกรงว่าผู้คนคงเข้าใจผิดคิดว่าเขาเป็นพ่อค้าจากที่ใดเป็นแน่

หลุยวนคารวะชย่าโหวโหยวเต้าด้วยท่วงท่าสง่างาม เขามงกศีรชะให้ชย่าโหวอวี่ ซึ่งถือว่าปฏิบัติตามธรรมเนียมมารยาทแล้ว ดีร้ายอย่างไรก็ดูไม่ขัดตา แต่หลู่ไหวกลับประสานมือให้ชย่าโหวโหยวเต้าเพียงลวกๆ เท่านั้น จากนั้นยิ้มพูดคุยกับชย่าโหวโหยวเต้าอย่างไร้มารยาทอย่างมาก

"อากาศร้อนถึงเพียงนี้ โอรสสวรรค์ยังจะสวมเสื้อหนังสัตว์อีก เช่นนี้ไม่ได้นะพะยะคะ ข้าว่านับแต่พรุ่งนี้ไป ให้ข้าสอนทักษะการขี่ม้ายิงธนูให้กับโอรสสวรรค์ดีกว่า หากให้โอรสสวรรค์ป่วยอยู่เช่นนี้ตลอด ถึงอย่างไรย่อมมิใช่เรื่องดี"

ชย่าโหวโหยวเต้าไม่โหจโนบหน้าแดง

ชย่าโหวอวี่กลับมิจาปล่อยให้เรื่องราวต้องช้าร่อย นางเอ่ยปากหยุดคำพูดของชย่าโหวโหยวเต้า "ได้เท่าทั้งสอง เชิญนั่ง งานเลี้ยงกำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว"

หลุยวนมงกศีรชะ เขาไปนั่งตรงที่นั่งฝั่งขวามือของชย่าโหวโหยวเต้า หลู่ไหวเห็นเช่นนั้นก็นั่งลงตามหลุยวน พันชื่อพานบุตรสองคนไปคารวะชย่าโหวอวี่พี่น้อง

ชย่าโหวโหยวเต้าไม่โหียง เขาจึงเอาอย่างหลุยวนด้วยการพยักหน้าให้เด็กสองคนเท่านั้น

ชยาโหวอวิกัลบัมีท่าที่สุภาพ

ชยาโหวอโหยวเต้าแค้นเสียง "หึ" อย่างไม่พอใจ

ชยาโหวอวิหัวเราะออกมา นางอยากเข้าไปลูบหัวน้องชายเหลือเกิน งานเลี้ยงเริ่มขึ้น สตรีผู้หนึ่งเอ่ยถามพันชื่อ "ไหนจึงไม่พาคุณชายใหญ่ บ้านพวกเจ้ามาร่วมงานเลี้ยงด้วยเล่า"

พันชื่อกับหลุยวนมีบุตรทั้งหมดเจ็ดคน คนโตสองคนเป็นบุตรสาว ออกเรือนไปแล้ว บุตรชายคนโตปีนี้อายุสิบสี่ เท่ากับชยาโหวอโหยวเต้าพอดี บุตรชายคนเล็กปีนี้เพิ่งจะสองขวบ ว่ากันว่าเล่าเรียนตำราแล้ว ครั้นนี้ คนที่ติดตามมาด้วยเป็นบุตรชายคนรองกับบุตรชายคนที่สาม คนหนึ่ง อายุสิบเจ็ด คนหนึ่งอายุแปดขวบ

"อาฟ่ติดตามทรงเขียนเชิง* ไปเจียวโจวแล้ว" พันชื่อตอบด้วยสีหน้าที่ ปิดความดีใจไว้ไม่มีด "ปีหน้าเวลานี้จึงจะกลับมา"

"ตายจริง! ยินดีด้วย ยินดีด้วย!" เหล่าสตรีฟังแล้วต่างประจบสอพลอ ทรงเขียนเชิงมีนามว่าสี่ ชื่อรอง** หลุยวนจื่อ ถือก่าเน็ดจาก ตระกูลใหญ่เก่าแก่นางอู่ เคยดำรงตำแหน่งข้าหลวงส่วนพระองค์ และชั้นฉีฉางชื่อ*** เนื่องจากไม่ชอบงานเอกสารที่ทำให้ร่างกายเหนื่อยล้า จึงลาออกจากการเป็นขุนนางและไปใช้ชีวิตอย่างสันโดษในไคว่จี เขา

* เขียนเชิง (ชิงแซหรือซินแส) เป็นคำเรียกปัญญาชนในสมัยโบราณเพื่อแสดงความยกย่องผู้มีความรู้ จึงมัก ใช้เรียกครูบาอาจารย์ หมอรักษาโรค หมอดู นอกจากนี้ยังใช้กล่าวถึงผู้เป็นสามี ปัจจุบันคำนี้ยังใช้ในความหมายว่า Mister ด้วย

** ชาวจีนสมัยโบราณมีชื่อเรียกขานหลากหลาย โดยทั่วไปมี 'นาม (หมิง 名)' คือชื่อที่พ่อแม่ตั้งให้แต่กำเนิด 'ชื่อรอง (จื่อ 字)' เป็นชื่อที่อาจารย์ตั้งให้เมื่อเข้ารับการศึกษา มักสอดคล้องกับนาม หรือเพิ่มคำด้านหน้า ให้เหมือนกันในหมู่พี่น้องเพื่อบ่งบอกรุ่นในวงศ์ตระกูล นอกจากนี้ ผู้มีความรู้ มีตำแหน่งหน้าที่อาจตั้ง 'ฉายา (เฮ่า 号)' ของตนเองเพื่อใช้ในวงการ

*** ชั้นฉีฉางชื่อ เป็นชื่อตำแหน่งขุนนางจีน รับใช้ฮ่องเต้ คอยเป็นที่ปรึกษาและตักเตือนฮ่องเต้เมื่อกระทำความผิด มักให้บัณฑิตเป็นผู้ดำรงตำแหน่ง

มีงานเขียนออกมามากมายจนได้ฉายาว่า 'สี่ปราชญ์แห่งเสียงจ้ว'*
เป็นบัณฑิตที่มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วหัว

มีใครไม่รู้ตั้งเท่าไรที่อยากเข้าสำนักของทรงสี่แต่ถูกปฏิเสธว่าเขา
กลับรับหลูซิงบุตรชายคนโตของหลูยวนเป็นลูกศิษย์ แล้วจะไม่ให้ผู้อื่น
อิจฉาได้อย่างไร!

ที่ว่าต่อให้เป็นเช่นนี้แล้วอย่างไร ซย่าโหวอวีหัวเราะเสียงเย็นในใจ
สุดท้ายไม่ว่าจะเดินหน้าหรือถอยหลังพวกเขาก็ยังลำบากอยู่ดี จุดจบคือ
ต้องกัมศิระชะอ่อนวอนเซียวหวน!

เมื่อนึกถึงเรื่องนี้ ซย่าโหวอวีย่อมคิดถึงเซียวหวนขึ้นมา ซาติก่อน
เวลานี้เซียวหวนจะถูกหลูยวนส่งไปสวีโจว เดิมทีก่อนแต่งซย่าโหวอวี
เป็นภรรยา เซียวหวนเป็นเจ้าของตงหยาง หลังแต่งซย่าโหวอวีเป็น
ภรรยาแล้ว ซย่าโหวอวีเห็นว่าจิตใจกับเซียงหยางติดต่อกัน ทั้งยังเป็น
จุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญ นายชายของตนยังดำรงตำแหน่งผู้ว่าการมณฑล
จิตใจด้วย จึงเลื่อนชั้นเซียวหวนเป็นแม่ทัพเพียวจี** และผู้ว่าการมณฑล
เซียงหยาง ทว่าเซียวหวนยังไม่ทันได้รับตำแหน่ง หลูยวนกลับโยกย้าย
เซียวหวนไปเป็นผู้บัญชาการมณฑลทหารกะทันหัน ดูแลการทหาร
ในสวีโจวและอวีโจวสองมณฑล

การเดินทางไปสวีโจวหรืออวีโจวนั้น หยางโจวเป็นเส้นทางที่ต้องผ่าน
ผู้ว่าการมณฑลหยางโจวคือหลิวไห่ สกกุลเซียวเป็นตระกูลเก่าแก่ในเมืองอู๋
เดิมขอบเขตอำนาจจึงอยู่ในอู๋จั้นเท่านั้น ผู้ว่าการมณฑลอวีโจวกับผู้ว่าการ

* เสียงจ้ว หมายถึงเสียงตง

** แม่ทัพเพียวจี (แม่ทัพซาเหิน) เป็นชื่อตำแหน่งแม่ทัพทหารม้าชั้นสองหรือชั้นหนึ่ง โดยทั่วไปมียศต่ำกว่า
แม่ทัพใหญ่เท่านั้น

มณฑลสวีโจวล้วนแต่เป็นคนของหลุยวน การกระทำนี้ของหลุยวน เห็นชัดว่าเป็นการป้องกันเซียวหวน เกรงว่าเซียวหวนมีอำนาจแล้วจะทำให้ซย่าโหวโหย่วเต้าแข็งข้อมากยิ่งขึ้น

ชาติก่อน พอซย่าโหวโหย่วเต้าสลบไสลไม่ได้สติ แม้ซย่าโหวอวี่จะให้คนใช้ม้าเร็วนำข่าวไปแจ้งเซียวหวนในทันที แต่ในใจก็รู้ว่าเซียวหวนเพิ่งไปถึงที่นั่น ยังไม่ทันได้กอบกู้ตำแหน่งฐานะของตนเองเลยด้วยซ้ำ แล้วจะรุดกลับมาได้อย่างไร

แต่ที่เห็นข้อความคาดหมายของนางคือภายหลังเซียวหวนไม่เพียงรุดกลับมาถึงได้ทันเวลา เขายังสมคบกับเฟิงซื่อได้ 'ทันท่วงที' ด้วยโลงของน้องชายนางเฟิงจะถูกย้ายไปที่สุสาน เขาก็เสนอให้แต่งตั้งซย่าโหวโหย่วฝูที่ถือกำเนิดจากเฟิงซื่อขึ้นเป็นฮ่องเต้แล้ว...

คิดถึงตรงนี้ ซย่าโหวอวี่ก็รู้สึกปวดหัว นางตัดสินใจพักเรื่องของเซียวหวนไว้ก่อน แล้วหันไปคิดถึงหลานสาวคนนั้นของหลุยวน

ชาติก่อน งานวันเทศกาลซึ่งชื่อจัดที่ข้างเขาจางซาน พื้นที่กว้างขวางผู้คนมากมาย ภายในงานรุ่นววยเล็กน้อย นางจึงไม่ทันสังเกตว่าพื้นที่ข้อพาใครมาร่วมงานเลี้ยงบ้าง รอจนหลุยวนดึงหลานสาวคนนั้นของเขา มาตรงหน้านางก็สายเกินไปแล้ว

ที่ว่าครั้งนี้หลุยวนกลับไม่ได้พาคนมา เขาเปลี่ยนใจ? หรือมีแผนการอื่นกันแน่

ซย่าโหวอวี่ครุ่นคิดในใจและอดใจลอยไม่ได้ กว่านางจะได้สติกลับมาอีกครั้ง งานเลี้ยงก็ใกล้ยุติลงแล้ว พวกเด็กหญิงเด็กชายล้วนกระสับกระส่ายนั่งไม่ติดที่ ต่อให้มารดาทั้งหลายหลอกล่อหรือตวาด

เสียงค่อยก็ไม่ได้ผลนัก

นางนมปากยิ้ม รู้สึกเอ็นดูพวกเขาที่เดียว ตอนแต่งงานกับเชียวหวานใหม่ๆ นางเองก็อยากมีลูกเป็นของตนเอง แต่ภายหลัง...สรรพสิ่งล้วนไม่แน่นอน นางแคว่รู้สึกโชคดีที่ไม่ได้มีลูกกับเชียวหวานหาไม่แล้วยอมมีแต่ทำให้เลือดเนื้อเชื้อไขของตนเองต้องลำบาก นางยิ้มสั่งเถียนเฉวียน "เลิกงานเถอะ! อย่าทำให้พวกเด็กๆ อึดอัดจนทนไม่ไหวเลย"

บางทีคนที่ไม่มีลูกก็ดูชอบเด็กเป็นพิเศษ เถียนเฉวียนยิ้มรับคำสีหน้าเมตตาอารีเป็นอย่างมาก

เด็กหญิงกับเด็กชายวิ่งออกไปทันที ชำรับใช้ข้างกายจึงรีบตามไปมารดาแต่ละคนขมวดคิ้วนิ่วหน้า บางคนรีบคว้าลูกตนเองที่ยังไม่ได้วิ่งออกไปไว้ แล้วบ่นเสียงค่อย "ไหนเจ้าจึงซุกซนถึงเพียงนี้ เจ้าดูคุณชายรองกับคุณชายสามสกุลหลูสิ ไม่เห็นพวกเขาจะเหมือนพวกเจ้าเลย!"

'คุณชายรองกับคุณชายสามสกุลหลู' ย่อมหมายถึงบุตรชายทั้งสองคนของหลูยวน ยามนี้พวกเขา นั่งคุกเข่าอย่างเรียบร้อยข้างกายพื้นชื่อท่าทางว่าง่ายรู้ความ

รักสนุก ซุกซนถือเป็นนิสัยตามธรรมชาติของเด็ก สามารถนั่งนิ่งได้ในเวลาเช่นนี้ หากมิใช่คนอ่อนแอไร้ความสามารถก็ย่อมเป็นคนเสแสร้งแก่ง้งทำ ซยาโหวอวีค่อนข้างอดอยู่ในใจ นางรู้ว่าตนเองกำลังพาล ด้วยคุณชายรองกับคุณชายสามสกุลหลูพอเติบโตขึ้นมาแล้ว แม้จะไม่โดดเด่นเหมือนบุตรชายคนโตสกุลหลู แต่ก็ไม่เคยได้ยินว่าทำผิดคิดร้ายอะไร

ระหว่งขบคิด นางก็เห็นหลูไหวลุกขึ้นเดินเข้ามาหานางกับ ซยาโหวโหว่ยวเต้า ซยาโหวอวีตื่นตัวทันที

ชาติก่อนหลูไหวก็ดินทะเล่อทะล่าเข้ามาเช่นนี้ ตอนนั้นนางกำลังพูดคุยกับชายชื่ออู่จิ่งไม่ทันสังเกต กว่าจะรู้เจตนาของหลูไหว ซย่าโหวโหยวเต้าก็ตวาดตำหนิหลูไหวเสียงดังลั่นแล้ว ทุกครั้งที่ย้อนคิดถึงเรื่องนี้ ซย่าโหวอวี่ล้วนสงสัยว่านี่เป็นแผนการของหลูยวน หลูไหวไม่ได้ตั้งใจจะให้หงหงแต่งงานหลังตายกับบุตรชายคนโตของเขาจริงๆ แต่ทำไปเพื่อให้หลานสาวของพวกเขาได้แต่งงานกับน้องชายนางต่างหาก

ซย่าโหวอวี่นั่งเก้าอี้กับโต๊ะผลไม้ชุกชุกทักทายกับสตรีสูงศักดิ์ที่นั่งอยู่เบื้องล่างด้วยท่าทางเหมือนผอนคลาย ทว่าความคิดจิตใจทั้งหมดกลับอยู่ที่ซย่าโหวโหยวเต้าที่อยู่ห่างจากนางไปสิบกว่าก้าว

หลูไหวถือจอกสุราเดินไปตรงหน้าซย่าโหวโหยวเต้าเหมือนเมื่อชาติที่แล้ว เขาโค้งกายเล็กน้อย ทำท่าเหมือนคารวะอย่างนอบน้อม จากนั้นจึงพูดเรื่องบุตรชายคนโตของเขา "ตัวเขาเล็กเท่านี้ น่ารักถึงเพียงนั้น แต่กระหม่อมที่เป็นบิดากลับไม่ได้ทำหน้าที่อย่างเต็มที่ บัดนี้ย้อนคิดดูที่เร่ก็ล้วนเจ็บปวดยากจะทานทน กลางคืนนอนไม่หลับ อยากจัดการเรื่องการแต่งงานให้เขา หงหงเต้าคงจู้ชาติตระกูลสูงศักดิ์ อายุไล่เลี่ยกับบุตรชาย กระหม่อมพอดี กระหม่อมขอฝ่าบาทโปรดเมตตา ให้บุตรชายกระหม่อมได้แต่งงานเต้าคงจู้เป็นภรรยาด้วยเถอะ"

"เจ้า!" ซย่าโหวโหยวเต้าโมโหจนสั่นเต็มไปทั้งร่าง เขาเงื้อมือขวาในมือทำท่าจะเขวี้ยงไปที่หลูไหว

ขุนนางใหญ่ที่ได้ยินบทสนทนาของพวกเขา ยังคงไม่มีอาการตอบสนองใดๆ ส่วนขุนนางที่ได้ยินไม่ชัดเจนก็ล้วนไม่เข้าใจ ทุกคนหันไปมองหลูไหวกับซย่าโหวโหยวเต้า ดูเหมือนคำพูดเดียวของหลูไหว

จะทำให้ชยาโหวโหว่ยเต้าโมโหแล้ว ชยาโหวโหว่ยเต้าจุนเฉียวกเรียวกวาด
จริงๆ เขาไม่เพียงไม่มีความสุขมั่นคงของกษัตริย์ ยังไม่มีความใจกว้าง
เฉกเช่นที่กษัตริย์พึงมี

ไม่แปลกที่ชาติก่อนน้องชายนางจะไม่ได้รับการสนับสนุนจาก
เหล่าขุนนาง ชยาโหวอวิถอนหายใจอยู่ในใจ นางลุกขึ้นเอ่ยเสียงขรัม
"การแต่งงานถือเป็นเรื่องใหญ่ นอกจากการตัดสินใจของบิดามารดาแล้ว
ยังต้องดูดวงชะตาวันเดือนปีเกิดด้วย ผู้ว่าการหลุม่าผู้ขอของหงของ
พวกเรา ไม่ทราบที่เคยเชิญอาจารย์มาเทียบดวงชะตาดูแล้วหรือไม่"

ชยาโหวโหว่ยเต้าฟังแล้วสาแก่ใจไม่น้อย แต่งานหลังตายก็ถือเป็น
การแต่งงาน ในเมื่อเป็นการแต่งงาน ย่อมต้องมีสามหนังสือหกพิธี* และ
การเทียบดวงชะตา อย่าว่าแต่ลูกหลานของราชวงศ์เลย ต่อให้เป็น
ชาวบ้านทั่วไป ด้วยเกรงว่าจะถูกทำร้ายด้วยอาคมดำมืด ล้วนไม่มีใคร
เปิดเผยวันเดือนปีเกิดของตนเองง่ายๆ แน่ แล้วหลุโหวล่งวู้วันเดือนปีเกิด
ของหงหงเต้ากงจู้ได้อย่างไร หากเขาไม่รู้ การที่เขาบ่มบ่ามาผู้ขอ
หงหงเต้ากงจู้โดยไม่หารือกับชยาโหวอวิและชยาโหวโหว่ยเต้าก่อน
การกระทำเช่นนี้มิใช่ไม่เห็นครอบครัวของฮ่องเต้อยู่ในสายตาหรือ

หลุยวนคิดจะทำอะไร...

สกุลหลุยวนคิดจะทำอะไร...

หลุโหวอ้าปากค้าง ริมฝีปากขยับหลายที สุดท้ายก็ไม่ได้เอ่ยคำพูด
ที่ร้ายกาจกว่านี้ออกมา

* สามหนังสือหกพิธี หมายถึงขั้นตอนพิธีการตั้งแต่การหมั้นหมายไปจนถึงสิ้นสุดงานวิวาห์ของชาวจีนในสมัย
โบราณ สามหนังสือ ได้แก่ หนังสือหมั้นหมาย หนังสือแจ้งพิธี และหนังสือรับเจ้าสาว หกพิธี ได้แก่ เชิญ
แม่สื่อแนะนำ งามชื่อและเวลาตกฟาก ส่งของหมั้น ยกขบวนสินสอด กำหนดฤกษ์แต่งงาน และเข้าพิธีวิวาห์

หลุยวอนเฝ้ามองอยู่ด้านข้าง เขาตระหนกในใจเล็กน้อย ที่ผ่านมา เขาประเมินเงินหลังจ้างกงจู่ต่ำเกินไป หลังจากเหวินเซวียนสองเฮาตายไป นางยังสามารถผลักดันชยาโหวโหย่วเต้าให้ขึ้นครองราชย์ได้อย่างราบรื่น ยามนั้นเขาก็ควรรู้แล้วว่านางไม่ธรรมดา ไม่ควรถูกท่าทางอ้อมค้อมคลุมเครือ ประณีประนอมยอมเสียเปรียบของนางตบตา

เรื่องนี้หากจัดการได้ไม่ดี เกรงว่าจะทำให้เสียการ หลุยวอนขบคิด พลางเดินเข้ามาด้วยสีหน้าหนักอึ้ง ตำหนิหลุยโหวหลายคำ จากนั้นจึง कारวะชยาโหวโหย่วเต้าพี่น้องอย่างนอบน้อม "โอรสสวรรค์กับจ้างกงจู่โปรดอภัยด้วย สองวันนี้เป็นวันครบรอบวันตายของคุณชายใหญ่บ้านเขา เขาพึ่งเสียน้องสะใภ้บ่นจนรำคาญ ประจวบเหมาะถึงวันครบรอบพอดี ดื่มสุราไปหลายจอก วาจาจึงขาดความเหมาะสม กระหม่อมต้องขออภัย โอรสสวรรค์กับจ้างกงจู่แทนน้องชายด้วย"

คิดจะกลบเกลื่อนเรื่องนี้ไปเช่นนี้หรือ ชยาโหวโหย่วเต้าพลันเดือดดาล ชยาโหวจู่รู้ว่าหลังจากนี้พวกเขายังมีศึกหนักต้องทำอีก จึงถือโอกาสเอ่ยว่า "ยังต้องขอให้แม่ทัพใหญ่ดูแลน้องชายท่านให้ดีด้วย เขาเป็นถึงผู้ว่าการมณฑลหยางโจว มีภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่ หากแม้แต่เรื่องในครอบครัวยังแยกแยะได้ไม่ชัดเจน แล้วจะนำทัพปราบปรามข้าศึกได้เช่นไร คำพูดเช่นนี้พูดต่อหน้าพวกเราพี่น้องก็แล้วไปเถอะ หากแพร่ออกไปต้องมีคนสงสัยในความสามารถของผู้ว่าการหลุยเป็นแน่"

หลุยวอนเหลือบมองหลุยโหวแวนหนึ่ง หลุยโหวเพียงก้มหน้ารับผิดอย่างนอบน้อม

ชยาโหวโหย่วเต้าดีอกดีใจ หางตากับหว่างคิ้วปิดบังความยินดี

ไว้ไม่มีผิด

ชยาโหวอวิถือนหายใจ น้องชายของนางคนนี้ เมื่อไรจะโตเสียทีนะ!

หลุยวนเตรียมตัวมาล่วงหน้าแล้ว เขาย่อมไม่ยอมกลับไปมือเปล่า เช่นนี้แน่ เขาตำหนิหลุยโหวออีกหลายคำ จากนั้นก็ไล่หลุยโหวอกลับไปนั่งที่โต๊ะของตนเองด้วยความโมโห เสร็จแล้วจึงหมุ่นตัวกลับมาขออภัยชยาโหวอโหยวเต้าอีกครั้งด้วยความจริงใจ

ชยาโหวอโหยวเต้ากระหึ่มยิ้มย่อง นานมากแล้วที่เขาไม่ได้ยึดเอาเชิดออกเช่นนี้ จิตใจเขาพลันอ่อนนยวบลง คิดถึงตอนที่อุ้งจ้องเต้สั่งสอนเขา ทุกครั้งล้วนมีหลุยวนคอยช่วยพูดแทน บัดนี้หลุยวนขออภัยเขาต่อหน้าธารกำนัล หากเขายังติดใจเรื่องของหลุยโหวออีก ย่อมมิใช่วิสัยของสุภาพชน

ชยาโหวอโหยวเต้าสีหน้าอ่อนคลายลง เสียงที่พูดก็กลับมาอ่อนโยนดังเดิม "ผู้ว่าการหลูตี่มามากเกินไป ท่านไปบอกเขาว่าวันหน้าอย่าได้เอาเรื่องเช่นนี้มาล้อเล่นอีกเลย สมัยที่มารดาข้ายังมีชีวิตอยู่ไม่ชอบให้ผู้อื่นพาดพิงน้องสาวข้าคนนี้มากที่สุด"

บุตรสาวที่ตายเร็ว... ย้อนคิดถึงเมื่อไร หัวใจย่อมเจ็บปวดเมื่อนั้น

หลุยวนเข้าใจ ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงทอดถอนใจ "หลุยโหวอเองก็เลอะเลือน ยังดีที่โอรสสวรรค์กับจางกงจุจิตใจกว้างขวาง จะว่าไปแล้วเหวินเซวียนสองเฮาสวรรคตไปแปดปีแล้ว อีกไม่กี่วันก็เป็นวันครบรอบวันสวรรคตของเหวินเซวียนสองเฮา โอรสสวรรค์ทรงมีแผนการเช่นไรหรือ"

หากไม่ใช่วันครบรอบสิบปี ส่วนใหญ่ล้วนแต่จัดงานเช่นไหว้เล็ก ๆ

แต่ชยาโหวอวิถีน้องมีความผูกพันลึกซึ้งกับเหวินเซวียนสองเฮา อย่างว่าแต่ชยาโหวอโหยวเต้าเลย แม้แต่ชยาโหวอวิเอง ทั้งที่รู้ว่าหลุยวน

มีอุปบายในใจก็อดไม่ได้ที่จะเกิดความคิดบางอย่าง ยิ่งไม่ต้องพูดถึง ซย่าโหวโหยวเต้า เขารู้สึกว่าตนเองไร้ความสามารถมาตลอด ไม่เพียงมีอาจ สร้างชื่อเสียงให้มารดาที่ด่วนจากไปได้ ยังไม่อาจทำให้พี่สาวที่ปกป้องเขามาตลอดมีความสุขและปลอดภัย คำพูดนี้ของหลุยวนจึงกระทบหัวใจเขา

"ความหมายของแม่ทัพใหญ่คือ?" เขาไม่ปกปิดเจตนาของตนเอง แม้แต่น้อย จ้องมองหลุยวนด้วยสายตาคาดหวังอย่างเปิดเผย

หลุยวนตอบ "ตามความเห็นของกระหม่อม โอรสสวรรค์ถึงวัย อภิเษกสมรสแล้ว มีผู้กำหนดเรื่องการแต่งงานให้ชัดเจนเสีย จะได้ถือโอกาส ทำพิธีเช่นไหว้ในวันครบรอบของเหวินเซวียนสองเฮา หลังงานอภิเษกสมรส ย่อมสามารถวยยศให้เหวินเซวียนสองเฮาได้ พาสองเฮามาจุฎฐปการวะเหวินเซวียนสองเฮา"

ตามธรรมเนียม โอรสสวรรค์แต่งตั้งฮองเฮาต้องแจ้งบรรพบุรุษ รोजนแต่งตั้งฮองเฮาแน่นอนแล้ว ฮองเฮาองค์ก่อนย่อมกลายเป็นไทเฮา ต้องได้รับการแต่งตั้งอีกครั้ง นี่เป็นเรื่องที่มีเกียรติอย่างยิ่ง ก่อนตาย คนที่เหวินเซวียนสองเฮาไม่วางใจที่สุดก็คือบุตรชายบุตรสาวคู่นี้ หาก ซย่าโหวโหยวเต้าสามารถแต่งงานเร็วหน่อย เป็นผู้ใหญ่ได้เร็วหน่อย ย่อมถือเป็นการทำให้เหวินเซวียนสองเฮาสบายใจ

ซย่าโหวโหยวเต้าพูดอย่างอดรนทนไม่ไหว "แม่ทัพใหญ่กล่าวมีเหตุผล! วันครบรอบของมารดาต้องเตรียมพร้อมให้ดีถึงจะถูก"

แสดงออกใจแจ้งเกินไป ซย่าโหวอวีลอบถอนหายใจอีกครั้ง

วันครบรอบของเหวินเซวียนสองเฮาคือเดือนสามวันที่ยี่สิบ ซาติก่อน

นางห่วงเรื่องนี้จึงตัดสินใจกำหนดการแต่งงานของน้องชายหลังเทศกาลซึ่งซื้อ ถึงขั้นคิดว่าน้องชายแต่งงานปีนี้ ปีหน้ามีลูก รอให้มารดาจากไปครบสิบปี ย่อมสามารถอุ้มลูกของน้องชายไปจตุรรูปเช่นให้มารดาได้

แต่ในความเป็นจริง การตัดสินใจของนางกลับทำร้ายน้องชาย!

ชยาโหว่ววีชอบตาเป๊กขึ้น นางเก็บอารมณ์อย่างรวดเร็ว ยิ้มพูดกับหลุยวน "แม่ทัพใหญ่คิดเหมือนกับข้าเลย เทศกาลซึ่งซื้อครั้งนี้ข้าตั้งใจมาสังเอดแม่นางน้อยจากตระกูลต่างๆ พอดี!"

หลุยวนทำท่าคาดไม่ถึง เขาขบคิดและตอบว่า "ก่อนหน้านี้นี้ไม่เคยได้ยินจ่างกงจูพูดถึงเลย"

ชยาโหว่ววีตอบอย่างไม่ใส่ใจ "การแต่งงานถือเป็นเรื่องใหญ่ จะตัดสินใจอย่างเร่งรีบได้อย่างไร วันนี้ข้าก็แค่ดูๆ เท่านั้น" พูดพลางปรายตามองชยาโหว่วหวัดไ้ รวากับกำลังบอกหลุยวนว่าที่นางตัดสินใจจัดงานเลี้ยงในอุทยานหาวาหลินก็เพื่อให้ชยาโหว่วหวัดไ้ได้เห็นแม่นางน้อยเหล่านั้นตอนพวกนางคารวะตน

หลุยวนสีหน้าไม่ดีนัก

ชยาโหว่ววียิ้มกระหิ้ม ร้องเรียกชุยชื่อ "ข้ากับโอรสสวรรค์จะไปเดินเล่นที่ริมทะเลสาบ รบกวมน้ำสะเ้ให้ช่วยแนะนำแม่นางทั้งหลายให้ข้ารู้จักด้วย มีแม่นางที่ยังอ่อนเยาว์บางส่วนที่ข้าจำไม่ค่อยได้แล้ว"

ชุยชื่อยิ้มรับคำ ชยาโหว่วหวัดไ้พูดอย่างเขินอาย "ข้า... ข้าต้องไปด้วยหรือ"

"แน่นอน!" ชยาโหว่ววีไม่ได้พูดอะไรมาก แต่ทุกคนล้วนเข้าใจ นางต้องการให้ชยาโหว่วหวัดไ้ถือโอกาสนี้ดูตัวแม่นางจากตระกูลต่างๆ

สีหน้าหลยวนย่ำแย่มากกว่าเดิม เขาพูด "เรื่องนี้จะไม่เหมาะหรือไม่
พะยะค่ะ"

ชย้าโหวอวียิ้มพูด "เรื่องนี้มีอะไรไม่เหมาะแล้ว วันนี้เป็นวันเทศกาล
ซังซื่อ นะ"

เทศกาลซังซื่อ เรียกอีกชื่อว่าเทศกาลผู้หญิง เป็นเทศกาลที่สตรี
ออกจากบ้านไปเที่ยวเล่นแถบชานเมือง ทั้งยังเป็นวันที่ชายหนุ่มดูตัว
หญิงสาว

ชย้อซื่อปิดปากหัวเราะ ชย้าโหวอโหยวเต้าก้มหน้าอย่างเขินอาย
เดินตามหลังชย้าโหวอวีด้วยใบหน้าแดงเรื่อ

พวกชย้าโหวอวีถูกนางกำนัลและชั้นที่ห้อมล้อมเดินไปยังศาลา
ริมสระไต้เยี่ย หญิงสาวที่จับกลุ่มเล่นกันอยู่ตรงนั้นเจ้าผลักข้า ข้าผลักเจ้า
หัวเราะคิกคักพลางมองมายังชย้าโหวอโหยวเต้า ชย้าโหวอโหยวเต้าไม่กล้า
แม้แต่จะเงยหน้าด้วยซ้ำ

ชย้าโหวอวีเห็นคุณหนูเจ็ดสกุลชยู่ในชุดกระโปรงสีแดงยืนอยู่
ข้างหญิงสาวกลุ่มนั้น อีกฝ่ายบิดผ้าเช็ดหน้าแอบมองชย้าโหวอโหยวเต้า
ชย้าโหวอวีอดยิ้มน้อยๆ ไม่ได้ นางเดินเข้าไปในศาลาพร้อมน้องชายซ้ำๆ

แม่นางน้อยทั้งหลายกลับคืนสู่ท่าทางสงบเสีียมเรียบร้อย
เยี่ยงกุลสตรีจากตระกูลใหญ่ แต่ละคนเข้ามาคารวะชย้าโหวอโหยวเต้า
กับชย้าโหวอวีด้วยท่าทางเคร่งขรึมสง่างาม

ชย้าโหวอโหยวเต้าไม่รู้แล้วว่ามือเท้าจะวางอย่างไรดี

ชย้าโหวอวีได้แต่ยิ้มก้าวเข้าไปบอกให้พวกนางลุกขึ้น พลางถามอย่าง
สนิทชิดเชื้อว่าพวกนางเป็นบุตรสาวบ้านใด มางานกับใคร และปกติ

ทำอะไรกันบ้าง

คุณหนูเจ็ดสกุลชวยยืนอยู่หลังสุด เพียงแต่ชยาโหวอวิ้งไม่ทันได้เอ่ยถามนาง พันชื่อไพล่ออกมาจากที่ใดก็ไม่รู้ ทั้งยังพาแม่นางคนหนึ่ง ที่ทั้งอ้วนและดำเข้ามาคารวะ

"นี่เป็นบุตรสาวสายตรงคนโตของบ้านอาสามของข้า คุณหนูสี่สกุลหลู เดิมทีควรมาคารวะจ่างกงจู่ตั้งนานแล้ว ทว่าก่อนหน้านี้นางอยู่บ้านเดิมคอยปรนนิบัติไท่ฮูหยิน* จึงไม่มีโอกาสได้เข้าวัง ครึ่งนี้ไท่ฮูหยินมาพักในเมืองเจี้ยนคังชั่วคราว ข้าจึงพานางมาคารวะจ่างกงจู่ด้วย"

แม้คุณหนูสี่สกุลหลูจะไม่งดงาม แต่นัยน์ตาคู่นั้นกลับดำขลับ ดูเฉลียวฉลาดมีไหวพริบมาก นางก้าวตรงไปคุกเข่าเบื้องหน้าชยาโหวอวิ้งกับชยาโหวโหวเต้าทันที

แค่ชยาโหวอวิ้งรู้ว่านางเป็นหลานสาวของหลูยวนก็ไม้อาจทำใจชอบนางได้แล้ว ทว่าชยาโหวโหวเต้ากลับทำเป็นไม่รู้เรื่องรู้ราว พิจารณานางด้วยความอยากรู้ อยากเห็น คุณหนูสี่สกุลหลูก็ยืมให้ชยาโหวโหวเต้า

ชยาโหวโหวเต้าให้เกียรติสตรีมาแต่ไหนแต่ไร แม้แต่นางกำนัลข้างกายเขาก็ตักทวงเป็นมิตร เห็นคุณหนูสี่สกุลหลูทักทายเขาเช่นนั้น เขาจึงยืมให้นางอย่างเป็นมิตร

ชยาโหวอวิ้งเห็นแล้วไม่พอใจ นางพูดเสียงเรียบกับคุณหนูสี่ "ลุกขึ้นแล้วค่อยพูดเถอะ!"

คุณหนูสี่รับคำอย่างนอบน้อม ถอยไปอยู่ข้างหลังพันชื่อ

* ไท่ฮูหยิน เป็นคำเรียกมารดาของผู้ที่มีบรรดาศักดิ์เป็นเซียนโหว เซียงโหว หรือถึงโหว

ชยาโหวอวีถามคุณหนูสี่เหมือนที่ถามแม่นางทั้งหลายในศาลาก่อนหน้านั้น "มาเจียนคังตั้งแต่เมื่อไร พักอยู่ที่ไหนเคยชินหรือไม่ ไท่ฮูหยินที่บ้านสบายดีหรือเปล่า"

คุณหนูสี่ตอบทีละคำถาม ชยาโหวอวียิ้มพุดกับพื้นชื่อ "ดูไปแล้วคุณหนูสี่ดูก็น่าจะสิบสี่สิบห้าแล้วกระมัง มีผู้ใดมาเจรจาทาบทามแล้วหรือยัง"

พื้นชื่อสายศีระชะ กำลังจะพุดอะไร ชยาโหวอวีกลับชิงพุดตัดหน้านางเสียก่อน "ไหนจึงบังเอิญเช่นนี้เล่า สองสามวันก่อนข้าพุดถึงแม่นางน้อยและคุณชายน้อยทั้งหลายในเมืองเจียนคังกับน้ำสะไ้ น้ำสะไ้ก็เอ่ยถึงคุณชายบ้านอวีเหยาต้าจ่างกงจู่* ปีนี้อายุสิบแปดแล้วก็ยังไม่ได้เจรจาเรื่องการแต่งงาน ไหว้วานให้น้ำสะไ้ช่วยดูตัวให้พอดี ข้าเห็นคุณหนูสี่เป็นคนมีไหวพริบ อวีเหยาต้าจ่างกงจู่เห็นจะต้องถูกใจแน่ มิสู้ให้น้ำสะไ้ของข้าเป็นแม่สื่อให้คุณหนูสี่บ้านพวกเจ้าเป็นเช่นไร"

พื้นชื่อตะลึงงัน ชยาโหวอวีจู่โถมนางจนตั้งตัวไม่ติด อวีเหยาต้าจ่างกงจู่เป็นน้องสาวร่วมอุทรของอู่จ้งฮ่องเต้ เป็นอาของชยาโหวอวีและชยาโหวอหว่อเต้า เนื่องจากนิสัยร้ายกาจเอาแต่ใจ จึงไม่เป็นที่ชื่นชอบของอู่จ้งฮ่องเต้ ได้แต่หาตระกูลหนึ่งให้นางออกเรือนไปแบบส่งๆ ตั้งนานแล้วตระกูลสามีไม่โดดเด่น บุตรชายคนเดียวไม่เพียงรูปโฉมธรรมดา นิสัยยังดีอริ้นเอาแต่ใจเป็นพิเศษ ไม่ได้เรื่องทั้งด้านบุนและบู๊ วันทั้งวันดีแต่ก่อเรื่องสร้างควมวุ่นวาย ทว่าอวีเหยาต้าจ่างกงจู่กลับประคบประหม่อมบุตรชายผู้นี้ไว้ในฝ่ามือประดุจเป็นของล้ำค่า ไม่เพียงรักใคร่ตามใจเท่านั้น

* ต้าจ่างกงจู่ เป็นชื่อตำแหน่งเชื้อพระวงศ์หญิงของจีน ใช้เรียกพี่สาวหรือน้องสาวของบิดาของฮ่องเต้

พอถึงวัยแต่งงานแล้วก็ยังไม่เห็นหญิงสาวตระกูลทั่วไปอยู่ในสายตา จะหาลูกสะใภ้ที่มาจากตระกูลขุนนางให้ได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ บุตรชายนาง ที่อายุสิบแปดแล้วจึงยังไม่ได้เจรจาเรื่องการแต่งงานเสียที

พินชื่อโมโหเหลือเกิน หลุยวนตามตัวคุณหนูสี่มาเมืองเจี้ยนคัง ก็เพื่อให้นางแต่งงานกับชยาโหวโหวเต๋า ชยาโหวอวีทำเช่นนี้ หมายความว่าอะไร รู้สึกว่าคุณหนูสี่สกลหุลูได้แต่ครองคู่กับคนเสเพล ที่บ้านอวีเหยาต้าจางกงจู่กระนั้นหรือ

พินชื่ออยากโต้แย้งแต่กลับไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี...หากนางปฏิเสธ ข้อเสนอของชยาโหวอวีตรงๆ ต่อหน้าผู้คนมากมายเช่นนี้ไม่เพียงหักหน้า ชยาโหวอวี ยังเป็นการลวงเกินอวีเหยาต้าจางกงจู่ที่ซอบหาเรื่องผู้อื่นด้วย แต่หากนางปฏิเสธชยาโหวอวีอย่างอ้อมค้อม ก็เกรงว่าคนมากปากมาก หากถูกผู้ไม่ประสงค์ดีลือออกไปว่าคุณหนูสี่สกลหุลูเจรจาเรื่องการแต่งงาน กับคุณชายบ้านอวีเหยาต้าจางกงจู่ คุณหนูสี่ยอมจะเสื่อมเสียชื่อเสียง ทำให้ชยาโหวอวีมีข้ออ้างตัดคุณหนูสี่ออกจากตัวเลือกการเป็นของเขา

พินชื่อขบคิดดูแล้ว ในใจพลันว่ารุ่น ชยาโหวอวีมิใช่คนที่ซอบเป็น แม่สื่อแม่ชัก นางเพิ่งพบคุณหนูสี่เป็นครั้งแรก ไฉนจู่ๆ จึงบอกว่าจะ เป็นแม่สื่อให้คุณหนูสี่ได้เล่า ทั้งอีกฝ่ายยังเป็นคนไม่เอาไหนอย่างบุตรชายของ อวีเหยาต้าจางกงจู่ หรือว่าชยาโหวอวีรู้เจตนาของแม่ทัพใหญ่แต่แรกแล้ว จึงต้องการใช้วิธีนี้ตอบโต้แม่ทัพใหญ่ แต่ชยาโหวอวีทราบเรื่องได้อย่างไร หรือว่าข้างกายพวกเขามีคนของชยาโหวอวี

ไม่ว่าเรื่องราวเป็นอย่างไร พินชื่อก็ต้องรีบไปบอกแม่ทัพใหญ่ นี่ไม่ใช่ เรื่องที่นางจะตัดสินใจและแก้ไขปัญหาได้แล้ว! พินชื่อมองหาหลุยวน

หลุยวนยอมรู้อยู่แล้วว่าหลานสาวตนผู้นี้รูปโฉมไม่โดดเด่น พบกันครั้งแรกยากที่จะทำให้ผู้อื่นชื่นชอบ แต่หลานสาวคนนี้เฉลียวฉลาดปราดเปรียว กระฉ่างแจ่มในหลักคุณธรรม เป็นสตรีคนเดียวในตระกูลที่อายุไล่เลี่ยกับซย่าโหวโหวเต๋า เขาถูกใจมากทีเดียว รู้สึกว่าหากไม่พยายามทำให้นางเข้าวังยอมนำเสียดายเกินไป แต่ใจเขาตระหนักดีว่าเรื่องนี้ไม่ง่ายดายถึงเพียงนั้น จำเป็นต้องมีเงื่อนไขและโอกาสที่เหมาะสม ดังนั้นตอนพินชื่อพาคุณหนูสี่ไปคารวะซย่าโหวอวี เขาจึงทำที่ยืนอยู่ข้างต้นไม้ริมทะเลสาบพูดคุยกับขุนนางสองสามคนที่กำลังประจบเขา แต่ความจริงกลับคอยสังเกตสถานการณ์ที่ศาลาริมน้ำตลอดเวลา

เห็นพินชื่อชะเง้อคอมองมาทางเขา เขารู้ทันทีว่าสถานการณ์ไม่ดีแน่ แต่ในฐานะขุนนางคนสำคัญของราชสำนัก กลับไม่สะดวกจะเดินเข้าไปในกลุ่มสตรี เขาส่งสายตาให้คนที่คนหนึ่งที่อยู่ไม่ไกลออกไป

คนที่ผู้นั้นรุดเข้าไปอย่างเงิบๆ ทันที ได้ยินจิ้นหลิงจางงูกำลังพูดกับพินชื่อด้วยท่าที่ไม่พอใจนัก "หรือว่าพินฮูหยินไม่พอใจฐานะของอาหญิงข้า หรือคิดว่าคุณหนูสี่ยังเด็ก ยังไม่ถึงวัยแต่งงาน?"

หากพินชื่อรับคำอย่างคล้อยตาม ทำให้อวีเหยาต้าจางงูโกรธยังไม่เท่าไร แต่การยอมรับว่า 'คุณหนูสี่ยังไม่ถึงวัยแต่งงาน' ย่อมเปิดโอกาสให้ซย่าโหวอวีก็ดักคุณหนูสี่ออกจากตำแหน่งของเขาได้อย่างสมเหตุสมผล เช่นนั้นการที่แม่ทัพใหญ่ ทุ้มเทพพาคุณหนูสี่มาปรากฏตัวต่อหน้าซย่าโหวโหวเต๋าจะไปมีความหมายอะไรอีก

พินชื่อร้อนใจแทบทนไม่ไหว ยิ่งร้อนใจก็ยิ่งคิดอะไรไม่ออก ปลายจมูกมีเหงื่อซึมออกมา

ชั้นที่ผู้้นั้นเห็นแล้วรีบเอ่ยว่า "โอรสสวรรค์ จ่างกงจู่ แม่ทัพใหญ่
เชิญพะยะคะ!"

พื้นที่โล่งอก ซยาโหวอวีกลับไม่เหลือบแลชั้นที่ผู้้นั้นแม้แต่หางตา
ในวังเต็มไปด้วยคนของหลุยวน นางกำจัดไปชุดหนึ่งก็มาอีกชุดหนึ่ง
ทำเอานางหมดแรงจะคิดเล็กคิดน้อยกับหลุยวนแล้ว

นางพูดกับพื้นที่ต่อ "ในเมื่อสูหยินไม่ได้ไม่พอใจในตัวญาติผู้พี่
ของข้า มิสู้ให้ข้าเป็นคนจัดการ พรุ่งนี้เข้าเชิญต้าจ่างกงจู่เข้าวังและ
คุยเรื่องนี้กับนาง นางฟังแล้วจะต้องดีใจมากแน่ ส่วนพื้นที่สูหยินกับคุณหนูสี่
คืบนี้ค้ำคั้นในวังเป็นอย่างไร ต้าจ่างกงจู่จะได้พบหน้าคุณหนูสี่ด้วย"

นี่นางจะเป็นแม่สื่อให้สองตระกูลให้ได้ใช่หรือไม่! พื้นที่โบหน้า
เขียนคล้ำ นางข่มโทสะเอาไว้ไม่อยู่อีกต่อไป พูดเสียงแข็ง "การแต่งงาน
ของบุตรชายบุตรสาวถือเป็นเรื่องใหญ่ จะทรงกระทำอย่างฉาบฉวยเช่นนี้
ได้อย่างไร อีกอย่างคุณหนูสี่บ้านพวกเราที่เป็นที่ขึ้นชอบของไท่สูหยินมาก
การแต่งงานของนางย่อมต้องผ่านความเห็นชอบจากไท่สูหยินก่อน"

ซยาโหวอวียิ้ม ยังคิดจะพูดจายั่วโทสะพื้นที่ต่อ ซยาโหวโหวงเต้า
กลับดึงแขนเสื้อนางไว้ กระซิบบว่า "พี่สาว ท่านอย่าบังคับผู้อื่นเช่นนี้
เลย เรื่องของญาติผู้พี่พวกเราอย่ายุ่งดีกว่า..." เขาไม่ชอบญาติผู้พี่คนนี้
จึงไม่ยอมยกให้พี่สาวสร้างความลำบากใจให้แม่นางคนหนึ่งเพื่อเขา

ซยาโหวอวียิ้มหยันในใจ สกุกหลูร้ายกาจจะตาย! ทั้งที่คิดจะยก
คุณหนูสี่ให้แต่งงานกับน้องชายนางแท้ๆ ทว่าหลังจากน้องชายนางตายไป
คุณหนูสี่สกุกหลูกลับออกเรือนไปอย่างราบรื่น แต่คุณหนูเจ็ดสกุกหลู
กลับถูกหลุยวนบีบบังคับจนตาย นางไม่สนหรอกว่าคุณหนูสี่สกุกหลู

จะถูกทำร้ายหรือไม่ ขอเพียงสกุลหลูไม่ยึดเยียดคุณหนูสี่ผู้นี้ให้น้องชายนาง ก็พอ

ตอนนี้นางตั้งคุณหนูสี่สกุลหลูมาพัวพันกับญาติผู้ที่บ้านท่านอาแล้ว ต่อให้สกุลหลูหน้าหนาเพียงใด ก็คงไม่ถึงขั้นจะเจรจาเรื่องการแต่งงาน ให้หลานสาวกับพี่และน้องอย่างต่อเนื่องกระมัง

ชยาไหวอวยิ้มมองพื้นซื่อ "เป็นข้าเองที่ขบคิดไม่รอบคอบ พี่นุฮยินอย่าได้เก็บมาใส่ใจเลย แต่ข้ารู้สึกจริงๆ ว่าท่านอา น่าจะชอบคุณหนูสี่"

พื้นซื่อสีหน้าเปลี่ยนไป ทำท่าจะบันดลโทสะ

ชยาไหวอวกลับยิ้มพูดกับชยาไหวโหยวเต้าด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "ในเมื่อแม่ทัพใหญ่เจี๊ญ เช่นนั้นพวกเรา ก็ไปกันเถอะ!" จากนั้นจึงหมุนตัวกลับไปพูดกับแม่นางน้อยทั้งหลาย

"พวกเจ้าเล่นกันอยู่ที่นี้ก่อน มีอะไรสิ่งนางกำนัลกับชั้นที่ข้างกายได้เลย!" พูดจบก็เดินออกจากศาลาไปพร้อมชยาไหวโหยวเต้า

คุณหนูสี่สกุลหลูมองแผ่นหลังผอมเกร็งของชยาไหวโหยวเต้า แล้วก็ดริมฝีปาก

พื้นซื่อกลับพูดเสียงค่อยอย่างไม่พอใจ "มองอะไร ไปหาลุงใหญ่ของเจ้าพร้อมข้า!"

ชยาไหวอวก่อกวนเช่นนี้ การแต่งงานของคุณหนูสี่กับชยาไหวโหยวเต้า แปรเด้าส่วนคงต้องเกิดการเปลี่ยนแปลง นางอึดอึดใจยิ่งนัก เห็นหลูยวนแล้วสีหน้าก็เต็มไปด้วยความคับแค้น

แม้หลูยวนไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เห็นสีหน้าท่าทางของพื้นซื่อแล้ว ก็พอคาดเดาได้แปรเด้าส่วน ทว่าเขายังคงเอ่ยว่า "หลานสาวข้าผู้นี้

ถูกเลี้ยงดูข้างกายมารดามาตั้งแต่เล็ก การเรียนธรรมดา แต่กลับคัดอักษร
ไต้งดงาม หากจ่างกงจุ่มีเวลาว่างวันใด มีผู้เรียกนางเข้าวังมาเพื่อคัดอักษร
เป็นเพื่อนท่านเกิด"

ไท่ฮูหยินสกุลหลูเป็นคนแซ่เถา เป็นญาติพี่น้องของเซียนอักษร
เถาหวานจื่อ คัดอักษรเสี่ยวชาย* ไต้งดงามอ่อนช้อย ชื่อเสียงเลื่องลือไป
ทั่วหล้า

ในเมื่อคุณหนูสี่สกุลหลูเติบโตมาโดยมีหลูไท่ฮูหยินเป็นผู้ดูแล
นางย่อมคัดอักษรไต้งดงาม ทว่าชาติก่อนกลับไม่เคยได้ยืมผู้ใดเอ่ยถึง
เห็นได้ชัดว่าต่อให้ดงามก็ยังคงงามอย่างมีขีดจำกัดอยู่ดี

ชยาโหวโหวเข้าเฝ้าเหลือบมองคุณหนูสี่สกุลหลูอีกหลายครั้ง สมัย
เป็นเด็กเพื่อเอาใจบิดาเขาเคยมูมานะฝึกคัดอักษร บางทีอาจเพราะไม่มี
พรสวรรค์ ตัวอักษรของเขาจึงธรรมดา ดังนั้นเขาจึงยกย่องคนที่ลายมือสวย
เป็นพิเศษ

หลุยวนช่างรู้จักหาช่องจริง ๆ!

"เช่นนี้ดีเลย!" ชยาโหวอวิ้มพูด "สองสามวันก่อนอวีเหยาต้าจ่างกงจู่
ยังบ่นกับข้าว่าอยากทำหนังสือแบบคัดอักษรสักเล่มหนึ่ง ต้องการหา
แม่ นางที่คัดอักษรเก่งมาช่วยสักสองสามคน คุณหนูสี่เพิ่งมาเมืองเจี้ยนคัง
คิดว่าคงยังไม่คุ้นเคยกับผู้คนในเมืองเจี้ยนคังนัก จะได้ถือโอกาสนี้รู้จัก
และทำความคุ้นเคยกับแม่นางทั้งหลายพวกนั้น"

โฉนจึงพูดถึงอวีเหยาต้าจ่างกงจู่อีกแล้ว! ฟันชื่อหน้าดำทะมึน
เป็นก้นหม้อ

* เสี่ยวชาย คืออักษรจีนรูปแบบหนึ่ง หมายถึงอักษรตัวบรรจงขนาดเล็ก

หลุยวนเห็นแล้วอดสงสัยไม่ได้ แต่ยามนี้ไม่ใช่เวลาที่สามีกรรยา จะมากระซิบกระซาบกัน ทางหนึ่งหัวสมองทำงานอย่างรวดเร็ว อีกทางหนึ่ง ก็พูดอย่างไม่ใส่ใจ "ต้าจ่างกงจู่กับฮ่องเต้พระองค์ก่อนล้วนศึกษาเล่าเรียน กับเขียนอักษรเถาหรานจือ ขึ้นขอรับการคัดอักษร ต้าจ่างกงจู่ทรงอยากทำ หนังสือแบบคัดอักษรหรือ ข้าไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย ไม่ทราบว่ ต้าจ่างกงจู่ประสงค์จะทำหนังสือออกมาในลักษณะใด"

พื่อนชื่อพาคุณหนูสี่ไปพบชยาโหวอวี เดิมอยากถือโอกาสนี้ทำให้ ชยาโหวอวีรู้ว่าคุณหนูสี่เป็นสองเฮาที่พวกเขาเลือกไว้ให้โอรสสวรรค์ แต่พื่อนชื่อพบชยาโหวอวีแล้วกลับไม่มีความตั้งใจแม้แต่ครึ่งส่วน เห็นได้ชัด ว่าการเข้าเฝ้าครั้งนี้ไม่ราบรื่น

อวีเหยาต้าจ่างกงจู่กับเหวินเซวียนสองเฮามีความสัมพันธ์ที่แย่มาก ทำให้อวีเหยาต้าจ่างกงจู่พลอยไม่ชอบชยาโหวอวีพี่น้องไปด้วย แม้แต่ งานเลี้ยงเทศกาลซังซื่อเช่นนี้ก็ยังไม่ได้เชิญอวีเหยาต้าจ่างกงจู่เข้าวังมา บัดนี้จู่ๆ ชยาโหวอวีก็กลับเอ่ยถึงคนผู้นี้

คนผู้นี้เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้

ความคิดหนึ่งวาบขึ้นในหัวของหลุยวน สีหน้าเขาเปลี่ยนเป็นดำทมะมึน เช่นเดียวกับพื่อนชื่อทันที

อวีเหยาต้าจ่างกงจู่มีบุตรชายเสเพลไม่เอาไหนผู้หนึ่ง กำลังเจรจา ทาบตามหาคู่ครองให้เขาไปทั่ว! หรือว่า...ชยาโหวอวีตั้งคุณหนูสี่กับ เจ้าคนเสเพลบ้านอวีเหยาต้าจ่างกงจู่มาเกี่ยวข้องกัน

เขาชำเลืองมองพื่อนชื่อแวบหนึ่ง จากนั้นจึงเหลือบมองคุณหนูสี่สกุลหลู พื่อนชื่อพยักหน้า ความรู้ใจระหว่างสามีกรรยาที่ครองรักกันมา

หลายปีทำให้หลยวนแนใจในความคิดของตนเอง

หลยวนสุดหทัยใจเย็นเยียบเข้าไปเือกหนึ่ง ได้ยินชยาโหวอวี
เอ่ยว่า "หลายวันก่อนต้าจางกงจู่มาหาข้า บอกให้ข้ามอบเงินให้นาง
หนึ่งแสนกัวน* ข้าถึงได้รู้ว่าต้าจางกงจู่ต้องการทำหนังสือแบบคัดอักษร
หลายปีมานี้คลังแผ่นดินว่างเปล่า เบี้ยหวัดและรายรับของข้าล้วนนำมา
เป็นค่าใช้จ่ายของสำนักพระราชวัง ไหนเลยจะมีเงินให้ต้าจางกงจู่ เดว่า
ไนใจต้าจางกงจู่เองก็รู้ บันดาลโทสะไปรอบหนึ่งและไม่พูดถึงเรื่องเงินอีก
แต่ให้ข้าหาคนไปช่วยเหลือนาง ข้ากำลังกลุ้มใจไม่รู้ว่าส่งผู้ใดไปดูพอดี
แม่ทัพใหญ่ก็แนะนำคุณหนูสี่ให้ข้ารู้จัก นี่นับเป็นวาสนาโดยแท้! จะว่าไป
ญาติผู้ใหญ่ของข้าคนนั้นแม้จะไม่เอาไหน แต่กลับคตัญญูรู้คุณเป็นที่หนึ่ง
ต้าจางกงจู่หนักใจกับการแต่งงานของเขามาก หากคุณหนูสี่สามารถ
ไปช่วยต้าจางกงจู่ได้ ไม่น่าอาจได้รับความชื่นชอบจากต้าจางกงจู่
ขอราชโองการให้คุณหนูสี่อยู่ต่อ นี่นับเป็นเรื่องที่ดีเรื่องหนึ่ง!"

ดีกับผีเนะสิ!

ช่วยผู้อาวุโสบ้านอื่นคตอักษร แต่กลับหมั้นหมายกับบุตรชายบ้านนั้น
เรื่องนี้หากแพร่ออกไป ผู้อื่นยังคิดว่าคุณหนูสี่ขาดคุณธรรมจรรยา ยั่วยวน
บุตรชายบ้านคนอื่น ชื่อเสียงทั้งชีวิตย่อมถูกทำลายป่นปี้!

ชยาโหวอวีคิดจะทำอะไรกันแน่ หลยวนมองชยาโหวอวีด้วยแววตา
เยียบเย็น

ชยาโหวอวีไม่แสดงความอ่อนแอแม้แต่น้อย นางจ้องหลยวนกลับ

* กัวน แปลว่า 'พวง' คือหน่วยเงินของจีนในสมัยโบราณ แรกเริ่มนั้นใช้เรียกเงินที่ร้อยเป็นพวง โดย
หนึ่งพวงประกอบด้วยเหรียญแปะ (เหรียญสำริด) 1,000 เหรียญ แต่ต่อมาใช้เป็นหน่วยของเงินบาทที่มีมูลค่า
1,000 เหรียญ ซึ่งเทียบเท่ากับ 1 ตำลึงเงิน

ด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ บรรยากาศค่อยๆ เปลี่ยนเป็นตึงเครียด

ชยาโหวโหวงเต้าไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่เขากลัวว่าพี่สาวจะเสียเปรียบ จึงก้าวขึ้นมาหลายก้าวและยื่นข้างๆ ชยาโหวอวีตามสัญชาตญาณ

คุณหนูสี่สกุลหลุก้มหน้า ท่าทางกระอักกระอ่วนใจ

พินชื่อขมวดคิ้ว นางคุณแคลนชยาโหวโหวงเต้าอย่างมาก รู้สึกว่าอีกฝ่ายเป็นถึงโอรสสวรรค์กลับเอาแต่หลบอยู่ข้างหลังชยาโหวอวี นางยังดูถูกชยาโหวอวีด้วย รู้สึกว่าอีกฝ่ายเป็นเพียงสตรีผู้หนึ่ง แต่กลับชอบออกหน้าแก่งแย่งชิงดีกับบุรุษ พินชื่อโอบไหล่คุณหนูสี่สกุลหลูอย่างปลอบโยน

ชยชื่อขมวดคิ้วเช่นกัน นางรู้สึกที่ชยาโหวอวีทำเกินไปหน่อย ไม่ว่าจะวันหน้าคุณหนูสี่สกุลหลูจะแต่งงานกับผู้ใด ชยาโหวอวีในฐานะจางกงจู่พูดเช่นนี้กับคุณหนูสี่ ย่อมเป็นการทำลายชื่อเสียงของคุณหนูสี่ นอกจากนี้ชยาโหวอวียังไม่ควรขัดแย้งกับหลุยวนด้วยเรื่องเช่นนี้

ชยชื่อรีบพูด "ไม่ทราบแม่ทัพใหญ่ตามจางกงจู่มาด้วยเรื่องใดกัน ยามนี้ดวงอาทิตย์อยู่กลางศีรษะ ยืนคุยกันตรงนี้จะร้อนเอาได้ เชิญแม่ทัพใหญ่กับจางกงจู่เข้าไปพูดคุยในศาลาด้านข้างไม่ดีกว่าหรือ" คำพูดของชยชื่อทำลายความเงิบงันระหว่างหลุยวนกับชยาโหวอวี

ใบหน้าหลุยวนเต็มไปด้วยความถมึงทั้ง ที่*แต่ความสุขุม ความกระหึ่มใจ* และ*ท่าทีมีแผนการ*ที่ชยาโหวอวีแสดงออกมาก่อนหน้านี้ ล้วนเป็นเพียงการเล่นละครทั้งสิ้น! นางชุดหลุมรอเขาอยู่ตรงนี้ล่วงหน้าแล้ว!

ทว่านางรู้แผนการของเขาได้อย่างไร หรือข้างกายเขามีคนของนาง หลุยวนครุ่นคิด ในใจราวกับถูกราดด้วยน้ำมัน ไฟโทสะลุกฟริบขึ้นมา

ทันใด

ชยาโหวอวิกัล้าบั้นหัวเขา! นางไม่กลัวเขาจะปลดจ่างงजूอย่างนาง
ออกจากตำแหน่งรี

หว่างคิ้วของหลยวนสาดกลืนอายสังหาร สีหน้าเย็นชาเคร่งขริม
"ไม่รบกวนจ่างงजूดีกว่า เกรงว่าหลานสาวข้าผู้นี้คงไม่มีเวลาช่วย
อวีเหยาต้าจ่างงजू คุณหนูสิ้นสียใจคอกว้างขวาง กระทำสิ่งใดล้วนรอบคอบ
อ่อนโยนว่างาย ท่านย่าของข้าขาดนางไม่ได้แม้แต่ชั่วขณะเดียว"

เขาต้องการกอบกู้ชื่อเสียงให้คุณหนูสี่สกุลหลย!

ชยาโหวโหยวเต้าตกใจจนตัวสั่น แต่เขากลับไม่ได้ถอยหลัง ได้แต่
ยื่นเคียงไหล่กับพี่สาวอย่างกล้าๆ กลัวๆ คุณหนูสี่สกุลหลยเหลือบมอง
ชยาโหวโหยวเต้าอย่างรวดเร็วแวบหนึ่ง

หากเป็นชาติที่แล้ว ต่อให้ชยาโหวอวีจะขัดแย้งกับหลยวนก็ต้อง
ใคร่ครวญให้ดีกว่า แต่ประสบการณ์ชาติที่แล้วบอกกับนางว่าคนที่ไม่ได้
อยู่บนทางเส้นเดียวกันก็คือไม่ได้อยู่บนทางเส้นเดียวกัน ความอดทน
ของนางมีแต่จะทำให้ผู้อื่นคิดว่านางอ่อนแอสามารถรังแกได้ แทนที่จะ
ใช้ชีวิตอย่างหลบซ่อนขลาดกลัว มีผู้เปิดเผยชัดเจนไปเลยเสียดีกว่า
อยากทำอะไรก็ทำ!

ชยาโหวอวีจับมือชยาโหวโหยวเต้าอย่างปลอบโยนพลงยิ้มเอ่ยว่า
"แม่ทัพใหญ่พุดผิดแล้ว! ท่านเป็นผู้มีพระคุณของข้ากับน้องชาย หาก
ในอดีตไม่มีท่าน ย่อมไม่มีพวกเราสองพี่น้อง พวกเราจดจำได้เสมอ!
เพียงแต่สองปีก่อนพวกเราอายุน้อยเกินไป ยังไม่รู้ความ ทำให้แม่ทัพใหญ่
ต้องลำบาก หากสามารถพระราชทานสมรสให้สกุลหลยได้ สร้างชื่อเสียง

ให้สกุลหลู ย่อมเป็นเรื่องที่สมควร!"

ความหมายที่แฝงอยู่คือนางไม่ได้พระราชทานสมรสให้คุณหนูสี่สกุลหลูกับคุณชายบ้านอวี๋เหยาต่างจ่างกงจู่ตรงๆ ก็นับว่าดีแล้ว!

หลูยวนโมโหจนหัวเราะออกมา "เรื่องนี้เกรงว่าคงต้องเป็นโอรสสวรรค์ไทเฮาหรือสองเฮาจึงจะมีอำนาจกระทำได้หรือจ่างกงจู่ประสงค์จะก้าวก้าว?"

ชยาโหวอวี๋แย้มยิ้ม "ท่านยากับเสด็จแม่ของข้าต่างก็สวรรคตไปแล้ว โอรสสวรรค์ก็เป็นน้องชายข้า ข้าที่เป็นพี่สาวช่วยน้องชายดูแลเรื่องในตำหนักใน เหตุใดจะกระทำไม่ได้เล่า ทุกคนร้อนใจเช่นนี้ หรือคิดว่าข้าที่เป็นจ่างกงจู่ไม่คู่ควรจะจัดการเรื่องนี้"

ชยาโหวโหว่ยวเต้าได้ยินพี่สาวพูดถึงเขา แม้จะกลัวว่าหลูยวนจะทะเลาะกับชยาโหวอวี๋ แต่ยังคงร้อนใจซิงพูดตดหน้าหลูยวน "ภายนอกพี่สาวมีฐานะเป็นจ่างกงจู่แต่ในใจซ้ากลับเป็นสายเลือดใกล้ชิดที่เกิดจากมารดาคนเดียวกัน เรื่องของข้าย่อมเป็นเรื่องของพี่สาว นางย่อมสามารถตัดสินใจได้อยู่แล้ว!" พูดจบ เขากลับหลูยวนจะกัดเรื่องนี้ไม่ปล่อยจึงพูดต่อ "เหมือนเช่นเรื่องในบ้านของแม่ทัพใหญ่ ล้วนให้พันสูหยินเป็นผู้ตัดสินใจ มิใช่หรือ แม่ทัพใหญ่จะดำเนินพี่สาวข้าด้วยเรื่องนี้ไม่ได้! ซ้ายินดีให้นางยุ่งเรื่องของข้าเอง!"

ชยาโหวโหว่ยวเต้าพูดถึงขั้นนี้แล้ว เว้นเสียแต่ว่าหลูยวนอยากจะหักหน้าเขา มิเช่นนั้นก็ได้แต่ยุติเรื่องนี้และเงียบไป

พันซื่อกลับคิดมากกว่าหลูยวนมากนัก นางลอบดิงแขนเสื้อหลูยวน หลูยวนกุมทหารจำนวนมากอยู่ในมือ รู้สึกว่าหลายปีมานี้ตนใจกว้างกับชยาโหวอวี๋พี่น้องมากเกินไป จนสองพี่น้องลืมไปแล้วว่าผู้ใดกัน

ที่รักษาภรรยาจนกระทั่งเสียชีวิตไปให้พวกเขา ในเมื่อทุกคนแสดงจุดยืนกันชัดเจนแล้วในวันนี้ การบีบบังคับทางวาจาย่อมไม่มีความหมายอะไร เขาจะหาโอกาสสั่งสอนพี่น้องสองคนนี้ให้ได้ เมื่อพวกเขาารู้ถึงความร้ายกาจแล้วย่อมจะเชื่อฟังเอง

ชุยชื้อตกใจจนเหงื่อเย็นท่วมศีรษะนานแล้ว นางเห็นเช่นนั้นก็รีบเข้ามาประนีประนอม ก่อนอื่นตำหนิชย้าโหวอวี่ว่าไม่รู้ความ ทั้งยังบอกว่าตนเองไม่ทันได้ห้ามปรามชย้าโหวอวี่ หลังจากนั้นจึงเชิญพี่น้องชื้อกับหลุยวนกลับไปดื่มน้ำชาและกินขนมในศาลาอีกครั้ง

3

ในเมื่อหลุยวนตัดสินใจจะส่งสอนชยาโหวอวีพี่น้อง เขาย่อมไม่ยอมรับคำขอโทษและคำเชื้อเชิญของชุยซื่อ เขาไม่เหลือบแลชุยซื่อเลยด้วยซ้ำ เพียงสะบัดแขนเสื้อจากไปทันที

พี่น้องเห็นเช่นนั้นนั้นก็คิดว่าแขนคุณหนูสี่สกุลหลุย ก่อนพานุตรชายสองคนจากไปอย่างเร่งร้อน

หลุยโหวตะลิ่งจัน แต่เพียงไม่นานก็หัวเราะเสียงเย็นและจากไป เหตุการณ์เกิดขึ้นกะทันหัน นอกจากชยาโหวอวีแล้ว คนอื่นๆ หากไม่มองหน้ากันไปมาก็พากันปากอ้าตาค้าง ชุยซื่อร้องเสียงหลง "ข้า... ข้าไม่ได้พูดอะไรนะ!" ท่าทางเหมือนกลัวว่าตนเองจะเป็นสาเหตุที่ทำให้หลุยวนโกรธเคือง

ชยาโหวอวีไม่พูดอะไร นางยิ้มจางพลางลูบสร้อยลูกปัดหยกมันแพะ*

* หยกมันแพะ คือหยกสีขาวขุ่นเหมือนไข่มุกของแพะ เนื้อละเอียดไร้รอยตำหนิ กลิ้งกลางและวาวแสง

บนข้อมือตนเอง เอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่ช้าไม่เร็ว "น้ำสะเภาไม่ต้องร้อนใจไป แม่ทัพใหญ่คงมีเรื่องเร่งด่วน" จากนั้นนางก็ร้องเรียกตู้ฮุย "ขนมกับน้ำชา เตรียมเสร็จหรือยัง ยกเข้ามาได้แล้ว!"

ตามกำหนดการของตู้ฮุย กลางวันกินเลี้ยง หลังจากนั้นหนึ่งชั่วยาม ค่อยยกน้ำชากับขนมเข้ามา กินขนมเสร็จ งานเลี้ยงในอุทยานหว่าหลิน ก็เป็นอันยุติลงได้ ตอนนี้อย่างไม่ถึงเวลากยกน้ำชากับขนม แต่ชยาโหวอวีถามถึง แสดงว่าอยากให้งานเลี้ยงเลิกก่อนเวลา

ตู้ฮุยค้อมกายรับคำ "เพคะ" แล้วหันไปสั่งให้นางกำนัลเริ่มยกน้ำชากับขนมออกมา

กษัตริย์กับขุนนางสังสรรค์กัน เดิมทีเป็นเรื่องที่น่ายินดี ทว่าถากลับไปของหลุยวนได้ทำให้งานเลี้ยงถูกปกคลุมด้วยเงาดำแล้ว ทุกคนนั่งคุกเข่าอยู่หน้าโต๊ะเสียบๆ ตีมน้ำชากับขนมไปอย่างใจลอย เด็กชายและเด็กหญิงหลายคนตกใจจนไม่กล้าส่งเสียงเอะอะ ทำได้เพียงนั่งอย่างสงบเสียมเรียบร้อย

ชยาโหวอวีเห็นแล้วก็นึกอึดอัดใจแทนพวกเขา นางยิ้มพรางตื้นๆ ด้วยหนึ่ง ก่อนจะกลับวังพร้อมชยาโหวโหว่ยั่วเต้า งานเลี้ยงในอุทยานหว่าหลินจึงจบลงอย่างไม่ค่อยดีนัก

ชยาโหวโหว่ยั่วเต้าอดทนไว้ไม่พุดจา รอจนกลับถึงตำหนักข้างของตำหนักทิงเจ็ง เขาก็อดรันทนไม่ไหว เขวี้ยงคทาหยกในมือลงบนเสื่อหน้าหลินเฉ่า พุดอย่างเดือดดาล "พี่สาว ท่านดูหลุยวนสิ เขาทำเช่นนี้หมายความว่าอะไร ข้าว่าเขาอยากเอาอย่างชื่อหมาเจากระมัง แต่ข้าหาใช่หมาส่วน* ไม่"

*หมาส่วน (ใจส่วน) เป็นฮ่องเต้ครั้งสุดท้ายของรัฐเว่ยในยุคสามก๊ก ขึ้นครองราชย์โดยการสนับสนุนของชื่อหมาเจา (สุมาเจียว) และเป็นเพียงหุ่นเชิดของอีกฝ่ายโดยไม่มีอำนาจปกครองที่แท้จริง

ชาติก่อนชയാโหวอวีไม่เคยได้ยินเสียงบันเช่นนี้จากชയാโหวอหยั่วเต้ามาก่อน นางรู้สึกว่าเป็นเพราะความเข้มแข็งของนางในชาตินี้ จึงทำให้ชയാโหวอหยั่วเต้าเปลี่ยนเป็นเข้มแข็ง บางที่ท่าที่ที่นางมีต่อหลุยวนอาจมีส่วนอย่างมากที่ทำให้น้องชายนางอ่อนแอ

นางอดถามหยังเชิงไม่ได้ "น้องชาย วันนี้ข่าลวงเกินหลุยวนไป เจ้ากลัวหรือไม่"

"กลัวสิ!" ชയാโหวอหยั่วเต้ายอมรับอย่างเปิดเผย แต่กลับคุกเข่า นั่งลงข้างกายชയാโหวอวีอย่างสุขุม "แต่ต่อให้พวกเราเชื่อฟังเขาเพียงใด เขาก็ไม่พอใจอยู่ดี! แทนที่จะอยู่แบบจำยอมต่อไป ข้ายินดีตายเพื่อคุณธรรมเสียดีกว่า!"

"พูดจาเหลวไหล!" ชയാโหวอวีฟังแล้วตกใจ นางอดตำหนิ ชയാโหวอหยั่วเต้าไม่ได้

ชയാโหวอหยั่วเต้ากลับไม่ได้ยิ้มร่ายอมรับผิดชอบเช่นแต่ก่อน ทว่ากลับเอ่ยกลบเกลื่อนคำพูดเมื่อครู่นี้ เขาพูดกับชയാโหวอวีด้วยท่าทีจริงจัง "พี่สาว ท่านคุณชัตรีย์ที่อ่อนแอพวกนั้นสิ มีผู้ใดบ้างที่มีจุดจบที่ดี ไหนจะต้องถูกผู้คนก่นด่า ข่าไม่ต้องการเป็นเช่นนั้น!"

ชയാโหวอวีสะเทือนใจ นานครู่ใหญ่ที่ไม่เอ่ยอะไรออกมา

นางกำนัลเข้ามารายงานว่าชุยซือมา ชയാโหวอวีให้ตู้ฮู่ไปเชิญ น้ำสะใภ้เข้ามา

ชุยซือเห็นพวกเขาพี่น้องมีสีหน้าเคร่งเครียด จึงเอ่ยถามอย่างไม่เข้าใจ "มีอะไรกันหรือ"

คำพูดของชയാโหวอหยั่วเต้ามีอาจเอ่ยออกไปสงเดซ

"ไม่มีอะไรหรอก" ซยาโหวอวิหาข้ออ้างกลบเกลื่อน "โอรสสวรรค์กำลังสนทนาถึงเรื่องอวิเหยาตำ่าจ่างงงอยู่กับข้าอยู่!"

ซุ่ยซือได้ยินชื่อนี้แล้วก็ปวดหัวยิ่ง นางไม่สงสัยในความผิดปกติของสองพี่น้องอีก รีบพูดว่า "หากนางมาหาเจ้าอีก เจ้าก็บอกให้นางมาหาข้าด้วย บอกนางว่าสินเจ้าสาวของเจ้าอยู่ในมือข้าทั้งหมด ข้าช่วยเก็บรักษาไว้ให้เจ้า แต่ไม่ได้มอบเงินให้เจ้า"

ซยาโหวอวิพี่น้องซึกี้มพร้อมกัน ซุ่ยซือถอนหายใจ "ทางอุทธานหวาหลินข้าให้คนไปจัดการเรียบร้อยแล้ว ส่วนทางสกุลซุ่ยพวกเจ้าก็ไม่ต้องเป็นกังวล แม่ทัพใหญ่แสดงท่าทีเช่นนี้ ผู้ใดบ้างที่ในใจไม่กระจ่างแจ้ง พวกเจ้าไม่ต้องห่วง ข้ากลับไปแล้วจะเขียนจดหมายถึงน้ำชายของพวกเจ้า บอกให้เขากลับเจียนคังสักครั้ง ถึงอย่างไรก็ไม่ปล่อยให้พวกเจ้าต้องเสียเปรียบแน่!"

"ขอบคุณน้ำสะใภ้!" ซยาโหวอโหย่วเต้าพูดกับซุ่ยซืออย่างสนิทสนม ซุ่ยซือยิ้มอย่างไม่เห็นเป็นเรื่องใหญ่ เอ่ยคำพูดมากมายมาปลอบโยนทั้งสองคน ก่อนจะออกจากวังกลับบ้านไปเขียนจดหมาย

หลุยวน พันซือ และหลิวหวกลับถึงบ้านแล้ว

พันซือจัดการให้บุตรชายสองคนกับคุณหนูสี่พักผ่อน ส่วนตนเองไปยังห้องหนังสือของหลุยวน

หลุยวนกำลังสนทนากับหลิวหว พอเห็นพันซือเข้ามา หลิวหวจึงลุกขึ้นคารวะพันซือ เทียบพันชื่อนั่งอย่างนอบน้อม และสั่งสาวใช้ด้วยตนเองให้ยกน้ำชากับขนมเข้ามา จากนั้นพูดกับพันซือด้วยท่าทีตำหนิ "เมื่อครู

หากไม่ใช่เพราะพี่สะใภ้ห้ามเอาไว้ พี่ชายคงได้ส่งสอนเจ้าเด็กหน้าเหม็น
จิ้นหลังไปแล้ว ย่อมไม่เกิดเรื่องวุ่นวายเช่นนี้ตามมา!"

เรื่องที่ส่งคุณหนูสี่เข้าวังเป็นการตัดสินใจของสกุลหลู ชื่อนี้เขาเอง
ก็รู้

พินชื่อหันไปมองสามีด้วยใบหน้าเย็นเยียบ ก่อนเผยรอยยิ้มจางๆ
นางตีมน้ำชาและเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล "ข้ารู้สึกว่าย่อมให้จิ้นหลังไป
ตอนนั้นไม่ใช่การกระทำที่ชาญฉลาด...พวกท่านเป็นบุรุษ ย่อมพึงนัยแฝง
ของจิ้นหลังไม่ออก พวกท่านอย่าลืมนะสิ หากนางยื่นกรานจริงๆ ไม่เพียง
สามารถพระราชทานสมรสให้คุณหนูสี่ได้เท่านั้น ยังถึงขั้นพระราชทาน
สมรสให้อาฟอได้ด้วยซ้ำ!"

หลูยวนพิน้องไม่ทันคิดถึงเรื่องนี้จริงๆ ทั้งสองตะลึงงัน *อาฟอ*
เป็นบุตรชายสายตรงคนโตของพวกเขา เป็นผู้สืบทอดของตระกูล จะเกิด
ข้อผิดพลาดไม่ได้แม้แต่น้อย!

รอยยิ้มของพินชื่อเลือนหายไป น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นเยียบเย็นเฉกเช่น
สีหน้า "เด็กคนนี้ใจกล้ามากขึ้นทุกที ถึงเวลาต้องควบคุมนางแล้ว!"

หลูไหวไม่ชอบให้พี่สะใภ้ของตนก้าวล่วงเรื่องภายในบ้าน พี่สะใภ้
ของเขาคนนี้มีอำนาจกับพี่ชายมากเกินไป เขาฟังแล้วนิ่วหน้า "พวกเรา
คาดไม่ถึงว่านางจะแต่งงานกับเซียวหวน...เรื่องนี้จึงยุ่งยากเล็กน้อย"

พินชื่อเป็นสตรีประเภทที่ได้คู่ครองที่ดี นางจึงรับไม่ได้เป็นพิเศษ
หากมีผู้ใดได้คู่ครองที่ดีไปกว่าตน ได้ยินหลูไหวพูดเช่นนี้ นางจึงชักใช้
"หมายความว่าอย่างไร เซียวหวนผู้นั้นถูกแม่ทัพใหญ่ย้ายไปสวีโจวแล้ว
มิใช่หรือ ในเวลาสั้นๆ เช่นนี้ เขายังจะก่อเรื่องอะไรออกมาได้อีก"

หลูไหวซำเลื่องมอญหววน

หลูหววนสีหน้าเรียบเฉย ไม่เอ่ยอะไร

เวลานี้ท่าทางของพันทื่อได้แสดงให้เห็นถึงชาติตระกูลที่ไม่สูงศักดิ์

พอ

สกุลหลูเป็นตระกูลใหญ่ทางตอนเหนือ สมัยก่อนชาวหุ่กรานดินแดนตอนกลาง พวกเขาติดตามหมิงจงฮ่องเต้หลบหนีมายังเจียงหนาน* ส่วนสกุลเซียวเป็นตระกูลที่มีชื่อเสียงในอุ่จ้ง ในอดีตตระกูลใหญ่ทางตอนเหนือที่ติดตามหมิงจงฮ่องเต้ปู้ทวดของชยาไหวอวี๋เดินทางลงใต้มานั้น ไม่เพียงเสียชีวิตไปจำนวนมาก ยังสูญเสียที่ดินและข้าวรับใช้ไปด้วย ไม่ต้องพูดถึงเรื่องการรักษาความรู้โรจนีในอดีตเอาไว้เลย แค่การกินอยู่ในชีวิตประจำวันยังขาดความมั่นคง หมิงจงฮ่องเต้จึงมีราชโองการอนุญาตให้พวกเขาบุกเบิกที่ดินรกร้าง แต่ที่ดินเหล่านั้นได้ชื่อว่ารกร้างก็เพราะไม่เหมาะที่จะทำการเพาะปลูก ทั้งยังไม่เหมาะจะเป็นที่อยู่อาศัย เหลือแต่พื้นที่ที่ไม่เป็นที่ต้องการของตระกูลดังในอุ่จ้ง ตระกูลใหญ่ทางตอนเหนือพยายามขบคิดสารพัดวิธี แต่ผลผลิตที่ได้ก็ยังคงน้อยมาก

เมื่อท้องถิ่นไม่อิ่ม เสื้อผ้าไม่เพียงพอจะห่มคลุมร่างกาย ความขัดแย้งระหว่างตระกูลใหญ่ทางตอนเหนือกับตระกูลดังในอุ่จ้งจึงเพิ่มขึ้นจนก่อเกิดเป็นสงคราม ตอนนั้นตระกูลที่มีอำนาจบารมีมากที่สุดในอุ่จ้งก็คือ 'กู่เจียนอู่เซียว' สีตระกูล สีตระกูลนี้มีสกุลกู่เป็นหัวหน้า เขาตัดสินใจปลดหมิงจงฮ่องเต้และแต่งตั้งฮ่องเต๋อเองคี่ใหม่ ทว่าสุดท้ายกลับพ่ายแพ้ให้กับตระกูลใหญ่ทางตอนเหนือที่มีสกุลหลูเป็นหัวหน้า ภายหลังเหตุการณ์นี้

* เจียงหนาน คือคำเรียกที่รวบรวมแม่น้ำทางด้านใต้ของแม่น้ำฉางเจียง (แยงซีเกียง) ปัจจุบันคือทางใต้ของมณฑลเจียงซู อันฮุย และด้านเหนือของมณฑลเจ้อเจียง

จึงถูกเรียกว่า 'กบฏสี่แห่ในอู่'

ส่วนสกุลเซียวเป็นเพียงตระกูลเดียวในสี่ตระกูลดังของอู่จ้งที่ไม่ถูกทำลาย นี่เป็นเหตุผลที่ว่าเหตุใดหลายปีมานี้สกุลเซียวจึงใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายอยู่ในอู่จ้งมาโดยตลอด

แต่ไม่ว่าจะพูดอย่างไร นี่ล้วนเป็นเรื่องในอดีตที่ผ่านมาแล้ว สิ่งที่เราเรียกว่าตระกูลดังในอู่จ้งกับตระกูลใหญ่ทางตอนเหนือในอดีต ตอนนี้อย่างไรก็ไม่มีความแตกต่างอะไรแล้ว

"เรื่องพวกนี้เจ้าอย่าสนใจเลย ข้ามีแผนการของข้า" หลุยวนพูดกับพันซือด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

พันซือเหลื่อมใสและเชื่อมั่นในตัวสามีจากใจจริง หลุยวนบอกนางว่าไม่ต้องสนใจ นางก็จะไม่สนใจ นางคารวะหลุยวนอย่างนอบน้อม กำชับสามีหลายคำด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล "ลมกลางคืนยังหนาวเย็นมาก จำไว้ว่าต้องสวมเสื้อเพิ่มอีกสักตัว" จากนั้นจึงถอยออกไป

หลุยวนเดินไปส่งนางที่ประตูด้วยตนเอง

หลู่ไหวได้ยินแล้วก็ทำหน้าเหยียดปากอยู่ข้างหลังพี่ชาย แต่พอหลุยวนหันกลับมา ใบหน้าเขาก็ไม่มีความผิดปกติใดๆ ทั้งสิ้น

พอสองพี่น้องนั่งลงอีกครั้ง หลู่ไหวจึงพูดว่า "พี่ชาย ท่านตั้งใจจะส่งสอนจิ้นหลังเช่นไร ถึงอย่างไรตอนนี้นางก็เป็นภรรยาของเซียวหวนไม่เห็นแก่หน้าภิกษุก็ต้องเห็นแก่หน้าพระพุทธรองค์ เรื่องบางอย่างมีอาจทำเกินไปได้! คงมีอาจให้เซียวหวนหย่านางกระมัง ข้าว่าเซียวหวนเองก็คงไม่ยอมหย่านางหรอก!"

หลุยวนไม่พูดอะไร

เชียวเหยียนบิดาของเชียวหวนแม่ชื่อเสียงจะไม่โด่งดัง แต่กลับเปี่ยมด้วยอุบายและประสบการณ์ ทั้งยังเก่งกาจมากความสามารถ หลังจากเขาเป็นประมุขตระกูล ไม่เพียงรักษาตำแหน่งถึงไหน* เอาไว้ได้ ยังทำให้สกุลเชียวรอดพ้นสถานการณ์ที่ลำบากได้อย่างรวดเร็ว กลายเป็นหนึ่งในตระกูลสูงศักดิ์และร่ำรวยในอุ้งจ้งอีกครั้ง อีกทั้งเขายังมีสายตาทียาวไกล ส่งเชียวหวนที่ตอนนั้นอายุเพียงสิบสามปีไปเป็นลูกศิษย์ของอันหลินศิษย์พี่ร่วมสำนักที่ดำรงตำแหน่งผู้ว่ากรรมณฑลเซียงหยาง ให้เชียวหวนติดตามอันหลินยกทัพขึ้นเหนือปราบปรามแคว้นสู

แม้สุดท้ายอันหลินจะพ่ายแพ้ กำลังทหารที่นำไปสูญเสียชีวิตไปหกเจ็ดส่วน ทำให้สกุลอันสูญเสียชีวิตตำแหน่งขุนนางและความโปรดปรานจากฮ่องเต้ไป ตัวอันหลินเองก็ชื่อเสียงปนเปื้อน แต่เหตุการณ์นี้ก็กลับทำให้เชียวหวนชื่อเสียงขจรขยาย ได้ชื่อว่า 'รบแพ้ันครั้งไม่ถ้วน หากยังยืนหยัดรบอย่างไม่ระย่อ มีความซื่อสัตย์จงรักภักดี ปณิธานแน่วแน่ไม่สั่นคลอน' หลุยวนอดรู้สึกเสียใจภายหลังไม่ได้ ในอดีตก่อนที่อันหลินจะป่วยตาย เคยฝากฝังเชียวหวนให้เขาดูแล แต่เขาไม่ชอบสกุลสูงศักดิ์ในอุ้งจ้ง จึงไม่ยินดีรับตัวเชียวหวนมา ปฏิเสธอีกฝ่ายอย่างอ้อมค้อม

การแต่งงานระหว่างเชียวหวนกับซย่าไหวอวี่ได้นำชายของซย่าไหวอวี่ที่เป็นผู้ว่ากรรมณฑลจึงใจเป็นพ่อสื่อ ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึงว่าเจิ้งเฟินจะทิ้งอคติเรื่องชาติกำเนิด หากว่าอุ้งจ้งมาเป็นคู่ครองของซย่าไหวอวี่ อีกทั้งซย่าไหวอวี่ยังตอบตกลง กล่าวได้ว่าเขาเลี้ยงพยัคฆ์จนกลายเป็นภัย!

หากเขายอมรับเชียวหวนตั้งแต่แรก...ความคิดนี้วาบขึ้นในหัว

* บรรดาศักดิ์สมัยโบราณของชายจีนเป็นสิ่งที่กษัตริย์แต่งตั้งให้เชื้อพระวงศ์หรือผู้มีความชอบ แบ่งเป็นสามระดับ คือ อ่อง บรรดาศักดิ์ห้าชั้น (กง โหว ป้อ จื่อ นาน) และเสียดโหว (เซียนโหว เซียงโหว ถึงโหว)

ของหลุยวอน ก่อนจะถูกกดลงไป

หลุยวอนถามหลุยไหว "เซียวหวนไปสวีโจวแล้วทำอะไรบ้าง" ที่เขาให้เซียวหวนไปเป็นผู้บัญชาการกองทัพในสวีโจวและอวีโจวกีเพื่อให้หลุยไหวคอยจับตาดูคนผู้นี้ไว้

หลุยไหวยิ้มตอบอย่างดูแคลน "ไม่ได้ทำอะไรทั้งนั้น! วันทั้งวันมีแต่กินกับดื่ม ท่องกลอนवादภาพ ซึ่ม่ายงธนู" พูดถึงตรงนี้ เขาก็กระตือรือร้นขึ้นมาทันใด "ว่ากันว่าฝีมือการยิงธนูของเซียวหวนดีมาก ไม่เพียงสามารถนำวธนูรูปจันทร์เสี้ยวหนักสองตันได้ ยังสามารถยิงธนูทะลุใบหลิวงได้ในระยะเกินร้อยก้าว ไม่รู้เจิ้งเฟินไปเสาะหาคนผู้นี้มาจากที่ใด"

หลุยวอนเผยสีหน้าไม่พอใจ เซียวหวนผู้นั้นยอมแต่งงงจูเป็นภรรยา คิดว่าคงประเมินผลได้ผลเสียมาแล้ว ในใจเขาย่อมมีความทะเลาะทะยานอยู่ แต่ต่อให้เซียวหวนร้ายกาจเพียงใดก็เป็นเพียงลูกวัวแรกเกิดตัวหนึ่ง คิดจะยืนอยู่ในราชสำนักอย่างมั่นคงและสร้างผลงานให้ได้จริงๆ มิอาจอาศัยเพียงการแต่งจางงงจูเป็นภรรยา นำทัพเป็น แต่งกลอนและवादภาพเท่านั้น สิ่งที่เขาต้องเรียนรู้ยังมีอีกมาก หนทางที่ต้องเดินยังอีกยาวไกล!

ในตอนนี้เรื่องที่เร่งด่วนคือทำอย่างไรให้คุณหนูสี่จิ้งจะได้แต่งงานกับชยาโหวโหย่วเต๋า

หลุยวอนโยนเซียวหวนที่ตอนนี้ยังไม่ใช้คู่ต่อสู้ของเขาออกไปจากสมอบหันไปพูดกับหลุยไหว "อยากสั่งสอนจิ้นหลิงไม่ใช่เรื่องยาก หนึ่งคือลดตำแหน่งฐานะของนาง สองคือพิธีเช่นโหววในเดือนสามวันที่ยี่สิบ ทำให้เกิดเหตุจำเป็นจนมิอาจจัดงานขึ้นได้"

หลูไหวดวงตาเป็นประกาย การเช่นไหวเหวินเซวียนของเฮาแต่ไรมา ล้วนเป็นเรื่องที่ชยาโหวอวีกับชยาโหวไหยวเต้าใส่ใจไม่ลืม ชยาโหวไหยวเต้า ถึงขั้นอยากอวยยศให้มารดาบังเกิดเกล้าของตนอีกครั้งเสียด้วยซ้ำ

"หากเป็นเช่นนี้ โอรสสวรรค์จะต้องร้อนใจแน่กระมัง! เพียงแต่ ถึงยามนั้นไม่รู้โอรสสวรรค์จะตำหนิเงินหลังหรือไม่" หลูไหวหรือตาย้มพูด "น่าเสียดายที่ไม่อาจเห็นสีหน้าของเงินหลังกับโอรสสวรรค์ตอนทราบข่าวนี้!" เขาจุปาก ไม่คิดปิดบังท่าทางมีความสุขบนความทุกข์ของผู้อื่นแม้แต่หน่อย หลูยวนเหลือบมองหลูไหวด้วยสายตาดักเตือน "ทว่าตอนนี้ยังไม่ใช่เวลาแตกหักกับเงินหลัง พรุ่งนี้เช้าจะให้พี่สะใภ้เจ้าเข้าวังอีกครั้ง หากเงินหลังยังไม่เปลี่ยนความตั้งใจเดิมค่อยจัดการนางก็ยังไม่สาย"

หลูไหวหัวเราะหึๆ "ที่แท้เมื่อครู่ตอนอยู่ในอุทยานหว่านลิน พี่ชาย ก็แค่ขู่เงินหลังเท่านั้น"

หลูยวนเลิกคิ้วโดยไม่เอ่ยอะไร แน่นอนว่าเขาไม่มีทางล้มเลิก ความตั้งใจของตนเองเพียงเพราะชยาโหวอวีชักสีหน้าใส่เขาแน่ แต่เขาก็ไม่ยอมให้ชยาโหวอวีคิดว่าตนเองสามารถทำตามอำเภอใจได้โดยไม่ฟังคำสั่งเขาเช่นกัน

หลูไหวกลอกตาไปมา ขยับเข้าไปหาอย่างหน้าไม่อายพลางยิ้ม เอ่ยว่า "เช่นนั้นหงหงงเต้ากงจู่..."

"เรื่องนี้เจ้าอย่าได้คิดอีกเลย!" หลูยวนขัดคำพูดหลูไหวเสียงเฉียบ "การแต่งงานของคุณหนูสี่ยังไม่แน่นอน การแต่งงานของหงหงงเต้ากงจู่ยังไม่พุดถึงชั่วคราว"

ไม่พุดถึงชั่วคราว ไม่ได้แปลว่าจะไม่พุดถึงตลอดไปนี่! หลูไหว

ได้ในสิ่งที่ต้องการแล้วก็ยิ้มเบิกบานกว่าเดิม

ชย้าโหวโหย่วเต้ากลับนอนไม่หลับทั้งคืน หลังโทสะหมดไปและสงบสติอารมณ์ได้แล้ว เขาก็นึกหวาดกลัวในภายหลัง หลุยวนเป็นคนทำมากแต่พูดน้อย ในราชสำนักคนที่ล่องเกินเขาส่วนใหญ่อ้วนไม่มีจุดจบที่ดี หากคนผู้นั้นลงมือกับพี่สาวเล่า เขาควรทำเช่นไรจึงจะปกป้องพี่สาวได้ หรือว่าต้องรับปากแต่งงานกับสกุลหลูเท่านั้น?

คิดถึงตรงนี้ เขาก็หยิกตนเองแรงๆ หนึ่งที่ พี่สาวยั่วโทสะหลุยวนด้วยเรื่องการแต่งงานของเขา หากเขารับปากแต่งงานกับสกุลหลู สิ่งที่พี่สาวทำมาจะมีความหมายอะไรเล่า

ชย้าโหวโหย่วเต้าลำบากใจ จึงแวะไปตำหนักเฟิงหยางก่อนออกจากราชการ

ชย้าโหววี่อานน้ำอยู่ ชย้าโหวโหย่วเต้าได้ยินแล้วก็รู้สึกแปลกใจ เขาเอ่ยถามว่า "เวลานี้นะหรือ"

คู่ฮู่ยี่เป็นกังวลอย่างมาก นี่เป็นวันที่สามติดต่อกันแล้วที่ชย้าโหววี่ฝันร้าย ทุกครั้งที่ตื่นมาใบหน้าอีกฝ่ายล้วนซีดเผือด เหงื่อเปียกชุ่มเสื้อผ้า นางอยากเชิญหมอหลวงมาตรวจดู ทว่ากลับถูกชย้าโหววี่ปฏิเสธ โอรสสวรรค์ร่างกายอ่อนแอ นางจึงไม่กล้าเล่าเรื่องนี้ให้โอรสสวรรค์ฟัง ด้วยเกรงจะทำให้โอรสสวรรค์กังวลจนหวาดกลัว ไม่น่าว่าชย้าโหววี่ยังไม่ทันหายดี โอรสสวรรค์อาจจะล้มป่วยไปก่อน

"ฤดูใบไม้ผลิแดดดี สองวันนี้พวกนางกำนันรุ่นเล็กพากันเอาผ้าห่มออกมาตาก เกรงว่าจางกงจู่ทรงร้อนนะเพคะ" คู่ฮู่ยี่ปิดบังชย้าโหวโหย่วเต้า

และเปลี่ยนเรื่องอย่างรวดเร็ว "इनโอรสสวรรค์จึงเสด็จมาเยือนในเวลา
นี้ เสด็จพระกระยาหารเช้าหรือยังเพคะ จะให้ยกสำรับอาหารมาที่ตำหนัก
เพ็งหยางหรือไม่ จ่างกงจู้น่าจะแต่งตัวใกล้เสร็จแล้ว จะให้ข้าเข้าไปแจ้ง
หรือไม่เพคะ"

ชยาโหวโหวเต้าไม่ใส่ใจนัก เขาผงกศีรษะอย่างห่อเหี่ยวเล็กน้อย
แล้วคุกเข่านั่งลงหน้าโต๊ะเขียนหนังสือของชยาโหวอวี่ พลิกดูตำราบนโต๊ะ
เรื่อยเปื่อยพลางเอ่ยว่า "ยกสำรับอาหารเข้ามาที่ตำหนักเพ็งหยางเถอะ
ข้าอยากกินข้าวกับพี่สาว!"

ตู้สู่ยถอยไปอย่างนอบน้อม

ชยาโหวอวี่ที่ทราบข่าวแล้วเพียงเกล้ามวยผมอย่างลวกๆ และ
ออกมา นางมีอาจไม่รอบคอบระมัดระวัง ซาดิก่อนเวลานี้ห้องชายนาง
สลบไสลไม่ได้สติไปแล้ว นางเคยแก้ไขจุดจบของซาดิก่อนมาแล้วหนหนึ่ง
ก็จริง แต่ผู้ใดจะล่วงรู้ว่าเรื่องราวจะถูกดึงกลับเข้าสู่เส้นทางเดิมอีกหรือไม่
"इनเจ้าจึงมาเวลานี้" ชยาโหวอวี่จับมือชายนาง พิจารณาเขาตั้งแต่
หัวจรดเท้า เกรงว่าเขาจะไม่สบายตรงไหน

ชยาโหวโหวเต้าไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องให้ดี "ข้าแคคิดถึงพี่สาว
อยากมาหาพี่สาวเท่านั้นเอง"

ชยาโหวอวี่อดหัวเราะไม่ได้ "กินอาหารเข้ากับข้าที่นี้แล้วกัน
ประเดี๋ยวข้าไปส่งเจ้าออกวาราชการ"

เป็นเช่นตอนที่เสด็จพอสวรรคตใหม่ พี่สาวจะไปส่งเขาออกวาราชการ
ทุกวัน ชยาโหวโหวเต้ายิ้มอย่างเบิกบาน

ชയാโหวอวีที่ห้องกินอาหารเช้าเสร็จ ชยาโหวอวีก็ทำเหมือนตอนที่ยังไม่ออกเรือน นางจูงมือน้องชาย ค่อยๆ พาเขาไปส่งที่ตำหนักกลางของตำหนักทิงเจ็ง

ระหว่างทาง ชยาโหวอวีก็คอยปลอบโยนน้องชาย "พี่สาวไม่เหมือนแต่ก่อนแล้ว ต่อให้แม่ทัพใหญ่โมโหเพียงใดก็ไม่อาจตำหนิข้าโดยข้ามหน้าพี่เขยเจ้าหรือว่าเจ้าได้ อย่างมากเขาก็แค่ก่อกวนเจ้า ก่อกวนพี่เขยเจ้าเท่านั้น" พูดถึงตรงนี้ นางก็คิดถึงสีหน้าเคร่งเครียดมาตลอดทั้งเช้าของน้องชาย นางมีใจอยากชี้แนะชยาโหวโหย่วเต้า จึงอดหยอกเย้าไม่ได้ "น้องชายต้องปกป้องข้าได้แน่ ข้าไม่กังวลแม้แต่น้อย ส่วนพี่เขยเจ้า ปล่อยให้เขาปวดหัวไปแล้วกัน แต่งกับกงจู่ก็ไม่ง่ายอยู่แล้ว เจ้าว่าใช่หรือไม่!"

ชยาโหวโหย่วเต้าถูกพี่สาวหยอกเย้าจนหัวเราะ เขามองก็รีพระะและไปว่าราชการอย่างดีอกดีใจ

ชยาโหวอวียืนอยู่ได้ชายคา มองแผ่นหลังของน้องชายหายลับเข้าไปในตำหนักอันสูงตระหง่าน ก่อนจะหมุนตัวเดินกลับตำหนักเพิงหยาง

คู่ผู้กำลังอมยิ้มยืนรอชยาโหวอวีอยู่หน้าประตูตำหนักบรรทม... ชยาโหวอวีที่น้องสามารถดูแลกันและกันได้เช่นนี้ นางรู้สึกสบายใจยิ่งนัก

"ผ่านเดือนสามวันที่สามไปก็เป็นเทศกาลตรุษจีนแล้ว ในวังควรเปลี่ยนเครื่องแต่งกายเป็นเสื้อบุหิ่บในและตัดชุดฤดูร้อนได้แล้ว" นางค้อมกายน้อยๆ เดินตามชยาโหวอวีเข้าไปในตำหนักบรรทม "ปีนี้สกุลเวินมีผ้าไหมส่งมาเป็นเครื่องบรรณาการ ได้ยินว่านุ่มละเอียดยุ่ผ้าไหมชาวบริสุทธ์ดุจหยก ตั้งชื่อว่าเกสรหิมะ ว่างกงจู่จะทอดพระเนตรหรือไม่เพคะ"

หลายปีมานี้แพร่พรรณในวังล้วนเป็นของบรรณาการจากสกุลเงิน ที่อยู่ในอำเภอเจียงหนิง แต่ก่อนสมัยชยาโหวอวีอยู่ในวัง เรื่องพวกนี้ นางล้วนเป็นผู้ดูแล หลังนางออกเรือนจึงมอบหมายให้ตู้ฮู่ยู่เป็นผู้จัดการ ตู้ฮู่ยู่เกรงว่าเรื่องในอุทยานหว่าหลินจะทำให้นางไม่สบายใจ จึงตั้งใจหางานให้นางทำ จะได้ไม่คิดฟุ้งซ่าน

ในใจของชยาโหวอวีไม่ได้สงบอย่างที่แสดงออก ตอนอยู่ในอุทยานหว่าหลินหลุยวนสะบัดแขนเสื้อออกไป แสดงว่าเขาโมโหจริงๆ แต่ด้วยนิสัยของเขา โมโหก็ส่วนโมโห เรื่องที่จะทำยังคงต้องทำ รู้จักกันมาสองชาติแล้ว นางยังจะไม่รู้อีกหรือว่านิสัยเขาเป็นเช่นไร

ชยาโหวอวีไม่สนใจคำพูดของตู้ฮู่ยู่ เพียงเอยกับตู้ฮู่ยู่โดยไม่ตรงกับคำถาม "เจ้าส่งคนไปเผ่าที่ตำหนักทิงเจิ้ง แล้วเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นภายในตำหนักให้ข้าฟังอย่างละเอียด"

นางคงกลัวหลุยวนจะสร้างความลำบากใจให้โอรสสวรรค์กระมัง ตู้ฮู่ยู่มีสีหน้าเคร่งขรึมลง นางก้มหน้ารับคำและถอยออกไป

ชยาโหวอวีฟังหมอนอิง หลับตาครุ่นคิดเรื่องในใจ หากหลุยวนเอาเรื่องเก่ามาพูดอีก จะให้คนหนูสี่สกุลหลุยวนต่างเข้าวังให้ได้ นางควรปฏิบัติเช่นไรดี

ยังมีเซียวหวนอีก ชาติก่อนเขาไปสวีโจวได้ไม่นานก็ซื้อใจผู้ว่าการมณฑลสวีโจวและผู้ว่าการมณฑลอวีโจวได้ ภายหลังสองคนนี้ยังคงยติดตามเซียวหวนตลอด ยกทัพขึ้นเหนือทำศึกแทนเซียวหวน สร้างความดีความชอบครั้งใหญ่ ชาตินี้นางไม่ได้เปลี่ยนแปลงโชคชะตาของเซียวหวน เซียวหวนน่าจะจัดการเรื่องที่สวีโจวและอวีโจวได้อย่างรวดเร็วถึงจะถูก

เพียงแต่ชาตินี้ห้องชายนางไม่ได้ตาย ไม่รู้เขาจะอยู่ที่สวีโจวนานเพียงใด เขาจะดื่มสุราสรวลเสเฮฮากับหลุมศพที่มีตำแหน่งผู้ว่ากรมณฑลหยางโจว เรียกขานกันว่าพี่น้องหรือไม่ หรือว่าจะเผชิญหน้ากันเหมือนเป็นศัตรูที่ไม่ยอมถอยแม้แต่ก้าวเดียว

ชาติก่อนสิ่งที่เชี่ยวชาญมากที่สุดคือการใช้ความอ่อนน้อมพิชิตความแข็ง ไม่รู้ว่าชาตินี้เขาจะเป็นเช่นนั้นอีกหรือไม่

นางคิดไปเรื่อยเปื่อย เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว พอนางได้สติอีกครั้งการประชุมขุนนางในตำหนักทิงเจ็งก็ยุติลงแล้ว ชั้นที่น้อยที่ถูกผู้ช่วยส่งไปแอบฟังกลับมารายงาน

"แม่ทัพใหญ่บอกว่าปีก่อนเกิดภัยพิบัติครั้งใหญ่ เสบียงอาหารราคาสูงขึ้นอย่างมาก ปีนี้เกรงว่าการเก็บเกี่ยวผลผลิตก็คงไม่ดีเช่นกัน จึงให้โอรสสวรรค์สั่งให้ขุนนางท้องถิ่นเรียกเก็บเสบียงอาหารมากขึ้นหน่อย หากเป็นปีที่แห้งแล้งจะได้สร้างเพิงแจกโจ๊ก โอรสสวรรค์เห็นด้วย แต่ราชเลขาธิการบอกว่าปีก่อนแม่ทัพใหญ่สั่งให้เพิ่มภาษีอากรแล้ว บัดนี้แต่ละปีชายฉกรรจ์ต้องมอบแพรพรรณจำนวนสี่พัน ฝ้ายจำนวนห้าชั่ง นับเป็นสองเท่าของสมัยเจ็งตั้งแล้ว หากเพิ่มภาษีอากรอีก เกรงว่าจะไม่ดีนัก"

เจ็งตั้งเป็นชื่อรัชศกของหมิงจงฮ่องแต่ปู่ทวดของชยาไหวอวี่

ชยาไหวอวี่แปลกใจมาก นางเอ่ยถามชั้นที่น้อย "ในราชสำนักนอกจากเรื่องพวกนี้ก็มีเรื่องอื่นแล้วหรือ"

"ไม่มีพะยะค่ะ!" ชั้นที่ผู้นั้นรู้สึกหัวนเกรง "กระทั่งเลิกประชุม ใต้เท้าทั้งหลายก็ยังหาข้อสรุปไม่ได้ เกือบจะกักตัวโอรสสวรรค์ไว้ในตำหนัก

แล้วจะมีเวลาไปหาหรือเรื่องอื่นอีกได้อย่างไรพะยะค่ะ!"

เห็นที่หุลยวนจะตัดสินใจดทนไปก่อนชั่วคราว ไม่รู้ว่าเขามีแผนการรับมือแล้ว หรือแค่อยากดูว่าระหว่างสองคนผู้ใดจะอดทนได้มากกว่ากัน ถึงอย่างไรชยาโหวโหยวเต้าก็เติบโตขึ้นทุกวัน สักวันหนึ่งย่อมต้องแต่งงาน ขอเพียงชยาโหวโหยวเต้าแต่งงาน เขาย่อมมีโอกาสก้าวก้าวการแต่งงานของชยาโหวโหยวเต้า

ชยาโหวอวีโบกมือให้ขันทีถอยออกไป

ชยาโหวโหยวเต้าเลิกประชุมแล้วก็มากินอาหารกลางวันกับนางที่นี้ สองพี่น้องพูดคุ้ยหัวเราะกัน เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ชยาโหวอวีนอนกลางวัน ชยาโหวโหยวเต้าก็ไปอ่านหนังสือกราบทูลที่ตำหนักทิงเจิ้ง

พริบตาเดียวเวลาก็ผ่านไปสิบวัน อากาศอบอุ่นขึ้นโดยสมบูรณ์ ต้นไม้ใบหญ้าในอุทยานเจริญงอกงาม ดูละลานตาเหมือนผ้าทอลาย ยามทอดสายตามองออกไปก็ดูงดงามสดใสประหนึ่งฤดูร้อน

พวกตู้สู่ยล้วนเอ่ยชมว่าปีนี้ดอกไม้บานสะพรั่ง ชยาโหวอวีก็กลับรู้สึกว่เมื่อบานอย่างเต็มที่แล้วย่อมต้องร่วงโรย ดอกไม้พวกนี้ออกจะบานเร็วไปสักหน่อย

โชคดีที่ไม่ว่าหุลยวนหรือพันชื่อต่างก็ไม่มีเคลื่อนไหวใดๆ กลับเป็นสกุลซุ่ยที่ร้อนใจเล็กน้อย ให้คุณหนูเจ็ดสกุลซุ่ยตามซุ่ยชื่อเข้าวัง มาถวายบังคมชยาโหวอวีหนึ่ง ชยาโหวอวีปลอบโยนซุ่ยชื่ออย่างดี ซุ่ยชื่อจึงพาคุณหนูเจ็ดสกุลซุ่ยที่ขัดเงินจนวนหน้าแดงออกจากวังไป

ชยาโหวโหยวเต้าเลิกประชุมแล้วไม่เห็นคนก็อดผิดหวังเล็กน้อย

ไม่ได้ เขาก็อึดอัดถามถึงคุณหนูเจ็ด ซยาโหวอวีเห็นแล้วทั้งคุณทั้งข่า ถามเขารู้ว่าได้อย่างไรว่าคุณหนูเจ็ดเข้าวังมา ซยาโหวโหว่ยเต้าอึ้งอยู่นานก็ตอบไม่ถูก พอถูกซยาโหวอวีหยอกเย้าเข้าหน่อยเขาก็เขินอายจนวิ่งออกจากตำหนักเฟิ่งหยางไปอย่างลนลาน

ซยาโหวอวีขมวดคิ้วไม่เลิก จะต้องมีคนเอาข่าวไปบอกซยาโหวโหว่ยเต้าเป็นแน่ ตำหนักเฟิ่งหยางมีคนไม่มาก ทั้งยังมีแต่คนที่เคยปรนนิบัติเหวินเซวียนสองเฮามาาก่อน มีความจงรักภักดีและมีระเบียบวินัยพอแต่ทางตำหนักทิงเจ็งกลับมีหูตาของหลุยวนมากเกินไป

ชาติก่อนเป็นเพราะหลุยวนรู้ว่าซยาโหวโหว่ยเต้ากับนางฟิ่งใจในตัวคุณหนูเจ็ดสกุลซุ่ย หลังจากเซียวหวนใช้แผนล่อลวงตบตาทำให้ศัตรูเข้าใจผิด สนับสนุนซยาโหวโหว่ยเต้าผู้เกิดจากฝั่งเชื้อขึ้นครองราชย์แล้วหลุยวนจึงพาลโมโหบีบให้คุณหนูเจ็ดสกุลซุ่ยออกบวช ในช่วงที่สงครามระหว่างนางกับหลุยวนยังไม่ตัดสินแพ้ชนะ เรื่องนี้จะต้องสืบให้แน่ชัดเสียก่อน

ซยาโหวอวีสั่งผู้ส่วยเสียงค่อยให้ไปตรวจสอบเรื่องนี้ ส่วนตนเองก็เรียกอาเหลียงมาตรวจหน้า ถามนางว่ายินดีออกจากวังพร้อมตน และเป็นเข้ารับใช้ประจำตัวของตนหรือไม่

หมูนี่ซยาโหวอวีปฏิบัติต่ออาเหลียงแปลกออกไป ในใจอาเหลียงรู้สึกได้ถึงบางอย่างเช่นกัน ตอนที่ซยาโหวอวีเอ่ยถามนางนั้น นางยังคงตกใจระคนดีใจ รีบคุกเข่าโขกศีรษะขอขอบคุณ แสดงออกว่าเต็มใจอย่างยิ่งที่จะเป็นเข้ารับใช้ประจำตัวของซยาโหวอวี

ซยาโหวอวีพอใจอย่างมาก บอกนางว่าประเดี๋ยวให้ไปหาผู้ส่วย

เพื่อหลบชื่อออกจากทะเบียนวัง

อาเหลือยดีอกดีใจ ขอบพระทัยครั้งแล้วครั้งเล่า

ชยาโหวอวิ้ยมันน้อยๆ นางรู้รู้สึกมันใจเพราะได้แก้ไขสถานการณ์และ
ได้กุมอนาคตเอาไว้ในกำมือตนเอง

กลางคืนเวลายาวนาน เป็นครั้งแรกที่ชยาโหวอวิ้ยไม่ได้ฝันถึงเซียวหวน
ไม่ได้ฝันถึงอ้อมกอดที่เต็มไปด้วยกลิ่นดินโคลนนั้นซึ่งทำให้คนหายใจ
ไม่ออกแต่กลับรู้สึกอบอุ่น ทว่านางยังคงตื่นขึ้นมากลางดึก เพียงแต่นาง
ไม่ได้ถูกฝันร้ายรบกวนจนตื่น แต่ถูกเขย่าตัวปลุกให้ตื่น

"จ่ากงจู่! จ่ากงจู่!"

นางลืมตา มองเห็นใบหน้าของผู้ส่ายที่ค่อยๆ ดูใหญ่ขึ้น บางที
อาจเพราะอยู่ใกล้เกินไป ดวงตาและจมูกของผู้ส่ายจึงดูไม่เหมือนในยาม
ปกตินัก

"มีอะไรหรือ" ชยาโหวอวิ้ยเอ่ยถามอย่างจ้วงเจียง

ใบหน้าขาวระจ่างของผู้ส่ายมีเหงื่อผุดออกมา นางพูด "จ่ากงจู่
โอรสสวรรค์ โอรสสวรรค์...ทรงหมดสติไปกะทันหันเพคะ"

ชยาโหวอวิ้ยก็อดผ้าห่มลุกขึ้นนั่งในทันที นางรู้สึกคล้ายตนเองกำลัง
ฝันไป นานครู่ใหญ่ที่มีอาจตอบสนองได้

ผู้ส่ายจึงสะกิดชยาโหวอวิ้ยที่หน้าตาเบาๆ อีกครั้ง "จ่ากงจู่ ตำแหน่ง
ทิงเจิ้งวุ่นวายไปหมดแล้ว ท่านรีบไปดูเถิดเพคะ!"

ชยาโหวอวิ้ยถึงได้สติ หัวใจนางเหมือนถูกกดทับด้วยหินก้อนใหญ่
แต่หัวใจดวงนั้นกลับไม่ยอมพ่ายแพ้ ผ่านไปครู่หนึ่งก็ออกแรงดิ้นรน

ขึ้นมาอีก ทำท่าเหมือนจะกระโดดออกจากโพรงอกนาง

ชยาโหวอวิถูกผู้ช่วยประคองลุกขึ้นอย่างมีนงง นางสวมเสื้อผ้า
และมุ่งหน้าไปยังตำหนักทิงเจ็งโดยมีข้ารับใช้ห้อมล้อม ลมกลางคืน
พัดปะทะตัวนาง นางหนาวสะท้าน หัวสมองค่อยๆ แจ่มชัดขึ้น

นางขบคิดทุกวิถีทางเพื่อช่วยชีวิตน้องชายของนางแล้ว เดิมทีเขา
ไม่เป็นไรแล้วมิใช่หรือ ไฉนจึงหมดสติไม่รู้เรื่องได้เล่า

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/5647->